TOTUL SE ÎNTĂMPLĂ ÎNAINTE DE 6 ANI
PSIHOLOGIA COPILULUI

Sper ca aceasta carte să-ţi fie de folos în educarea lui Alexandru
Cu mult drag Ana Savin
2005

PSIHOLOGIA COPILULUI

NOTĂ PENTRU PĂRINŢI

Societatea contemporană nu oferă, practic, nici o posibilitate de calificare în meseria de părinte. În momentul în care o femeie devine mamă este ca şi cum societatea i -ar spune brusc: “sunteţi părinte; nu v-am învăţat mare lucru despre asta, dar încercaţi să vă descurcaţi cât mai bine.”

A fi părinte înseamnă a fi totodată psiholog şi profesor într -un mod cu totul special.

Sunteţi psihologul copilăriei deoarece aveţi nevoie să înţelegeţi cum funcţionează mentalul copilului dumneavoastră. De asemenea sunteţi şi cel mai influent pr ofesor pe care îl va avea acest copil. Sunteţi primul său educator. Lucrurile pe care îl învăţaţi (chiar si cele de care nu sunteţi conştientă că le învaţă de la dumneavoastră) reprezintă lecţiile cele mai importante care depăşesc ca valoare lecţiile şcolare.

Precum majoritatea femeilor, probabil că şi dumneavoastră vă lipsesc informaţiile şi experienţa necesară exercitării cu succes a “meseriei de părinte”. Dvs. trebuie să învăţaţi lucrurile care vă vor conduce la deplina înţelegere a nevoilor nou -născuţilor şi copiilor.

Un psiholog sau un profesor lucrează în medie 8 ore pe zi. In fiecare zi sau la sfârşit de săptămână au timp liber. În fiecare an au vacanţe. Nu este şi cazul dumneavoastră. Asta ar fi suficient să vă frustreze puţin chiar de la început. Pe de altă parte, psihologii şi profesorii lucrează cu un număr mare de copii, astfel încât sentimentele care îi incearcă în prezenţa lor sunt mult mai estompate faţă de cele ale unei mame. Iar faptul că acei copii nu le aparţin, înţelegerea şi rezolvarea problemelor acestora nu îi implică afectiv la fel de profund.

Nu există în societatea noastră o muncă mai dificilă decât de a fi polivalent, de a lucra 24 din 24 când psiholog când profesor şi educator. Asta este meseria de mamă.

A fi părinte este de fapt un curs deschis permanent. În momentul în care deprinzi o nouă tehnică – fie că este vorba de a conduce o maşină, de a cânta la un instrument sau de a creşte un copil - nu progresezi decât făcând greşeli şi învăţând din ele. Totuşi, în acest caz, sistem ul încercare-eroare este cel mai puţin eficient. Intenţia mea este de a vă comunica ceea ce m -au învăţat cei 20 de ani de activitate profesională şi propria mea experienţă de părinte. Pentru ca această lucrare să poată stabili un contact între autor şi cititor, ea trebuie să se prezinte sub forma unui dialog pozitiv. De aceea am intenţia să anticipez întrebările dvs, şi să ghicesc momentele în care câteva datele stiinţifice vor părea potrivite. Încerc să scriu această carte pe tonul conversaţiei între prie teni, ca şi cum dumneavoastră şi cu mine ne-am afla faţă în faţă, discutând şi servind o cafea. Spre exemplu, voi cita din când în când experienţele pe care le-am avut cu proprii mei copii. Am citat, desigur, şi câteva lucrări fundamentale în psihologie, dar am încercat să reduc la minim acest gen de citate. Stiu că majoritatea cititorilor nu agreează o lucrare burduşită cu note savante sau referiri la experienţe ştiinţifice.

Mi-am îndreptat atenţia în mod special asupra a două categorii de mame care vor c iti această carte: prima este mama care nu a avut încă copii. Probabil că aceasta va citi această carte în cel mai potrivit moment posibil. Va putea învăţa multe lucruri care o vor ajuta înainte de a trebui să se confrunte cu problemele ridicate de creşter ea şi îngrijirea unui copil. De asemenea, trebuie ţinut cont că

nu se poate învăţa cum să creşti un copil numai din lectura acestei cărţi, la fel cum nu se poate conduce un automobil numai după lecturarea instrucţiunilor. Informaţiile cuprinse în această c arte trebuie adaptate realităţii palpabile constituite de venirea pe lume a unui copil. Ţineţi cont de faptul că acest copil nu se va asemăna cu nici un altul. Este o fiinţă unică. Această carte, precum toate celelalte lucrări care tratează teme de educaţi e, nu poate fi decât o descriere generală în raport cu realitatea impusă de către copilul dumneavoastră O mamă îşi cunoaşte copilul mai bine decât oricine, de aceea deşi unele pasaje vin în întâmpinarea sentimentelor dumneavoastră materne uitaţi cele citit e şi urmaţi-vă instinctul.

Cu toţii avem tendinţa, ca atunci când ne însuşim cunoştinţe noi, să ne îndoim de noi înşine şi să dorim ca altcineva să impună reguli pentru a ne arăta ceea ce trebuie să facem. Odată cu experienţa devenim mai încrezători. Începem să distingem locurile unde regulile trebuie schimbate pentru a se adapta situaţiilor particulare.

Bazându-mă pe propria experienţă de părinte, vă pot asigura că vă veţi simţi mult mai sigură pe dumneavoastră crescând cel de-al doilea sau cel de-al treilea copil, decât crescându-l pe primul. Motivul este că primul copil ne-a învăţat câteva lucruri pe care le putem aplica celui de-al doilea sau al treilea. Odată cu primul copil câştigăm ceva, iar pe de altă parte pierdem ceva. Facem greşeli dar avem şi momente de inspiraţie. Aparent se poate aprecia că facem mai multe greşeli cu primul copil decât cu ceilalţi. De îndată ce vă daţi seama că aţi reacţionat “stângaci” faţă de copil, atunci veţi fi conştientă de apartenenţa dumneavoastră la clubul “ gaffeuril or” pe care îi numim părinţi. Bun venit în club!

Aceasta mă aduce la cea de-a doua categorie de mame care vor citi această carte. Cele care au un copil mai mic de 5 ani dar şi unul sau mai mulţi copii mai mari. Câteva pasaje din această lucrare le vor face să exclame: “Mi-aş fi dorit să citesc această carte cu câţiva ani in urmă! Acum realizez ce gafă am făcut când Sofia nu mergea încă în picioare. Îmi dau seama că nu era cea mai bună soluţie.” Este posibil să se simtă puţin vinovate şi să-şi facă câteva reproşuri. Sper că nu este cazul. Nici un părinte nu merită să fie blamat. Cu toţii încercăm să ne creştem copiii cât mai bine. Dacă luăm în considerare faptul că cei mai mulţi dintre noi nu avem nici un fel de experienţă, după părerea mea, facem totuşi un lucru extraordinar. De asemenea sper că veţi fi indulgentă cu dumneavoastră înşivă vis-à-vis de greşelile pe care credeţi că le-aţi comis apropos de copil.

Din partea mea, experienţa pe care o am, deseori obţinută în mod dureros, îmi permite să vă spun că poţi fi doctor în psihologie şi să faci greşeli mari crescând primul copil. Din fericire, odată cu experienţa primului născut vine şi asigurarea că în viitor veţi greşi mai puţin faţă de următorii copii.

Tot experienţa mă face să mă gândesc la povestea p sihologului care la începutul carierei avea şase teorii şi nici un copil, iar la sfârşitul carierei s-a regăsit cu şase copii şi nici o teorie.

In orice caz, sentimentul culpabilităţii nu favorizează exercitarea meseriei de părine. Tot timpul trebuie să ne gândim că facem ceea ce este mai bine. Însuşi faptul că aţi găsit timp să citiţi această lucrare arată că vă preocupă copilul dumneavoastră ; altfel n-aţi fi făcut-o.

De-a lungul anilor, atunci când părinţii îmi vorbeau de puericultură în timpul lecţiil or de medicină sau în timpul dezbaterilor care urmau cursurilor mele, am descoperit un mare număr de mame şi de taţi care comiteau o greşală majoră faţă de psihologia modernă. M-am gândit că ar fi util să abordăm acum câteva neînţelegeri, înainte de a merg e mai departe. Aşa că, înainte de a vorbi despre rolul psihologiei în puericultură, să discutăm puţin despre ceea ce psihologia “refuză să creadă”

Psihologia modernă “refuză să creadă” că este bine ca părinţii să fie liberali, iar prin acest liberalism înţelegem permiterea copilului de a face tot ceea ce are chef să facă. Nici un psiholog normal n-a susţinut vreodată o asemenea idee. Dar, oricât de incredibil ar putea părea, am întâlnit părinţi care permit copiilor să deseneze pe pereţi deoarece ei cred că ar produce un rău psiholgic copilului dacă ar

încerca să-l împiedice. De fapt, în majoritatea cazurilor de acest gen, mamei îi este teamă să spună "nu" copilului şi încearcă să facă apel la psihologia modernă pentru a masca lipsa de fermitate.

Al doilea principiu la care psihologia se fereşte să subscrie este că pe măsură ce copii trec prin diverse stadii de dezvoltare, părinţii trebuie să se menţină la distanţă fără a interveni deloc în dezvoltarea copilului lor. Sigur este faptul că cei mici trec prin e tape de dezvoltare distincte, mai ales la vârsta preşcolară. O mamă nu trebuie să se aştepte ca un copil de patru ani să reacţioneze la fel ca unul de trei. Deasemenea ea nu trebuie să rămână pe margine, crezând că nu -i poate modifica niciuna din aceste etape. Am întâlnit părinţi care tolerau copiilor lor un comportament vulgar, în ideea că aceştia din urmă se găsesc în plină evoluţie. Aici de obicei tatăl ridică din umeri spunând că nu este nimic de făcut.

Părinţii trebuie să reacţioneze. Modul în care vo r aborda o anumită etapă în dezvoltarea unui copil va acţiona direct asupra felului în care copilul va reuşi să o depăşască. Am consacrat un spaţiu extins in această lucrare etapelor de dezvoltare a copiilor deoarece sunt de părere că parinţii trebuie să le cunoască cât mai precis cu putinţă.

De asemenea, numeroşi părinţi sunt convinşi că psihologia modernă le interzice s ă aplice vreo pedeapsă corporală copiilor. Unii psihologi şi psihiatri au enunţat întradevăr această idee. Părerea mea profesională este că nu e posibil să creşti în mod "eficace" un copil, mai ales băieţei agresivi şi plini de vitalitate, fără o pedeapsă cât de mică. Asta nu înseamnă însă că orice pedeapsă este bună pentru copil. În capitolul consacrat disciplinei voi vorbi despre pedepsel e pozitive şi cele negative. Totuşi, sunt de părere că unele pedepse sunt necesare, chiar inevitabile, pentru a creşte copii cu un psihic sănătos.

Altă noţiune curent răspândită este aceea că un părinte nu trebuie să arate niciodată copilului că este nervos sau contrariat. Toţi părinţii au perioade de euforie şi perioade de depresie. Câteodată ne simţim foarte bine în timp ce punem la punct pe micuţul cu comportament dificil. Alteori cea mai mică greşală ne face să ne ieşim din minţi. Este important pentru părinţi a putea să-şi exprime sentimentele şi trăirile cu cea mai mare sinceritate. Psihologia nu ne învaţă că trebuie să rămânem mereu calmi şi senini. Dacă ar fi fost aşa, ar fi impus părinţilor o tensiune emoţională imposibilă. În general, oamenii cred că un psiholog le va spune ce trebuie să simtă în calitate de părinte şi ce fel de comportament, "ştiinţific" normal, trebuie să adopte faţă de copiii pe care îi cresc. Este regretabil faptul că unii psihologi au lăsat să se înţeleagă asta. Din nefericire nimeni nu se poate abţine să-si facă griji sau să gândească altfel decât de obicei. Sentimentele sunt spontane iar gândurile iau naştere în spiritul nostru fără a ne putea împotrivi.

Nu voi încerca să explic părinţilor ce ar trebui să simtă. Voi explica doar ce trebuie făcut. Acţiunile dumneavoastră sunt subordonate voinţei iar sentimentele nu. Vă voi da noţiuni care vă vor ajuta să înţelegeţi mai bine pe cel mic şi voi sugera modul în care trebuie folosite aceste noţiuni pentru a avea ca rezultat o fiinţă fericită şi inteligentă.

Este posibil ca unii dintre dumneavoastră să nu fie capabili să urmeze sfaturile din această carte şi din nici o alta. Vă veţi da seama că în ciuda tuturor eforturilor sincere din partea dumneavoastră , copiii vă scapă din mână şi sunteţi la capătul puterilor. O astfel de situaţie arată că aveţi nevoie de intervenţia unui specialist. Cu alte cuvinte, aveţi nevoie de altceva decât de cărţi. Disperarea scoate la ivelă faptul că suferiţi de pe urma unui blocaj afectiv şi numai un sp ecialist vă poate ajuta să îl depăşiţi.

Pentru dumneavoastră esenţialul este că primii 5 ani din viaţa copilului sunt anii cei mai importanţi, anii de formare. Nu spun prin asta că anii ce urmează sunt mai puţin importanţi, că totul se termină pentru el înainte de a şasea aniversare: cert este faptul că primii 5 sunt determinanţi.

În momentul în care copilul atinge vârsta de 6 ani, structurile esenţiale ale personalităţii sale sunt deja formate. Această personalitate pe care o va avea toată viaţa. Ea va d etermina, în mare parte,

reuşita şcolară şi cea a vieţii adulte; comportamentul în societate, atitudinea vis-à-vis de problemele sexuale, cum îi va fi tinereţea, cu ce fel de persoană se va căsători şi cum va reuşi această căsnicie.

Primii cinci ani nu sunt importanţi numai pentru dezvoltarea emoţională a copilului dar şi pentru dezvoltarea sa intelectuală.

Cel mai bun mijloc de a conştientiza importanţa acestor primi ani în dezvoltarea intelectuală a copilului este de a vă pune o întrebare: La ce vârstă credeţi că a atins copilul dumneavoastră 50% din dezvoltarea sa intelectuală? La 21, la 17 sau la 12 ani?

Răspunsul corect este: la 4 ani!

Dr. Benjamin Bloom de la Universitatea din Chicago a concluzionat, în urma numeroaselor sale cercetări, că un copil atinge jumătatea nivelului său de inteligenţă la vârsta de 4 ani, 30% mai mult, la 8 ani, iar restul de 20% la 17 ani.

Apropos, nu confundaţi inteligenţa cu ştiinţa. Evident, copilul dumneavoastră nu a acumulat jumătate din cunoştinţele sale la vârsta de 4 ani. Inteligenţa reprezintă aptitudinea pe care o are, să manipuleze mental cunoştinţele pe care le capătă. Iar jumătate din această capacitate este atinsă la 4 ani.

Dacă estimarea dumneavoastră a fost falsă, nu vă faceţi probleme. Marea majoritate a adulţilor subestimează mult, pe de-o parte inteligenţa, pe de altă parte capacitatea de învăţare a unui copil de vârstă preşcolară. S-a crezut, până în ultimii ani, că fiecare avem o anumită doză de inteligenţă înnăscută, fixată de ereditate şi definitivă.

Studii recente au demonstrat că nu este adevărat. Tipul de stimulare intelectuală pe care o primeşte un copil în primii cinci ani de viaţă determină în mod esenţial inteligenţa vârstei sale adulte.

Deoarece aceşti primi cinci ani sunt atât de importanţi, am pus accentul în această lucrare pe vârsta primei copilării. Anii care urmează şi adolescenţa merită să fie trataţi separat.

Aici, voi lua exemplul unui copil imaginar şi voi analiza dezvoltarea sa din momentul naşterii şi trecând prin primii ani de viaţă. Ar fi neîndemânatic din partea mea să mă refer la acest copil ca şi "el sau ea după caz". Aşa că, pentru uşurinţă, voi vorbi despre acest copil la masculin. Dacă dumneavoastră aveţi o fetiţă, înlocuiţi mental "el" cu "ea"

Să vorbim acum despre mame şi despre ceea ce simt ele vis-à-vis de noul născut.

MAMELE ŞI SENTIMENTELE LOR

Marea majoritate a tratatelor de puericultură încep prin a descrie ce este un copil şi cum trebuie îngrijit. Ele neglijază sentimentele mamei. După părerea mea aceasta este o greşeală gravă.

Mamele cărora le vorbesc de ani de zile, în situaţia lor de paciente sau prietene sau colege, mi-au spus că de când au născut primul copil, de când s-au întors de la clinică şi au început să se ocupe de el, se simţeau prea puţin sigure de ele însele. Se simţeau "inadaptate".

Oricare ar fi numărul de cărţi citite în acest domeniu, oricâte cursuri aţi urmat pentru a încerca să vă pregătiţi pentru această experienţă, ea rămâne totuşi un lucru complet nou şi necunoscut. Realitatea ei nu vă atinge atât de mult, ca atunci când revenind de la clinică sunteţi confruntată cu lucrul acela nou care trăieşte şi respiră. Este acolo 24 de ore pe zi, instalat definitiv.

Acest fapt presupune un teribil efort de adaptare. Nu aţi avut niciodată o responsabilitate atât de mare. Marea majoritate a mamelor sunt îngrozite în momentul în care îşi dau seama că pentru prima oară în viaţa lor sunt pe de-a întregul responsabile de viaţa unei fiinţe. În faţa acestei responsabilităţi, cu care se regăsesc investite atât de brutal, numeroase mame au tendinţa de a se simţi incompetente.

Se întâmplă ca o tânără mamă să se îndoiască în aşa măsură de ea însăşi încât să-si facă griji pentru nimicuri. Nu are experienţă legată de creşterea unui copil încât să poată interpreta diferitele

evenimente care se pot produce. Dacă copilul doarme profund, ea ar spune că acesta nici nu mai respiră şi se precipită să vadă dacă mai trăieşte. Ea se îngrijorează dacă copilul pare că se sufocă sau dacă are dificultăţi în a digera laptele. Fiecare eveniment capătă valori disproporţionate. O tânără mamă este specialistă în a vedea probleme peste tot. Ea crede că totul pleacă de la ceea ce consideră ca norme de alimentaţie şi de somn şi sunt semnele unei boli grave. De aceea numeroase mame tinere sunt tentate să-l streseze cu telefoanele pe medicul pediatru.

Vedeţi, tânăra mamă a primit tot felul de mesaje din partea culturii noastre, unele explicite altele implicite, din care a învăţat că o mamă este dotată în mod magic cu acea "dragoste maternă " şi cu acel "instinct matern", caracteristici care o vor face capabilă să îngrijească un nou născut şi să -l iubească. Problema este că, pusă în faţa situaţiei de a avea un copil, ea nu simte nimic din toate astea. Nu se simte în stare să se ocupe de copil. Atunci, se gândeşte că toate celelalte mame sunt dotate cu acel instinct matern care, numai ei îi lipseşte. Este atât de ocupată să se îngrijoreze încât nu -şi mai dă seama că este o mare diferenţă între dragostea maternă şi ştiinţa, experienţa necesară î ngrijirii unui nou născut.

Dragostea pentru copil va veni în mod natural. Unele mame simt un elan irezistibil de dragoste la naşterea primului copil. Pentru altele, acest sentiment se dezvoltă treptat. Dar nu există un bagaj de cunoştinţe înăscut despre îngrijirea copilului pe care să -l avem doar pentru că suntem femei. Aceste cunoştinţe sunt fructul experienţei. În orice caz, până la naşterea primului copil, este posibil să nu avem idee despre ceea ce înseamnă viaţa alături de el.

Pe lângă acest sentiment de incompetenţă care o tulbură pe tânăra mamă, se mai adaugă şi un sentiment inconştient de "ură". Multe mame se simt frustrate din cauza acestui orar prelungit la care sunt supuse după naşterea copilului. Întreaga viaţă a mamei pare că gravitează acum în jurul micuţului din leagăn de care trebuie să se ocupe cu seriozitate. Este perfect normal. Din nefericire nimeni nu a pregătit-o pentru acest sentiment de "ură". De unde şi contradicţia în care se simte deseori vinovată de a reproşa ceva acestui copil pe care de fapt îl iubeşte.

Trebuie ca tânăra mamă să înţeleagă că aceste sentimente contradictorii sunt perfect normale. După o perioadă de adaptare la această situaţie nouă şi la această responsabilitate neobişnuită, sentimentul negativ va dispare, va fi absorbit într-o dragoste irezistibilă pentru copil.

Mai este un motiv care împinge o mamă să aibă sentimente negative faţă de copil. Ea crede că acest copil o va uni mai puternic de soţul ei. La urma urmei l -au făcut împreună, şi ea crede că odată născut, copilul, soţul ei si ea vor forma un trio foarte unit. Din nefericire, multe tinere mame realizează că se întâmplă exact invers. În loc să-i apropie pe soţi, copilul actionează psihologic ca un lucru care îi desparte. Mama observă că soţul este deseori gelos pentru atenţia pe care ea o acordă copilului. Se comportă mai mult ca un rival decât ca un tată. De asemenea se poate întâmpla ca soţul să nu joace un rol afectiv eficace în responsabilitatea faţă de nou născut. Se poate întâmpla ca soţul să lase mam ei impresia că ea este singura responsabilă vis -à-vis de copil. De aceea mama poate sa -l învinuiască pe copil pentru producerea acestei situaţii.

Rămâne la latitudinea fiecărei femei să reglementeze situaţia şi să aducă familia la starea de unitate.

Dacă, din întâmplare, aveţi un soţ capabil să împartă cu dumneavoastră responsablitatea morală a creşterii copilului, fiţi sigură ca aveţi mare noroc. Folosiţi -vă de el pentru a vă sonda sentimentele. Înţelegeţi că aceste sentimente sunt perfect normale şi nu vă feriţi să le discutaţi cu el. Dacă puteţi face acest lucru, veţi simţi imediat că responsabilitatea creşterii copilului nu se mai află doar pe umerii dumneavoastră Asta vă va aduce multă uşurare.

Amintiţi-vă că de mii de ani mamele se luptă cu aceşti doi monştrii: incompetenţa si resentimentele faţă de copil, şi că mereu au reuşit să îi invingă. Şi dumneavoastră veţi reuşi, chiar dacă

la început va părea destul de greu. Veţi avea momente penibile şi cu siguranţă veţi plânge puţin. Dar, cu cât de cinstită veţi fi cu dumneavoastră înşivă şi cu sentimentele dumneavoastră, cu atât mai rapid veţi depăşi această perioadă de adaptare. Mai devreme sau mai târziu, precum milioane de mame înaintea dumneavoastră veţi trece peste această perioadă dificilă. Între timp însă, va trebui să învăţaţi multe lucruri din propria experienţă.

Copilul tocmai s-a născut. Vi se pare minuscul şi foarte fragil. Acordaţi o importanţă prea mare celei mai mici anomalii în care zăriţi semnele unui accident grav. O tânără mamă va trece prin perioade de panică în care nici inteligenţa nici bunul simţ nu îi vor permite să analizeze calm situaţia. Într-o astfel de situaţie, o mamă poate foarte uşor să uite că are bun simţ. Începe să caute cu disperare o "autoritate" care să-i poată indica ce are de făcut. Dacă nu poate să vorbească imediat cu medicul pediatrul, se va repezi la telefon şi va cere sfatul unei vecine. Totuşi, o mamă trebuie să înţeleagă că toate aceste lucruri sunt normale. Ideea că noul născut nu este nici atât de slab, nici atât de fragil cum aţi crezut la început, se va impune de la sine cu timpul. De milioane de ani copiii au găsit mijloace să depăşască şi neîndemânarea şi sentimentele de incompetenţă ale mamelor lor. Şi copilul dumneavoastră va supravieţui neîndemânării si neliniştii dumneavoastră. Odată cu experienţa va creşte şi încrederea: îl veţi ţine mai confortabil, îl veţi hrăni cu mai multă încredere şi când va avea deja două luni, vă veţi da seama că are şanse serioase să supravieţuiască.

Este bine să luaţi un ajutor, o persoană din familie, în primele săptămâni după întoarcerea de la clinică. Dar, chiar în acest caz va trebui să vă asumaţi în intregime responsabilitatea psihologică a copilului dumneavoastră. Fiecare tânără mamă trebuie să treacă acest "botez al foc ului" în primele luni de viaţă a copilului. Nimeni nu poate să o facă in locul său.

Bineînţeles este o mare uşurare să vorbiţi cu alte mame şi să aflaţi că şi ele trec prin aceleaşi greutăţi. Veţi descoperii că nu sunteţi singura. Încercaţi să staţi de vorbă cu alte mame. Nu faceţi greşala să vă adresaţi altei mame sau unei vecine ca unei autorităţi superioare. Este exact ceea ce multe mame fac în momentul în care îşi pierd capul. Folosiţi sfaturile altor mame ca pe un catalizator pentru a verifica valoarea propriilor dumneavoastră sentimente. Şi nu uitaţi niciodată că micuţul dumneavoastră este unic şi că ceea ce a reuşit la copilul vecinei nu este neapărat valabil pentru al dumneavoastră

Nici nu ştiu cum să fac să subliniez încă o dată caracterul unic a l copilului dumneavoastră. Nu există nici o fiinţă pe lume ale cărei amprente digitale să coincidă cu cele ale micuţului dumneavoastră. Şi ceea ce este valabil pentru amprentele sale, este valabil pentru întreaga lui fiinţă, atât fiziologic cât şi psihologic. Combinarea particulară a genelor sale n-a mai existat înainte şi nu va mai exista niciodată. Nu uitaţi asta. Probabil că următoarea comparaţie va face lucrurile ceva mai clare: să presupunem că la naştere fiecare copil are o culoare unică; că n-ar exista pe lume doi copii identici; bineînţeles vor fi asemănări: un copil portocaliu va semăna mai mult cu alt copil portocaliu decât cu unul verde. Dar fiecare copil portocaliu va avea nuanţa sa proprie. În acelaşi fel fiecare copil pe care îl aveţi se deosebeşte de ceilalţi.

Când spun că fiecare copil este unic, mă refer la faptul că nici unul nu corespunde descrierii generale care se găseşte în cărţile de puericultură. Dacă copilul dumneavoastră nu corespunde nici unei descrieri de ansamblu nu vă grăbiţi totuşi să afirmaţi că este anormal. Felul său de a mânca sau de a dormi sunt lucruri proprii. Şi este bine aşa. Nu încercaţi să modelaţi acţiunile copilului după o imagine ideală luată dintr-o carte. El este ceea ce este, asta-i tot.

Copilul dumneavoastră scrie povestea propriei sale dezvoltări pe parcursul creşterii. Lăsaţi-l în pace. Fiecare copil are propriul său stil de viaţă. Acest stil începe încă de la naştere. Cei trei copii ai mei, de exemplu, sunt absolut diferiţi. Aceste diferenţe le-am putut consta încă de la cele mai fragede vârste.

Când insist asupra acestei originalităţi a copilului, nu vreau să insinuez că rolul dumneavoastră de mamă ar fi inutil. Din contră. Copilul are nevoie de dumneavoastră pentru a-şi dezvolta această latură excepţională. Nu poate singur. Are nevoie de dumneavoastră pentru a-i încuraja fiecare pas în această viaţă. Voi încerca de-a lungul acestei cărţi să vă spun cum putem ajuta copilul să dea strălucire tuturor faţetelor personalităţii sale.

Încă de la naştere este timpul să-i respectăm individualitatea. Dacă ştiţi să acceptaţi felul în care mănâncă, felul în care doarme, temperamentul şi umorul său de bebeluş, vă va fi mult mai uşor să acceptaţi stilul său de viaţă în etapele ulterioare ale dezvoltării sale. Oricum, copilul va fi unic, fie că vreţi acest lucru, fie că nu. Nu veţi putea să-l împiedicaţi să rămână ceea ce este. La ce bun să încercaţi?

Această carte are ca scop principal de a vă arăta că cel mai frumos cadou constă în a lăsa libertatea copilului să se implinească pe deplin. El este unic. Daţi-i posibilitatea să rămână aşa.

Înainte de a trece la noul-născut aş vrea să spun câteva cuvinte despre diferitele stadii de dezvoltare.

Toţi trec prin aceste stadii. Aceasta este una dintre descoperirile esenţiale al e specialiştilor în comportament în ultimii ani.

Aceste etape sunt mult mai diferenţiate în primii cinci ani de viaţă decât în următorii. Astfel, schimbările care apar la un copil între cea de-a doua şi cea de-a treia aniversare sunt enorme comparativ cu cele ce au loc între opt şi nouă ani. Fiecare copil trece în general prin aceleaşi stadii de dezvoltare. Totuşi, fiecare le depăşeşte în felul său şi în propriul sau ritm. Este posibil ca un stadiu să se întindă pe durata unui an, pentru un copil, în timp ce pentru altul, să fie suficiente 8-9 luni. Timpul acordat fiecărei etape variază mult în funcţie de copil. Insist asupra faptului că acest ritm nu poate fi accelerat. Aşa că, nu încercaţi.

Fiecare etapă asigură o bază solidă pentru abordarea următoarei. Evenimentele din viaţa unui copil mic sunt revelatoare pentru cele ce se vor produce odată cu maturizarea.

Elementul cel mai important în formarea acestei structuri de bază a personalităţii este "conceptul despre sine", adică imaginea mentală pe care copilul o are despre el însuşi. Tot comportamentul său depinde de conceptul despre sine (reuşita şcolară şi cursul întregii sale vieţi ulterioare).

Conceptul despre sine al copilului dumneavoastră va fi ideea de bază a acestei cărţi. Pas cu pas, vă voi arăta că acesta se formează încă din primele zile de viaţă şi se dezvoltă de-a lungul primilor cinci ani. Vă voi explica cum putem favoriza dezvoltarea unei personalităţi puternice şi sănătoase la un copil.

PRIMA COPILĂRIE

Copilul dumneavoastră începe să fie conştient de el însuşi, de faptul că s-a născut. Să comparăm aceasta conştienţă de sine cu o pereche de ochelari. Pentru fiecare din cele 4 etape ale dezvoltării până la vârsta de 6 ani, copilul adaptează o nouă lentilă ochelarilor săi. Lentila care corespunde fiecărei etape se adaugă peste precedentele.

Să examinăm lentila primei vârste. Această perioadă începe cu naşterea şi se prelungeşte până în momentul în care copilul ştie să meargă. Pentru cea mai mare parte a copiilor această perioadă coincide cu primul an. Pentru cei care încep să meargă foarte devreme, ea corespunde primelor nouă luni; primelor 16 luni pentru unii copii, mai tardivi.

Unele mame privesc poate copilul în această perioadă iniţială şi îşi spun: "Nu se gândeşte la nimic important. La urma urmei, un bebeluş nu-i decât un bebeluş. Cea mai mare parte a timpului o

petrece dormind. Când se trezeşte îi dăm să bea, îl schimbăm, îl înbăiem. Asta-i viaţa unui bebeluş. Este încă mult prea tânăr ca să înveţe ceva."

Nu există greşeală mai mare. Departe de faptul că este prea tânăr pentru a învăţa, copilul începe să înveţe din momentul în care se naşte. Optica conştiinţei de sine s-a format înainte de a deschide ochii. In timpul acestei etape care este prima vârstă, ceea ce copilul capătă cel mai important, este viziunea fundamentală a vieţii. Din punctul său de vedere de bebeluş, îşi stabileşte propria filosofie a vieţii şi sentimentele esenţiale asupra a ceea ce înseamnă faptul de a trăi.

Încrederea sau neîncrederea, sentimentul profund care se va stabili la copil, este determinată de mediul pe care i-l oferiţi. Acest mediu va constitui un element al sistemului optic al conştiinţei de sine, prin care va vedea lumea. Dacă i se dă, în această perioadă, o pereche de "ochelari optimişti", va deveni un adult optimist. Dacă nu, atunci copilul va deveni un adult pesimist.

Primul an este de o importanţă de-a dreptul crucială, mai mult chiar decât etapele ulterioare ale dezvoltării sale psihologice. Asta deoarece micuţul depinde complet de dumneavoastră în ceea ce priveşte universul său.

Îndată ce începe să meargă, începe să exercite un control mult mai mare asupra mediului său. Învăţarea exprimării verbale va lărgi şi mai mult acest control. Dar, un copil mic acţionează puţin asupra mediului înconjurător. Dvs. sunteţi aproape singura persoană care hotărâţi ce va deveni.

Ce trebuie să-i asiguraţi bebeluşului? Ce trebuie să faceţi pentru a dezvolta la maxim posibilităţile copilului dumneavoastră? Dacă dumneavoastră, ca părinţi, vă daţi seama când nevoile fundamentale ale copilului sunt satisfăcute, acesta va atinge gradul cel mai mare de dezvoltare. Să vedem, deci, care sunt aceste necesităţi fundamentale.

Cea mai mare importanţă o are nevoia de hrană. Bebeluşul resimte foamea ca pe o realitate intensă şi imediată. De foarte tânăr, să zicem la vârsta de o lună, senzaţia dureroasă de foame îl trezeşte. După ce a băut, readoarme până ce durerile provocate de foame îl trezesc din nou. Apoi perioadele de veghe se prelungesc: nu mai adoarme imediat după ce a băut. Cum să vă comportaţi în faţa acestei nevoi alimentare? Foarte simplu: satisfaceţi-o. Pare extrem de simplu, şi este de fapt simplu, dar societatea a complicat inutil ceea ce la început era un demers foarte natural pentru mame şi copii.

ALĂPTAREA NATURALĂ SAU ARTIFICIALĂ O PROBLEMĂ FALSĂ

Mai întâi am demarat o polemică, angajând în discuţie partizanii alăptării la sân şi pe cei ai alăptării cu biberonul. Este foarte regretabil că publicul se împarte, pentru motive sentimentale, în aceste două tabere.

Este un subiect asupra căruia medicii, infirmierii şi anturajul lor iau foc. În acest fel, de exemplu, ajungem să dăm mamelor care nu alăptează un sentiment de culpabilitate. Oamenii spun: "Alăptarea la sân este alăptarea naturală". Remarcaţi însă, cine, în afară de mine, spune: "Dacă Dumnezeu ar fi vrut ca omul să zboare, i-ar fi dat aripi."

Disputa poate fi potolită prin această unică afirmaţie. Nu există nici o constatare stiinţifică asupra faptului că una dintre aceste metode ar fi mai benefică pentru copil decât cealaltă, atât pe plan fizic cât şi pe plan psihologic. Dvs. vă revine sarcina de a alege ce metodă preferaţi.

Dacă v-aţi decis să folosiţi biberonul, aveţi grjă să ţineţi copilul lângă dumneavoastră, şi să îl alintaţi la fel ca şi cum l-aţi alăpta la sân.

Nici aici nu este vorba de o regulă strictă. Copilul nu riscă nimic, din punct de vedere psihologic, dacă, din întâmplare, îi lăsaţi la îndemână un biberon. Dar, în general, cere aceleaşi mângâieri fizice când este hrănit cu biberonul ca ş i când este alăptat la sân.

Trebuie să urmăm dorinţele copilului, sau trebuie sa-i impunem un orar strict?

Să trecem la întrebarea capitală atât pentru mamele care folosesc biberonul cât şi pentru cele care alăptează la sân: când trebuie hrănit un copil? Întrebare la care ar trebui să răspund în mod natural: când îi este foame. Din nefericire, civilizaţia a ajuns să complice inutil acest răspuns simplu şi evident.

Prin anii ‘20 – ‘30 mulţi oameni credeau că este un lucru bun să creezi deprinderi la copii , cât mai devreme cu putinţă. O mare parte a acestui antrenament consista, după părerea lor, în a obişnui cât mai rapid posibil copilul cu un orar strict . Aşa cum şi medicii impuneau acest ritm alimentar al unei mese la fiecare 4 ore. Acest regim teribil viola unul dintre principiile fundamentale ale unei educaţii care are ca scop creerea unui copil sănătos din punct de vedere psihologic: respectul pentru individualitatea sa.

Fiecare dintre copii este un individ unic care are dreptul de a se alimenta conf orm propriului său ritm. Un ritm alimentar forţat, restricţionat orar, este imposibil să-i facă bine unui copil. Nu numai datorită faptului că este diferit de toţi ceilalţi, dar şi pentru că propriile sale nevoi alimentare variază de la o zi la alta.

Unde ajunge un copil hrănit la ore fixe? Atunci când îi este foame se simte frustrat. Foamea pe care o experimentează un bebeluş este o forţă care domină tot. Atunci când îi este foame această senzaţie este totală. Nu admite nici o întârziere: are nevoie să mă nânce. Marea noastră majoritate, ca adulţi, nu am simţit foamea aşa cum o simte un bebeluş. Pentru a vă face o idee, vă spun că un copil care aşteaptă o oră şi jumatate să fie hrănit simte acelaşi lucru pe care îl simte un adult după trei zile.

În cea mai mare parte a cazurilor copilul nu se sfieşte. Când îi este foame, vă atrage atenţia asupra acestui fapt în singura manieră pe care o cunoaşte: plângând. Cu cât mai mult timp trece fără să fie hrănit, cu atât plânsul devine mai violent.

Dacă impunem unui copil un orar strict de masă, acesta începe să îşi dea seama că poate plânge din toate forţele fără nici un rezultat. Nu-i dăm nimic de mâncare. Poate reacţiona la această situaţie cu furie sau din contră, poate deveni amorf şi apatic, ca şi cum ar fi aban donat orice speranţă de a-şi vedea necesităţile satisfacute. Bebeluşul a învăţat să-şi reprime furia şi să-i substituie o resemnare redutabilă. Dar fie că acest copil alege furia permanentă sau resemnarea apatică, ceea ce a învăţat din această experienţă este pentru el un aspect concret al vieţii. Şi cum să-l condamni? Pentru el viaţa este o realitate crudă, detestabilă, un demers plin de decepţii.

Societatea noastră începe să realizeze în sfârşit că stabilirea unui orar fix în alimentaţia unui copil este o teribilă greşeală. Medicii, din ce în ce mai numeroşi, sunt hotărâţi să recomande, iar mamele, din ce în ce mai numeroase, să aplice ceea ce numim mese adaptate la nevoile fiecărui copil. Această metodă se bazează pe ceea ce ar fi trebuit să fie evident de la început: să lăsăm copilul să ne spună el însuşi când îi este foame, trezindu-se şi plângând.

Problemele de alimentaţie survin aproape întotdeauna datorită unor practici, opuse nevoilor naturale, care au fost aplicate fie la prima vârstă, fie la vârs ta de trei ani. Părinţii au un mare aliat natural pentru a hrăni corespunzător copilul: foamea acestuia. Dacă respectăm individualitatea copilului, dacă veghem la satisfacerea nevoilor sale biologice, acesta nu ar trebui să aibă vreo problemă de alimentaţie.

Este foarte important ca părinţii să respecte individualitatea copilului încă de la naştere. Din păcate, deseori, nu este cazul. Incidentele de alimentaţie sunt lucruri curente. Să presupunem că micuţul a fost hrănit şi doarme deja de o oră şi jumătate . Se trezeşte plîngând. Mama este tentată să gândească: "De ce oare plânge? În mod sigur nu îi este foame, deoarece a mâncat acum o oră şi jumătate!" Ce ştie ea? Se poate ea pune în locul bebeluşului ca să spună dacă îi este foame? Din acest punct de veder e, mamele din triburile primitive sunt deseori mai înţelepte decât noi, deoarece de fiecare dată când copilul plânge sau se agită, îl hrănesc. Aşadar, când copilul plânge, hrăniţi -l. Oferiţii sânul sau biberonul. Dacă arată, tuşind sau prin alt refuz, că n u vrea hrană, veţi sti cu certitudine că nu acesta este motivul pentru care plânge.

Cel mai important lucru pe care îl puteţi face pentru a -l ajuta pe copilul dumneavoastră să capete o încredere fundamentală în el însuşi şi în lumea în care trăieşte – condiţie esenţială a unui concept despre sine sănătos şi viguros – este să îl hrăniţi atunci când îi este foame. Copilul care este hrănit atunci când plânsul său indică faptul că îi este foame, gândeşte: " Ce frumoasă e viaţa, ce bine e să ai ce mânca, îmi place căldura mamei care mă ţine în braţe şi mă hrăneşte. Acest loc este plăcut deoarece este de ajuns să anunţ că îmi este foame pentru a fi imediat hrănit. Îmi dau seama că totul este în regulă. Sunt liniştit".

A doua nevoie fundamentală a noului născut este căldura. Nici nu cred că este nevoie să discutăm acest aspect, deoarece 99% dintre mame au grijă ca micuţii lor să fie la căldură şi să nu răcească.

A treia nevoie fundamentală este somnul. De această necesitate bebeluşul se ocupă singur. Doarme exact cât are nevoie. După ce a dormit suficient, se trezeşte. Câteva cuvinte despre obiceiuri şi ritmurile de somn ar putea fi utile.

Nu este neapărat nevoie ca locul unde doarme copilul să fie silenţios. Cunoaştem cu toţii acel tip de mamă care merge în vârful picioarelor şi se precipită la uşă pentru a spune vizitatorilor să păstreze liniştea. Această atitudine nu este indispensabilă. De fapt, dacă faceţi eforturi excesive pentru a obţine liniştea, este posibil să condiţionaţi copilul şi atunci, această ab senţă artificială a zgomotului îi va fi necesară pentru a putea dormi. Continuaţi să faceţi în mod normal tot ceea ce făceaţi înainte, în timp ce copilul doarme, şi nu ezitaţi să porniţi radioul sau televizorul într -o cameră vecină dacă aveţi chef.

Apropos de repartizarea orelor de somn, vreau să spun că ea este foarte diferită de cea a adulţilor. Copiii cei mai mici adorm îndată după ce au mâncat. Pentru dumneavoastră este foarte practic. Dar, cu timpul, va rămâne treaz din ce în ce mai mult, ceea ce nu e ste foarte jenant în timpul zilei, dar care poate deveni stânjenitor în toiul nopţii. După ce aţi hrănit copilul noaptea, veţi dori probabil să mergeţi la culcare, dacă vă treziţi devreme a doua zi. Numai că micuţul nu ştie lucrul acesta. Este satisfăcut, fericit şi nu are poftă să adoarmă imediat. Vrea să se joace puţin, să mai stea un timp treaz.

De asemenea este posibil ca un copil să se trezească la miezul nopţii şi să înceapă să plângă dintr-un motiv necunoscut. Poate are colici sau dureri intestinale asupra cărora nu puteţi acţiona. Constataţi uneori că nu se linişteşte nici dacă îl luaţi în braţe şi îl alintaţi. Plânge în continu, şi sunteţi lângă el amândoi, morţi de somn, şi încercaţi cu disperare să -l faceţi să înceteze ca să puteţi merge la culcare. În asemenea momente descoperiţi că civilizaţia nu reprezintă decât un strat fin de vopsea aplicat unei fiinţe primitive care dormitează în interiorul dumneavoastră. Poate că vă veţi arăta furia faţă de copil, sau poate cheful de a îl lovi, de a striga la el pentru a îl calma.

Mulţi părinţi se simt deseori vinovaţi de a avea astfel de sentimente. De fapt sunteţi o mamă sau un tată normal dacă treceţi prin astfel de stări. Dacă, însă, vă pierdeţi întradevăr controlul, dacă loviţi

copilul, atunci va trebui să consultaţi un medic. Trebuie să fiţi capabili să vă controlaţi acţiunile, dar este absolut normal să vă simţiţi furioşi sau nefericiţi în astfel de situaţii.

Un scaun pentru copii se poate dovedi util pentru a-l instala pe cel mic. Nu este util numai pentru a-l transporta în maşină sau dintr-o cameră în alta pentru a-l supraveghea mai uşor. El poate permite copilului să stea într-o poziţie diferită. Uneori, când un copil nu poate adormi întins în pătuţul său, este probabil că o va face totuşi, la ora 5 dimineaţa într-un asemenea scaun. Amintiţi-vă numai, că oricare ar fi ritmul de somn şi de veghe al unui copil, diferenţa dintre obiceiurile sale şi ale dumneavoastră va cauza întotdeauna nemulţumire şi deranj.

O altă necesitate fundamentală pentru un copil mic este aceea de a se debarasa de deşeurile eliminate de corpul său. Şi de această dată este vorba de un domeniu în care copilul se va descurca singur. Nu veţi avea nici o problemă vis-à-vis de acest subiect dacă nu faceţi cumva greşala de a încerca să-l păstraţi curat în timpul primului an de viaţă.

Este posibil să fiţi condiţionaţi de obiceiuri şi deprinderi care v-au fost impuse în tinereţe, şi, din acest motiv să aveţi reţineri faţă de rufele murdare. Vi se vor părea respingătoare. Dacă acesta este cazul, încercaţi pe cât posibil să nu comunicaţi aceste sentimente copilului. El nu simte acest fel de dezgust vis-a-vis de deşeurile corpului său. Dacă îi transmiteţi aversiunea dumneavoastră, tot ceea ce veţi reuşi să faceţi va fi să devansaţi aptitudinile în raport cu propria curăţenie, pe care copilul va întârzia să şi le însuşească. Multe dintre mame, din cauza propriilor sentimente de dezgust, sunt de părere că şi copiii împărtăşesc acelaşi sentiment de repulsie în faţa murdăriei. De aceea ele se grăbesc să schimbe rufele îndată ce se murdăresc puţin. Atâta timp cât copilul nu se găseşte într-o cameră răcoroasă, el nu este, în general, deranjat de faptul că este murdar sau ud.

Insist asupra acestui aspect deoarece atunci când copilul dumneavoastră va dormi să nu vă simţiţi obligată de a-l trezi pentru a-l schimba.

Totuşi, să nu înţelegeţi greşit. Nu este vorba să lăsaţi copilul sistematic cu scutecele murdare în aşa fel încât să dezvolte iritaţii sau ulceraţii. Am spus toate acestea deoarece şt iu că mulţi părinţi se simt mai confortabil dacă nu sunt obligaţi să schimbe copilul prea des.

O altă nevoie fundamentală a unui nou-născut este aceea de a fi mângâiat, sau ceea ce numeşte Dr. Harry Harlow "recomfortul contactului fizic". Copilul nu poate şti că este iubit, dacă această dragoste nu este demonstrată într-o manieră fizică, de exemplu, copilul trebuie să fie luat deseori în braţe, trebuie alintat, legănat, trebuie să-i vorbiţi şi să-i cântaţi.

Diverse studii au furnizat dovezi pe plan animal. Acelaşi dr. Harry Harlow puii de maimuţă crescuţi de manechine îmblănite şi echipate cu biberoane. Chiar dacă aceşti pui au fost hrăniţi corespunzător, ei nu au primit doza necesară de recomfort oferită de contactul fizic cu mama lor. Rezultatul acestei experienţe arată că aceşti pui de maimuţă, crescând, au devenit maimuţe adulte inadaptate mediului social. Erau incapabili să stabilească relaţii cu indivizi de sex opus şi manifestau comportamente stranii, similare acelora constatate la oamenii atinşi de psihoză.

Bineînţeles, nu se pune problema ca această experienţă să fie repetată folosind copii. Totuşi dispunem de rezultatele unei experienţe nefericite ce a fost realizată pentru cu totul alte motive în sec. al XVIII – lea şi care demonstrează acelaşi lucru în mod dramatic: regele Frederic II al Prusiei dorea să descopere care era limbajul original al umanităţii. Avea impresia că va descoperii acest lucru dacă creştea copii cărora să nu le vorbească nimeni.

Raţionamentul era, că micuţii crescuţi în acest fel, în momentul în care începeau să se exprime, ar fi vorbit limba originală a umanităţii. Aşa că, a dat instrucţiuni ca femeile care se ocupau de aceşti copii să îi hranească, să îi spele dar să nu le vorbească niciodată. Regele credea că aceşti copii vor începe să vorbească fie ebraica, fie greaca, fie latina şi astfel, el va şti care a fost limba originală. Nenorocitul

rezultat al experienţei sale a fost că toţi copiii au murit, probabil datorită lipsei de mângâiere fizică, de tandreţe maternă de care ar fi avut parte dacă dădacele au fi avut voie să le vorbească.

Studii efectuate pe copii crescuţi în instituţii caritabile scot în evidenţă aceleaşi fenomene. Chiar dacă aceşti copii sunt hrăniţi satisfăcător în orfelinate, personalul nu are niciodată timp de mângâieri şi de alinturi materne. De aceea constatăm că aceşti copii crescuţi în atmosfera sterilă şi nestimulativă a unui orfelinat sunt în diverse grade întârziaţi psihologic.

În concluzie, lăsaţi instinctul să lucreze atunci când aveţi poftă să mângâiaţi copilul, să-l legănaţi, să-i cântaţi şi să vă jucaţi cu el. Luaţi-l în braţe, sărutaţi-l. Nu vă fie teamă că îl veţi răsfăţa deoarece acesta este un mod prin care el îşi dă seama că este iubit.

Până acum am vorbit de necesităţile fundamentale ale copilului ca şi cum ar fi lucruri distincte şi izolate, care ar putea fi satisfăcute de către mai multe persoane. Din fericire nu este cazul. De obicei, toate aceste responsabilităţi revin mamei, care în timp ce le îndeplineşte, satisface şi nevoia de afectivitate a celui mic. Dvs., mama, sunteţi acea care asiguraţi copilului primele raporturi esenţiale cu alte fiinţe umane. Aceasta asigură fundamentul relaţiilor sale cu alţi indivizi pe care îi va întâlni de-a lungul vieţii. Dacă se înţelege bine cu dumneavoastră, simte că aveţi grijă de el şi de nevoile sale, va dezvolta un sentiment de încredere fundamental pentru această lume în care trebuie să trăiască. Dacă dăruiţi copilului căldură umană, la sfârşitul primului an de viaţă va avea deja bazele solide ale conceptului de sine şi va adopta o atitudine de încredere şi optimism în faţa vieţii.

Desigur, copilul nu are numai nevoile afective pe care tocmai le-am citat. Are şi nevoi intelectuale fundamentale. Pentru a le înţelege trebuie să vedem cum percepe micuţul lumea din jur. Nu trebuie să uitaţi că pentru copil lumea este ca un film ce se desfăşoară în faţa ochilor săi. De exemplu, în momentul în care vă aşezaţi pe un scaun pentru a citi, sunteţi perfect conştientă că scaunul, cartea sau lampa de lângă scaun nu sunt parte integrantă a fiinţei dumneavoastră. Copilul nu ştie acest lucru. Nu ştie de la început să facă diferenţa între “ceea ce sunt eu” şi “ceea ce nu sunt eu”. Pentru adulţi este puţin mai greu să înţeleagă că micuţul nu face încă această diferenţă. Îi trebuie câteva săptămâni până când devine conştient. Uneori această conştienţă poate fi amuzantă. Putem vedea un copil în vârstă de câteva luni cum începe să descopere mirat ceea ce inseamnă acel “eu” care îl face să-şi mişte degeţelele. Descoperă că le poate mişca de fiecare dată când doreşte acest lucru. În curând acesta va fi copilul şezând, jucăuş, agitându-şi degeţelele, animat de noul sentiment al puterii sale.

Este important de înţeles acest aspect al “punerii la punct” al universului un ui copil, deoarece, dacă are parte de stimulente intelectuale adecvate veţi contribui în mare măsură la “precizarea” acestui univers. Adică: “ cu cât mai mult un copil vede şi aude, cu atât mai mult va dori să vadă şi să audă”

Vechea credinţă conform căreia ficare copil vine pe lume dotat cu un anumit capital intelectual nu rezistă în faţa dovezilor furnizate de ultimele cercetări. Rezultatele ştiinţifice arată că fiecare copil moşteneşte un anume potenţial maxim de inteligenţă pe care îl poate atinge cres când. Pentru unul, acest potenţial maxim poate fi cel al unui geniu, pentru altul, poate fi vorba de o inteligenţă medie, iar pentru un al treilea, gradul maxim de inteligenţă poate să se situeze sub medie. Dar, totul depinde de suma stimulărilor senzoriale şi intelectuale pe care fiecare le primeşte în primii cinci ani de viaţă. Aceasta stabileşte dacă respectivul copil va atinge sau nu gradul maxim de inteligenţă care îi corespunde.

Vedeţi, deci, cât este de important să-i oferiţi copilului stimularea senzorială şi intelectuală. Daţi-i obiecte cu care să se poată juca, obiecte care să-i stimuleze simţurile: văzul, auzul, mirosul, etc. Daţi-i obiecte pe care să le poată atinge, suge, mesteca, demonta.

Obiectele cel mai des întâlnite în casă pot servi acestui scop: bucăţi de stofă curată, sticle şi farfurii din plastic, cutii de carton goale, ustensile de bucătărie ; lista este lungă. Fiţi conştienţi totuşi, că

toate aceste obiecte vor ajunge în gura micuţului, aşa că, feriţi-l de obiecte prea mici pe care le-ar putea înghiţi sau cu care s-ar putea sufoca.

Şi dumneavoastră puteţi fabrica jucării de stimulare senzorială. Orice obiect colorat, care poate fi manipulat, destul de mare pentru a fi inofensiv, poate fi folosit pe post de jucărie.

Nu uitaţi că jucăria pe care copilul o va prefera înaintea oricărei alteia este părintele (mama sau tatăl). Vorbiţi-i copilului şi jucaţi-vă cu el cum credeţi de cuviinţă. Începeţi prin a-i vorbi. Multe mame îi schimbă scutecele sau îl alăptează fară să scoată un sunet. De ce să nu profitaţi de aceste situaţii pentru a-i vorbi? Povestiţi-i ce faceţi la momentul respectiv. Bineînţeles că nu va înţelege ce îi spuneţi, dar sunetul vocii dumneavoastră îi va crea o stimulare senzorială şi intelectuală. Ce să-i spuneţi? Tot ce vă trece prin cap. Fiecare mamă ştie să găsească propriul repertoriu de cuvinte şi cântece. În timp ce dumneavoastră sau soţul dumneavoastră vorbiţi sau cântaţi copilului, îi oferiţi acestuia o stimulare senzorială care va ajuta la dezvoltarea sa intelectuală. Mai mult, această joacă vă poate face plăcere si dumneavoastră. Mulţi părinţi nu stiu să-şi ofere această plăcere. Când vorbesc despre un copil cuminte, ei înţeleg prin asta un copil liniştit, care nu prea face zgomot, nu cere multă atenţie şi pe lângă care, mama se mai poate ocupa şi de alte lucruri. Acest "copil cuminte" rămâne la distanţă de stimulările senzoriale care îl vor ajuta să atingă potenţialul maxim de inteligenţă. Atenţie totuşi, să nu cădeţi nici în cealaltă extremă şi să vă jucaţi cu micuţul tot timpul în care nu doarme. Jocul cu copilul dumneavoastră nu trebuie niciodată să devină o obligaţie, trebuie să rămână o plăcere. Jucaţi-vă cu el când aveţi chef. În acest fel va ajunge să iubească prezenţa dumneavoastră şi dumneavoastră pe a lui.

Am să încerc să vă ofer o vedere de ansamblu asupra dezvoltării copilului la prima vârstă, în primul său an de viaţă. Am găsit mai comod că acest prim an de viaţă în perioade de câte 3 luni, amintindu-vă însă că este vorba de o diviziune arbitrară. Vreau să vă dau o idee generală asupra creşterii şi dezvoltării copilului dumneavoastră în timpul acestor perioade şi să vă sugerez mijloacele potrivite pentru a-i asigura din punct de vedere al jocurilor şi mediului un anturaj favorabil dezvoltării sale intelectuale.

PRIMELE 3 LUNI

Numeroase studii au arătat că noii-născuţi sunt clar diferiţi unul faţă de altul prin mai multe caracteristici: pasivitate sau agresivitate, sensibilitate la lumină, la sunet, la atingere, prin simţul sânului sau biberonului, prin temperament, tonus muscular, formulă sanguină şi echilibru hormonal.

Nici unul dintre copiii dumneavoastră nu va corespunde schemei generale de comportament prevăzute de o anumită vârstă sau de un anumit grad de dezvoltare.

Nou-născutul petrece cea mai mare parte a timpului dormind, uneori până la 20 de ore pe zi. De asemenea este, în primele trei luni de viaţă, o fiinţă pasivă şi placidă: încă nu poate ridica capul, nu se poate întoarce (decât accidental) şi nici nu poate mişca degetele separat. Pe planul percepţiei, lumea îi apare ca un ansamblu enorm. Chiar dacă începe imediat să fie atent la feţe, nu le poate distinge încă unele de altele. Totuşi, noul născut poate înregistra deja în creierul său un număr impresionant de lucruri. Tot ceea ce aude, simte sau vede. Poate demonstra plăcere vis-à-vis de unele senzaţii încă de la naştere. Veţi putea începe să vă jucaţi cu copilul dumneavoastră punându-i la lucru acuitatea auditivă. Micuţii au auzul foarte sensibil şi tresar la zgomote puternice şi bruşte. Dar, le place să audă vorbe şi cântece spuse şi cântate încetişor. Vor învăţa să înceteze să mai plângă la auzul zgomotului de paşi. Folosiţi aceste "uşi magice" care sunt urechile copilului dumneavoastră Vorbiţi-i şi cântaţi-i. Faceţi zgomote amuzante. Cântaţi la diverse instrumente. Lăsaţi-l sa audă zgomote diferite cum ar fi tic-tac-ul unui ceas, zgomotul unui metronom, zgomotul unei linguriţe lovite uşor de un pahar. Deşi pare că

nimic nu i se întâmplă la auzul acestor zgomote, totuşi ele se înreg istrează în creierul său. Astfel îi aduceţi o stimulare senzorială pozitivă.

Pielea este un alt teren privilegiat al stimulării. Copiii adoră atingerile şi mângâierile. Aşa că, masaţi-l uşor, câte cinci minute după baie. Dacă consideraţi aceasta ca pe o obligaţie neplăcută pentru dumneavoastră, nu o faceţi. Felul în care vă purtaţi cu copilul trebuie să vă facă plăcere. Dacă nu se întâmplă aşa, şi copilul simte răceală din partea dumneavoastră toate aceste acţiuni nu au rost.

Puteţi deasemenea să faceţi cu el câteva exerciţii simple, sub forma unor jocuri corporale care îi vor asigura un bun tonus muscular. De exemplu: când este întins pe spate mişcaţi -i braţele şi picioarele uşor. Dacă întâmpinaţi rezistenţă nu îl forţaţi.

Şi ochii pot fi un mijloc de stimulare senzorială. Pentru început leagănul sau pătuţul reprezintă unicul univers al copilului. Ce trist. Îmbogăţiţi -i universul copilului dumneavoastră cu stimulatoare vizuale, atârnând deasupra diverse obiecte viu colorate sau strălucitoare. În primele şase săptămâni nu are rost să suspendaţi obiecte mobile. Oricum nu este capabil încă să întoarcă capul pentru a le urmări. De asemenea este foarte important să nu lăsaţi copilul permanent în pătuţul său. Din când în când aşezaţi-l pe genunchii dumneavoastră astfel încât să poată vedea lumea sub un unghi diferit, sau puteţi deasemenea să-l instalaţi într-un cărucior şi să-l plimbaţi prin fiecare cameră ca să poată vedea ce se întâmplă. Aceasta poate da copilului unghiuri vizuale interesante.

Vorbiţi şi cântaţi copilului dar acesta înregistrează totul în mod pasiv şi nu vă răspunde. Când va atinge vârsta de două luni veţi observa probabil o schimbare. Când îi vorbiţi sau faceţi zgomote absurde în jurul său, veţi putea descoperi că micuţul începe să facă efor turi pentru a vă "răspunde". Va deschide gura ca şi cum ar încerca să vorbească. Mai târziu, aceste "răspunsuri" se vor transforma în acea conversaţie tipică de sunete fără sens care se stabileşte între copil şi mamă.

Eforturile pe care le face copilul să vă răspundă, la această vârstă sunt legate de o altă etapă a dezvoltării care este, mai mult sau mai puţin simultană: înţelegerea dirijată prin văz, una dintre primele mari descoperiri în încercarea copilului de a pune stăpânire pe universul său. Aceasta intervine în momentul în care este cababil să vadă un obiect, să asculte, să atingă, toate în acelaşi timp, acţiuni care îi deschid porţile unei noi lumi.

Puteţi stimula manifestarea acestei activităţi, în jurul vârstei de două luni, cu ajutorul unui sistem simplu pe care îl puleţi confecţiona singuri: luaţi o pereche de şosete de copil (cele mai mici pe care le puteţi găsi) de o culoare vie (roşu sau galben). Tăiaţile la capăt făcând o gaură prin care să poată trece un deget. Puneţi-le pe mâinile copilului, scoţând degeţelele. În acest fel aţi realizat două banderole.

Mai întâi, când va agita mânuţele, nu-şi va da seama că acestea îi aparţin. Dacă îi puneţi aceste banderole îi daţi posibilitatea să realizeze mult mai devreme că mânuţele îi aparţin şi, în acest fel, veţi stimula cunoaşterea cu ajutorul ochilor.

Vă mai propun un lucru pentru îmbogăţirea universului său vizual. V -aţi gândit vreodată cât de monoton este pentru copil faptul de a fi schimbat? El stă pe spate, cu ochii în sus şi nu vede nimi c. Puneţi o oglindă deasupra patului pentru ca micuţul să poată vedea mişcările dumneavoastră, alături de propriile sale mişcări. Aceasta îi va spori interesul pentru lume ce îl înconjoară.

Copilul dumneavoastră nu are doar nevoie să se afle într-un univers care să-l intereseze, ci şi într-unul la care să participe. Acesta trebuie învăţat că poate face unele lucruri care să înveselească acest univers. Am menţionat deja necesitatea de a-i vorbi şi de a-i cânta. La fel de important este să răspundeţi la zgomotele pe care le produce. Copilul începe foarte devreme să se joace cu sunetele. Dacă răspundeţi atunci când emite sunete nearticulate, prin aceleaşi sunete îl veţi amuza teribil. În acest mod

el primeşte reacţia mediului înconjurător şi aceasta îi face plăcere. Reacţionează ca "un copil ce a descoperit o jucărie nouă". Vrea să mai pronunţe aceleaşi sunete pentru a i se răspunde din nou.

Copilul profită enorm din acest schimb de sunete. Aşa învaţă şi poate face unele lucruri care acţionează asupra universului său. Conştientizează faptul că trăieşte într-o lume la care poate participa. Această lecţie îl va ajuta încă de la cea mai fragedă vârstă să capete încredere în sine, şi dorinţa de a se exprima, chiar dacă este într-un mod foarte primitiv.

Un alt sistem simplu, pe care îl puteţi confecţiona dumneavoastră înşivă şi care va da copilului sentimentul de participare este un pămătuf de stofă. Îl puteţi realiza cosând împreună bucăţi de stofă de texturi diferite. Copilul va putea pipăi aceste bucăţi de stofă şi va simţi diferenţa. O mică mişcare spre o bucată de stofă de textură diferită va schimba experienţa lui asupra lumii înconjurătoare şi îl va stimula să meargă mai departe în explorare şi în concluziile pe care le poate trage din aceasta.

Iată un alt procedeu capabil să dea copilului noţiunea unei lumi la care poate participa: luaţi o bucată de elastic sau de sfoară şi suspendaţi diverse obiecte care bineînţeles să nu prezinte pericol. Agăţaţi elasticul deasupra lui, destul de aproape pentru a putea prinde obiectele. Asiguraţi-vă că elasticul este destul de întins, astfel încât copilul să nu îşi poată înfăşura mâinile sau picioarele.

Folosindu-vă de aceste obiecte simple, pe care le puteţi confecţiona acasă, îmbogăţiţi personalitatea copilului care, se dezvoltă fără încetare prin întâlnirea cu diverse obiecte şi diverse situaţii. Aşa îl învăţaţi că acţionând asupra a ceea ce îl înconjoară va afla răspunsurile.

DE LA TREI LA ŞASE LUNI

Vârsta de trei luni marchează un prag.

La începutul celei de-a treia luni, copilul încearcă să apuce obiectele. Această mişcare indică trecerea de la o orientare pasivă şi involuntară la o atitudine activă de manipulare şi explorare a ceea ce îl înconjoară.

În timpul primelor trei luni de viaţă, noul născut explorează universul cu ajutorul ochilor, urechilor şi bineînţeles cu ajutorul simţului gustativ. După aceste prime trei luni trece la explorarea cu ajutorul mânuţelor. Va începe să manifeste o "sete de a atinge". În jurul vârstei de patru luni mâinile sale capătă o importanţă deosebită. Până aici, a descoperit cu ajutorul ochilor că lucrurile au o formă şi o culoare. De acum începe să descopere, cu ajutorul mâinilor, că obiectele au şi alte calităţi: moliciune, duritate, consistenţă.

Nici măcar un savant care studiază fizica nu este atât de avid şi curios în cercetarea sa ca un copil de patru luni care caută să descopere dacă obiectele pe care le poate atinge sunt dure sau moi, uscate sau umede. Daţi această ocazie copilului. Puneţi aproape de mâinile sale diverse obiecte şi lăsaţi-l să le atingă şi să le manipuleze. Cele mai apreciate vor fi bucăţile de stofă.

La această vârstă copilul începe să bage în gură tot ce găseşte. De fapt, gura pare a fi unul dintre principalele organe de simţ cu ajutorul cărora copilul încearcă să-şi exploateze universul. Va perpetua acest obicei timp de câţiva ani. Este ca şi cum ar spune: " Nu voi şti cu adevărat cu ce seamănă chestia asta până nu o bag în gură". Deci, este foarte important, în acest stadiu să acordaţi o atenţie deosebită lucrurilor care înconjoară copilul. Va trebui să înlăturaţi mobilele fragile şi obiectele ascuţite pe care le-ar putea înghiţi (care au fost dealtfel, excelente pentru explorarea vizuală din lunile precedente). Acum vă trebuie obiecte robuste pe care copilul nu le poate înghiţi şi cu care nu se poate sufoca. Acesta este momentul în care păpuşile intră în actualitate. Căutaţi în magazine figurine de cauciuc care se pot îndoi în toate poziţiile şi care sunt îndeajuns de solide încât să nu se rupă. Atenţie la ochii de sticlă ai

păpuşilor , care pot fi smulşi şi înghiţiţi. Nu vă limitaţi la magazinele de jucării. Daţi o tură şi pe la Pet - Shop-uri. Oasele din cauciuc pot amuza la fel de bine şi un copil.

Vârsta la care putem lăsa un copil afară din pătuţ se s ituează in jurul a trei sau patru luni, după ce a învăţat să se aşeze, şi înainte de a fi conştient de spaţiul de "evadare" reprezentat de sol. De preferinţă ţineţi-l aproape de dumneavoastră ca să poată vedea ce se întâmplă.

DE LA ŞASE LA NOUĂ LUNI

În jurul vârstei de şase luni, copilul începe să manifeste ceea ce numim "teama de noutate". În timpul primelor şase luni de viaţă copilul şi-a format o idee clară despre ceea ce îi este familiar, despre chipuri şi oameni. De acum conştiinţa lui este destul d e dezvoltată încât să facă diferenţa între lucrurile care îi sunt familiare şi cele care îi sunt necunoscute. Trebuie acţionat progresiv pentru a pune copilul în contact, la această vârstă, cu o persoană pe care nu o cunoaşte încă. Nu îl puneţi dintr-o dată în faţa unei situaţii noi. Dacă prezentările îl sperie sau îl fac să plângă, copilul vă spune că îi este teamă. Lăsaţi-i timp.

La această vârstă doreşte deasemenea să scoată sunete. Schimbul de sunete fără sens început de la vârsta de două-trei luni devine un sistem fix şi coerent de joc verbal între copil şi mamă. Primul dinte apare în general în jurul celei de-a şaptea luni. Apariţia dentiţiei este însoţită de o nevoie irezistibilă de a muşca lucrurile, de aceea copilul are nevoie de jucării pe care le poate strânge între gingii.

De asemenea, în această perioadă copilul devine fascinat de repetiţie. Adoră să repete câte ceva până când simte că stăpâneşte subiectul respectiv. De exemplu, vrea să lovească un obiect de masă sau de scaun. Un adult, exasperat rapid de această repetiţie enervantă, îşi dă seama cu dificultate de bucuria pe care o simte un copil repetând tot ceea ce face.

De la şase luni începe şi descoperirea plăcerii imitaţiei. Aceasta va rămâne pe tot parcursul copilăriei cel mai puternic resort social. Copilul de şase luni imită gesturile părinţilor, ca de exemplu gestul de a şterge masa cu un burete; imită de asemenea şi sunetele emise de părinţi. Cu mult timp înainte de a putea vorbi, copilul poate găsi modalitatea de a comunica mesajul s ău altor persoane. Este ca un comis-voiajor aflat în altă ţară a cărei limbă nu o vorbeşte şi găseşte posibilitatea de a comunica ceea ce doreşte prin gesturi şi mimică.

Pe la opt luni va şti cu siguranţă să se târască pe burtă, activitate care îl transfo rmă într-un explorator mai activ al lumii înconjurătoare.

La nouă luni copilul este deja prea mare pentru a mai fi spălat în chiuvetă sau în cădiţă. Va trebui sa-i permiteţi să folosească baia dumneavoastră. Trebuie să puneţi foarte puţină apă pentru a elimina riscul înecării în caz că micuţul a rămas un moment singur. Adăugaţi în apa de baie o colecţie de jucării plutitoare pentru a-i releva o nouă lume plină de bucurii. Jocul în apă este unul dintre lucrurile care plac cel mai mult unui copil. Probabil d in cauză că îi aduce vag aminte de recenta sa viaţă în lichidul amniotic. Oricum, jocul în apă este jocul cel mai calmant şi relaxant.

După ce a învăţat să se târască pe burtică, copilul va începe să se deplaseze în patru labe. Vă reamintesc să acordaţi o atenţie deosebită lucrurilor uitate pe sol: cuie, monede etc. Nu uitaţi nicodată că un copil bagă în gură tot ce găseşte. Fiţi atenţi la sfori sau fire electrice. Cu siguranţă va trage de fiecare. Vegheaţi ca acest mic şi neobosit explorator să nu dea pes te obiecte tăioase sau obiecte grele pe care le-ar putea dărâma.

Interesul manifestat la descoperirea unui loc nou, altă cameră, de exemplu, poate ţine copilul ocupat o perioadă îndelungată, timp în care se poate juca singur. Obiecte care se găsesc în mod curent în orice gospodărie sun adeseori cele mai bune jucării pentru un copil la această vârstă.

Vârsta la care un copil poate deschide mâna şi poate arunca obiecte variază de la caz la caz. Oricum ar fi, în momentul în care copilul dumneavoastră atinge această etapă a dezvoltării fizice precede o perioadă de grele încercări pentru mamă. Copilul a descoperit un joc nou, numit "joaca de a arunca (cu) obiecte". Le veţi vedea zburând din pătuţ, de pe masă sau de pe scaune. Ţineţi cont că micuţul nu face aceste lucruri ca să vă supere. Acest joc face parte din suita sa de cercetări în descoperirea lumii.

DE LA NOUĂ LA DOISPREZECE LUNI

Se întâmpă uneori ca unii copii să meargă deja de la vârsta de 9 luni. Alţii încep la un an, iar alţii nu merg înainte de paisprezece sau cincisprezece luni. Dar, problema vârstei la care se manifestă prima oară veleitatea de a merge este puţin importantă. În ultimele trei luni ale primului an copilul vrea să treacă de la postura orizontală la poziţia verticală. Nu va mai sta liniştit în timp ce îl schimbaţi sau îl îmbrăcaţi. În această perioadă va începe să joace jocuri evoluate, cum ar fi "bătutul din palme" şi alte jocuri imitative proprii primei copilării. Chiar dacă nu ştie încă să vorbească, micuţul înţelege mare parte din ceea ce îi spunem. Este în stare să asculte ordine simple. Înţelege un număr de cuvinte care joacă rolul de cuvinte cheie în jocurile familiale sau care aparţin rutinei mesei sau băii.

Acum trebuie să ajutaţi copilul să "eticheteze" ceea ce îl înconjoa ră. Este o sarcină simplă. Nu folosiţi mai multe cuvinte o dată. Arătaţi-i şi identificaţi-i obiectele şi liniile care formează universul său. Când îl îmbăiaţi, introduceţi mâna în apă, bălăciţi-o puţin şi spuneţi "apă". Acest joc de etichetare poate fi practicat oricând şi oriunde.

La acest nivel de dezvoltare copilul se limitează la a înregistra ceea ce îi spuneţi. La un stadiu mai avansat al dezvoltării limbajului, vă va repeta aceste etichete. Acest joc reprezintă una dintre acţiunile cele mai eficace pe care o puteţi întreprinde pentru a stimula dezvoltarea linbajului.

CELE PATRU PORUNCI ALE PRIMEI VÂRSTE

Am descris comportamentul copilului dumneavoastră în timpul primului său an de viaţă şi v-am sugerat cu precizie acţiunile pe care trebuie să le realizaţi pentru a-i permite acestuia o dezvoltare maximă atât din punct de vedere afectiv cât şi intelectual.

Înainte de a deschide un alt capitol aş dori să vă atrag atenţia asupra lucurilor ce NU trebiue făcute cu un copil în acest stadiu. Sub influenţa "vecinelor" care se proclamă experte în materie (oricât de bine intenţionate ar fi), multe mame comit erori grave, acţiuni inutile, câteodată nefaste. Iată patru "porunci" pentru această vârstă:

NU LĂSAŢI COPILUL SĂ PLÂNGĂ

Deşi acest lucru pare evident veţi fi surprinse să aflaţi câte mame ignoră plânsul copiilor. Unul dintre foştii mei studenţi mi-a oferit această observaţie interesantă într-una din temele sale:

"Vecinii noştri aveau un copil de cel puţin trei luni, a cărui cameră avea vedere spre buc ătăria noastră. În fiecare seară de la 6 la 7, în timp ce serveam cina, auzeam mereu plânsul copilului, aproape

fără întrerupere. Toate acestea au durat luni de zile, strigătele copilului devenind din ce în ce mai puternice, pe măsură ce creştea. Soluţia pe care părinţii săi o adoptau vis-à-vis de plânsul copilului era de a se dispune la o distanţă cât mai mare pentru a nu fi deranjaţi. Ne-au explicat că, de fapt, copilul era foarte mulţumit, iar dacă i-ar fi acordat atenţie riscau să îl răsfeţe.

Conform cunoştinţelor despre copil pe care le-am căpătat de-a lungul acestui curs de psihologie, mi se pare că acest copil era, în mod evident, foarte "nesatisfăcut" şi că avea nevoie de cineva care să se ocupe de el. Consider că acel copil era mult prea tânăr pentru a risca să fie răsfăţat, aşa cum se temeau părinţii săi. Mi se pare că acest copil a dezvoltat un teribil sentiment de nesiguranţă datorită acestei experienţe, odată cu o temere fundamentală faţă de "lume" în general."

Este de necrezut că unii părinţi sunt atât de "orbi" faţă de nevoile copilului lor în aşa fel încât să-i ignore plânsul. Ce limbaj aţi dori să folosească un copil când doreşte să vă atragă atenţia asupra dorinţelor şi nevoilor sale? Singurul său mod de exprimare este plânsul. Atunci când începe să plângă încearcă să vă spună ceva. Ce se va întâmpla în mintea lui dacă toată lumea ignoră ceea ce încearcă să exprime?

Un sentiment de abandon complet şi absolut, furia şi disperarea: iată ceea ce simte copilul dacă ignorăm eforturile sale de comunicare.

Să presupunem, spre exemplu, că maşina dumneavoastră de spălat se strică cu câteva minute după ce soţul dumneavoastră s-a întors de la serviciu. Camera este inundată rapid şi îi cereţi soţului să vă ajute de urgenţă. Ce răspuns aduce acesta apelului dumneavoastră disperat? Nimic. Probabil va continua să glumească. În acest caz sunteţi surprinsă şi reformulaţi apelul într-o manieră mai presantă, ridicând tonul. Nu răspunde la ceea ce incercaţi să-i spuneţi şi iată-vă furioasă. Nu numai că sunteţi preocupată de maşina de spălat şi de inundaţia pe cale să se producă, dar, mai aveţi o preocupare stresantă: de ce nu puteţi comunica cu soţul dumneavoastră? De ce nu este atent la ceea ce încercaţi să-i spuneţi?

Această analogie vă poate forma o idee despre ceea ce poate simţi un copil când este lăsat să plângă fără să i se acorde atenţie. Când îi va fi dat să trăiască un număr mai mare de asemenea experienţe, credeţi că va mai fi capabil să-şi cultive un sentiment de încredere vis-à-vis de viaţă? Cu greu. Va avea o concepţie pesimistă asupra existenţei, se va simţi frustrat si dezamăgit. Simţind în adâncul său că nevoile şi dorinţele nu îi sunt satisfăcute, probabil va decide că este inutil să mai încerce şi va deveni acel tip de copil (şi mai târziu adult) fără agresivitate şi care se demonstrează incapabil să-şi conducă viaţa.

Sau, poate ajunge să aparţină acelui tip de copil care nu abandonează, în ciuda tuturor opreliştilor. In loc să accepte în mod pasiv situaţia, poate manifesta nevoia de a face lumea să îi acorde atenţie. De câte ori nu am auzit spunându-se despre un copil mai mare că "face pe interesantul".

O mamă spune uneori, când copilul plânge: " tocmai a mâncat, abia l-am schimbat, în consecinţă nu este ud. Nu îl înţeapă nimic, nu îi este frig, deci, nu are nici un motiv să plângă." Ea ignoră plânsul şi îşi vede de treburi. Dar nu înţelege esenţialul: există întotdeauna un motiv pentru care copilul plânge. Ar trebui să-şi spună că "nu ştie" de ce plânge, pentru că un copil nu plânge fără motiv. Tot timpul încearcă să vă spună câte ceva; dumneavoastră trebuie să ghiciţi ceea ce încearcă să spună.

Un copil poate plânge şi pentru că se simte singur. Şi copiii pot experimenta un sentiment de singurătate, la fel ca adulţii. Noi, când ne simţim singuri putem totuşi invita pe cineva la o cafea sau putem da un telefon. Tot ceea ce poate face un copil în această situaţie este să plângă. Când plânge, uneori vrea să spună: " Mă simt singur şi vreau să simt pe cineva moale şi cald, care să mă ţină în braţe, am nevoie să mă calmeze şi poate să îmi cânte ceva. Atunci mă voi simţi bine".

Totuşi, singurătatea este numai unul dintre motivele pentru care un copil poate plânge. Se poate întâmpla să nu descoperiţi motivul. Îl hrăniţi, îl mângâiaţi, îi cântaţi un cântecel. Nimic nu poate să îl calmeze deoarece unele episoade de plâns se datorează unor dureri de stomac sau colici, pe care le are datorită faptului că sistemul său digestiv nu este încă reglat. Uneori, aceste dureri pot fi alinate prin masarea uşoară a stomacului sau prin a-i da să bea apă călduţă. Alteori nimic nu pare să îl aline. În cea mai mare parte a timpului, dacă ţineţi copilul în braţe, lipit de dumneavoastră, aceasta îl va calma într-o oarecare măsură chiar dacă durerile nu au trecut.

Mai există un tip de plâns pe care mamele trebuie să îl cunoască. Este criza lacrimilor care semnalează că micuţul este obosit şi că va adormi. Mama învaţă foarte repede să recunoască acest tip de plâns şi realizează că nu este cazul să-şi facă probleme, deoarece în câteva minute copilul va fi adormit profund. Tot timpul este vorba de mesajele pe care copilul ni le adresează. Starea de bine psihologică a copilului va fi în mod foarte diferit afectată de faptul că îi acordaţi sau nu atenţia cuvenită atunci când plânge încercând să vă transmită un oarecare mesaj.

Din când în când mă întâlnesc cu mame care încearcă să înveţe copilul să se păstreze curat încă din primul an de viaţă. Este o greşeală rară, dar în acelaşi timp "monumentală". O mamă care a făcut această greşeală a venit într-o zi la consultaţie împreună cu fiica sa, în vârstă de şapte ani. Copilul avea un mare număr de probleme psihologice, printre altele, o frică teribilă de a merge la şcoală, dificultăţi în a lega prietenii, un ataşament exclusiv faţă de mamă şi o mare greutate de a relaţiona cu oamenii din jur. Tuturor acestor probleme li se mai adăuga faptul că uda patul în fiecare seară.

În momentul în care un copil mai mare de cinci ani face pipi în pat, putem fi siguri că educaţia acestuia a fost defectuos realizată. În cele mai multe cazuri copilul, în subconştientul său (deoarece acest act nu este nici conştient, nici deliberat) se răzbună pe părinţi pentru vexaţia pe care a suferit-o în timp ce aceştia îi impuneau să se menţină curat.

Mama despre care vorbeam mai sus, a încercat să înceapă să-şi educe fetiţa de la vârsta de opt luni. Aş întreba-o de ce aşa devreme? I-aş mai spune că mai degrabă s-a educat ea însăşi decât fetiţa, care nu a ajuns nici măcar în stadiul de a-şi controla propriile reacţii. S-a conformat doar să răspundă pasiv mamei care se ocupa personal de nevoile fetiţei.

Pentru ca un copil să înveţe să fie curat trebuie mai întâi să stăpânească un număr de activităţi complexe, incluzând controlul neuro-muscular al sfincterelor. Acest control neuro-muscular este absolut imposibil până la vârsta de aproximativ doi ani. Atunci este momentul pentru a începe educaţia, nu mai devreme. Puteţi într-adevăr să educaţi un copil mai mic de un an, dar această educaţie precoce va fi plătită foarte scump din punct de vedere psihologic. Personal, nu cred că merită.

NU VĂ FIE TEAMĂ SĂ RĂSFĂŢAŢI COPILUL

Ceea ce înseamnă "a răsfăţa un copil" variază în funcţie de criteriile fiecăruia.

Dacă prin "copil răsfăţat" înţelegeţi un copil de opt ani care cere mereu să îi fie îndeplinite dorinţele şi plânge, plânge ori de câte ori nu cedaţi, care nu poate suporta un refuz, care este incapabil să împartă ceva cu ceilalţi copii, care are accese de furie, este plângăcios, face numai probleme şi este foarte susceptibil, atunci, sunt de acord, acesta este într-adevăr un copil răsfăţat.

"A răsfăţa un copil" înseamnă a accepta ca acesta să persiste în a păstra un comportament infantil dincolo de momentul în care este apt psihologic să îl abandoneze. Comportamentul unui copil de opt ani, descris mai sus, corespunde comportamentului unuia de doi ani, nu mai mult. După toate probabilităţile, părinţii săi nu l-au încurajat niciodată, nu i-au cerut niciodată să depăşască acest stadiu.

DAR – aceasta este o restricţie foarte importantă – conceptul răsfăţării unui copil nu se poate aplica nou născuţilor şi nici copiilor sub doi ani. Este un lucru de bun-simţ să cerem unui copil de cinci ani să abandoneze combortamentul de bebeluş, deoarece este capabil din punct de vedere psihologic să o facă. Pe de altă parte am da dovadă de o totală lipsă de realism dacă am cere unui bebeluş să abandoneze comportamentul de bebeluş. El nu este încă în stare să se poarte altfel.

Vom reuşi mult mai bine să-i înţelegem pe nou-născuţi şi pe copii, în general, dacă abandonăm acest termen, "răsfăţ". Acest concept nu are nici o bază ştiinţifică şi datează din epocile în care nu aveam mijloace să studiem comportamentul infantil. Conceptul în sine pare să exprime faptul că dacă acordaţi prea multă atenţie copilului când este mic, acesta va ajunge o "catastrofă" când va fi mare. În orice caz, nu-l veţi răsfăţa dacă îi acordaţi mai multă atenţie când este mic. Totodată puteţi prejudicia un copil mai în vârstă fiind prea indulgent cu el, temând u-vă să fiţi fermi, să-i impuneţi limite şi lăsând-ul mereu să facă ce vrea. Toate acestea însă, diferă de faptul că ne interesează soarta lui. Propun să lăsăm la o parte acest termen, să-l păstrăm pentru altceva decât pentru copii.

Din nefericire, multe mame se stresează întrebându-se dacă prin acţiunile lor îşi răsfaţă sau nu copilul. Au mai ales tendinţa de a se îngrijora în cazul în care o prietenă sau o vecină care pretinde că le ştie pe toate, le asigură că făcând cutare sau cutare lucru vor ajunge s ă aibă un copil răsfăţat.

Aceste atitudini izvorăsc dintr-o profundă necunoaştere a naturii copiilor. Un copil are, în mod cert, nevoie să înveţe că nu poate face tot ceea ce doreşte. Dacă nu învaţă acest lucru, atunci se poate spune că este răsfăţat. Dar la ce vârstă trebuie să începem să îl învăţăm? La două, trei luni, sau chiar la nouă luni este mult prea devreme. Este absurd să-i trasăm interdicţii la această vârstă în ideea că aceasta îl va ajuta mai târziu.

Să ne exprimăm în mod clar: un bebeluş este imposibil de răsfăţat. Mângâiaţi-l cât de mult doriţi. Hrăniţi-l oricât de des va dori. Cântaţi-i câte cântece puteţi. Ocupaţi-vă de el de câte ori plânge. Nu din aceste motive se va răsţăţa.

Cel mai bun lucru care i se poate întâmpla copilului, din pu nct de vedere psihologic, este acela de a-i fi satisfăcute toate necesităţile şi de a se simţi cât mai puţin frustrat cu putinţă. Egoul său, sau conştiinţa de sine, este încă prea maleabil şi prea sensibil pentru a putea face faţă frustrărilor atât de devreme.

Crescând, va avea destul timp să constate ce este aceea o frustrare.

NU PERMITEŢI TATĂLUI SĂ IGNORE COPILUL

*

Ceea ce este foarte clar deja, este faptul că taţii par să se teamă de copii. Reacţionează rămânând la distanţă de orice contact. Nu suntem siguri că ştim încă toate motivele. Tot ceea ce ştim sigur este faptul că taţii stau la distanţă faţă de copii şi că acest lucru nu este indicat. Păstrând distanţa, tatăl, împiedică formarea legăturilor afective, iar aceasta nu face bine relaţiei tată-fiu.

Relaţiile cu tatăl se clasează pe un loc secundar în ordinea importanţei în viaţa unui copil, mai ales până la vârsta de cinci ani. (Voi consacra o mare parte din capitolele ce urmează în a demonstra importanţa raporturilor tată-copil). Încă de acum, insist asupra faptului că rolul tatălui, ca şi acela al mamei, începe de la naştere (deşi, după modul în care reacţionează unii taţi, se poate crede că acest rol nu începe înainte ca micuţul să împlinească cel puţin doi ani!)

Specific că nu pledez pentru asumarea rolului mamei de către tată. Nu ar fi sănătos pentru familie, din punct de vedere psihologic, ca tatăl să se întoarcă de la seviciu şi să se aştepte de la el să preia activităţile care sunt specifice mamelor.

Ceea ce afirm este că taţii trebuie să înveţe să facă tot ce fac mamele. Nimeni, bărbat sau femeie, nu ştie din naştere cum să ţină un copil, de exemplu. Marea noastră majoritate facem acest lucru în mod stângaci, la început, până ce ne obişnuim. Cursurile organizate de Crucea Roşie sunt excelente pentru a învăţa cum să ne ocupăm de un nou-născut, dar, cea mai bună ocazie de a face acest lucru este acasă, cu micuţul dumneavoastră. Este foarte dificil să vă simţiţi aproape de un copil pe care nu l-aţi ţinut niciodată în braţe, cu care nu v-aţi jucat niciodată.

Dacă soţul dumneavoastră nu se interesează de copil, nimeni altcineva în afară de dumneavoastră nu va putea să o facă. De ce să nu începeţi în a încerca să descoperiţi de ce nu se interesează? Căutaţi răspunsul în mediul său familial. P oate că nici tatăl său nu s-a interesat de el când era copil şi că repetă acelaşi procedeu, urmând acel prost exemplu. Sau poate că se simte mai puţin abil decât dumneavoastră dar nu vrea să vă arate acest lucru. Oricare ar fi sentimentele sale încercaţi s ă îl faceţi să vorbească. Folosiţi-vă de toate atuurile feminine pentru a-i trezi interesul de tată pentru nou-născut. Cu unii taţi va trebui să depuneţi un efort mai mare dar, vă asigur că merită!

Bazele raporturilor lejere între tată şi copil se stabiles c din cea mai fragedă copilărie iar aceşti ani nu vor mai reveni niciodată. Tatăl care motivează că este mult prea ocupat cu serviciul pentru moment, dar va putea, mai târziu, să consacre mai mult timp copilului se înşeală. Foarte repede, înainte să apuce să realizeze “bebeluşul” va merge la scoală. Ca şcolar în clasele primare va avea deodată aerul de a se fi transformat in adolescent, iar din acest moment, copilul nu va mai avea nevoia contactului apropiat cu tatăl. Va fi deci prea târziu. Deoarece tatăl nu s-a interesat de el când era mic, copilul nu mai este interesat acum de ceea ce tatăl său doreşte să îi transmită. Tatăl a devenit un străin pentru propriul său copil. Prăpastia care se creează între tată şi adolescent depinde în mare parte de relaţiil e pe care aceştia le-au avut în anii care au precedat varsta şcolară.

CONCLUZII VIS-À-VIS DE PRIMA VÂRSTĂ

V-am indicat ceea ce trebuie să faceţi cu nou-născutul şi ceea ce trebuie să evitaţi. Am încercat să vă dau o idee generală despre copil şi prima sa vârstă.

Ce a învăţat?

Dacă l-aţi hrănit de câte ori i-a fost foame, ştie că lumea este un loc unde este bine să te afli – un loc în care apetitul este satisfăcut rapid.

Dacă l-aţi mângâiat, ştie că este iubit în unicul fel care îi este la îndemână: p rin reconfortul contactului fizic.

Dacă aţi răspuns lacrimilor sale ca la un mesaj urgent pe care vi-l adresează, ştie că îi săriţi în ajutor ori de câte ori are nevoie.

Dacă a cunoscut dragostea caldă a unei mame care a răspuns tuturor necesităţilor sal e fundamentale, a putut face experienţa primelor contacte afective profunde cu o altă fiinţă umană. Aceasta îl pregăteşte pentru raporturi sociale satisfăcătoare.

Dacă mama şi alţi adulţi l-au supus unor stimulări senzoriale şi intelectuale variate, atunc i a descoperit că lumea este un loc minunat şi fascinant şi nu o închisoare tristă şi lugubră. Stimulările senzoriale şi intelectuale, adăugându-se libertăţii de explorare a propriului univers, favorizează dezvoltarea precoce a capacităţilor sale intelectu ale. De asemenea, a acumulat o mare doză de incredere şi de optimism vis-à-vis de lume şi de el însuşi. Această încredere de bază formează lentila celui mai important sistem optic, care este conştiinţa de sine sau egoul.

În momentul în care părăseşte această vârstă a primei copilării, acest sentiment de încredere îi va da cea mai bună pregătire posibilă pentru cea de-a doua etapă: primii paşi.

PRIMII PAŞI

De îndată ce copilul dumneavoastră învaţă să meargă, abordează o nouă etapă în dezvoltarea sa: etapa primilor paşi. Această etapă îi oferă o nouă "ucenicie", explorarea activă a ceea ce îl înconjoară şi posibilitatea de a căpăta încredere în el însuşi. Şi această etapă îl plasează într-o situaţie specifică în care este foarte vulnerabil: se va îndoi de el însuşi dacă îl pedepsim prea des sau dacă îi dăm de înţeles că nu s-a comportat bine în încercările sale de a explora universul.

Primele lentile ale acestui sistem optic care este încrederea în sine sunt plasate în prima copilărie, în momentul în care copilul a învăţat să fie încrezător sau din contră, neîncrezător în lume. Acum, aflat la vârsta la care va dori să meargă, va mai adăuga o lentilă acestui sistem: ori va fi sigur de el însuşi, ori va avea îndoieli.

Până acum, tentativele de explorare ale copilului au fost destul de limitate şi destul de pasive. Chiar din momentul în care a început să meargă pe burtă sau în genunchi pentru a se pregăti pentru primii paşi, s-a mulţumit cu un câmp de investigare redus. Îndată ce va înţelege că se poate plimba singur în toată casa, va începe să exploreze în mod activ acest univers.

Această perioadă este una de învăţare atât pentru mamă cât şi pentru copil.

În timp ce învaţă să exploreze, mama descoperă care sunt obiectele pe care micuţul este în stare să le înghită, obiecte la care nu s-ar fi gândit niciodată.

Mama învaţă să interpreteze semnificaţia lungilor perioade de linişte, atunci când copilul se află în altă cameră. Această linişte indică faptul că acesta urmează să facă o prostioară. Mama se precipită în camera liniştită şi descoperă pe micul sălbatic încântat de faptul că decorează pereţii sau faianţa cu ruj, sau se delectează jucându-se cu detergentul.

Această perioadă a dezvoltării copilului este cea a explorării prin excelenţă şi fiecare mamă trebuie să capete o orientare definitivă în ceea ce priveşte casa şi micuţul care o face mereu vraişte. Sau va conserva o casă rezervată adulţilor sau va fi o casă fără pericole pentru copil. Dacă s-a decis pentru prima variantă, va trebui să petreacă mult timp punând "frână" activităţilor copilului atât verbal cât şi fizic. Va trebui să consume multă energie spunându-i "nu", a-l lovi peste mâini şi a-l împiedica să se atingă de obiecte.

Multe mame acţionează exact în acest mod. Ele încearcă să crească copilul într-o casă făcută pentru adulţi, nu pentru el. Din punct de vedere stiinţific, aceasta este o enormă greşeală de educaţie. Curiozitatea pe care micuţul o manifestă în această perioadă face parte din aceeaşi categorie cu cea care mai târziu îl va face să reuşească în activitatea şcolară şi profesională. Dacă are senzaţia că această curiozitate îl expune la pedepse şi molestări verbale, nu numai că aceasta va sufoca instinctul de a învăţa, dar se va îndoi de el însuşi şi elanul încrederii sale va fi stricat .

Daţi-mi voie să fac o comparaţie: imaginaţi-vă că micuţul este acum în clasa a şaptea. În clasă se găsesc un număr de obiecte educative interesante: cărţi care tratează diferite subiecte, un microscop, un acvariu, documente ştiinţifice. Copilul ia carte a de matematică şi începe să citească. Profesoara îi dă peste mâini şi îi spune să nu se atingă de acea carte. Copilul lasă cartea din mână şi se îndreaptă spre microscop unde începe să privească. Profesoara îi spune să lase microscopul în pace. Respins în că o dată, copilul se întoarce la locul său şi incepe să citească o carte de poveşti. Profesoara îi spune: "vrei să încetezi?"

Nu trebuie să treacă mai mult de câteva săptămâni pentru ca acest gen de restricţii să-l descurajeze complet pe copil să mai înveţe orice în această clasă.

Rapid va ajunge să-şi spună: " De câte ori am curiozitatea să învăţ câte ceva sunt mustrat. Terebuie că sunt un copil rău. Poate că dacă nu învăţ nimic, dacă nu mai ating nimic, poate că profesoara mă va iubi."

Dacă dumneavoastră aţi vedea o profesoară care se comportă în acest fel, aţi fi în mod sigur furioasă. I-aţi spune: " În felul acesta descurajaţi sistematic dorinţa copiilor de a învăţa. Le sufocaţi curiozitatea şi le distrugeţi încrederea."

Ceea ce multe mame nu înţeleg, este faptul că şi ele reacţionează la fel ca această profesoară, în şcoala care este casa. Ele îşi învaţă copiii să se ţină la distanţă de obiectele rezervate adulţilor, lucru practic dealtfel, pentru mame, stăpânele casei. Ceea ce nu văd este că îl ob işnuiesc pe copil să-şi înfrâneze curiozitatea şi acea nevoie fundamentală care îl împinge să vrea să ştie cât mai multe despre lumea înconjurătoare.

Imediat după ce copilul face primii paşi, va trebui să priviţi interiorul casei cu alţi ochi. Cu ochii unuia care abia învaţă să meargă.

Va trebui să plasaţi obiectele periculoase sau fragile undeva unde să nu-i fie la îndemână. Copilul trebuie să fie liber să se plimbe prin casă şi să exploreze fără riscul de a se lovi sau de a sparge ceva. Aşa că, înlăturaţi vazele, obiectele de porţelan, sau, măcar plasaţi-le suficient de sus încât copilul să nu ajungă la ele. O casă cu o mie de interdicţii, nu va fi, cu siguranţă, un loc bun pentru experienţa copilului.

Va trebui să luaţi anumite precauţii, deoarece, din punct de vedere psihologic, copilul dumneavoastră este încă foarte tânăr. Englezii îl supranumesc "micul vagabond", şi acesta este un termen foarte potrivit. Facultăţile sale de observare şi judecată sunt foarte limitate

Nu ştie să facă diferenţa între ceea ce este periculos şi ceea ce nu este, iar rezultatul cercetărilor sale sfârşeşte invariabil în gură. Pe lângă faptul că este încă un bebeluş, acum mai poate să şi meargă. Pentru el este formidabil să verse o sticlă de clor şi să-i împrăştie conţinutul pe jos, dar, în acelaşi timp clorul poate să-i atingă şi ochii. De aceea trebuie să-l protejaţi de toate aceste pericole latente ale casei. Experţii consideră că 50 până la 90% dintre toate accidentele grave în rândul copiilor şi nou-născuţilor ar fi putut fi evitate dacă părinţii ar fi luat toate precauţiile necesare şi şi-ar fi echipat casa în acest sens.

CUM PUTEŢI SUPRIMA PERICOLELE CASEI DVS.

Decât să alcătuiţi o listă de control detaliată, vă sfătuiesc să vă obişnuiţi să vedeţi casa prin ochii celui mic. Dvs. vedeţi flaconul de aspirină din dulap ca pe un medicament pe care îl luaţi când vă doare capul sau când sunteţi răciţi. Copilul îl vede ca pe un nou fel de bomboane. Poate să moară dacă înghite un tub din aceste "bomboane".

Exploraţi lent şi sistematic casa, şi dacă este cazul, subsolul, curtea şi garajul. Încercaţi să vedeţi totul ca şi cum aţi fi un copil. Iată câteva exemple despre ceea ce trebuie să feriţi din calea copilului atunci când inspectaţi casa.

Verificaţi tot ceea ce este sau poate deveni otravă. În bucătărie acordaţi atenţie diferitelor substanţe: amoniac, esenţe, etc. Atenţie la ţigări, praf de furnici, antigel pentru maşină şi alte asemenea produse care pot fi lăsate prin colţuri.

Dulăpiorul-farmacie este foarte bogat în otrăvuri. Cea mai bună soluţie este încuierea cu cheia. Asiguraţi-vă că pe jos nu sunt cuie, lame, bucăţele de jucării stricate, ace şi alte obiecte asemănătoare

care pot fi înghiţite. De asemenea nu lăsaţi copilul să mănânce lucruri cu care se poate sufoca (de exemplu, alune, pop-corn, etc.).

Când gătiţi, întoarceţi cozile oalelor sau tigăilor spre înapoi pentru a evita pericolul ca micuţul să le răstoarne pe el. Coşul de gunoi de sub chiuvetă este deasemenea periculos, deoarece acolo aruncăm tot felul de obiecte care pot fi periculoase.

Electricitatea este, bine înţeles, o altă sursă de pericol. Acoperiţi prizele care nu sunt folosite în mod constant (există în comerţ produse pentru aceasta). Acest lucru va împiedica pe copil să constate ce se poate întâmpla dacă introduce o agrafă în priză. Niciodată nu lăsaţi radioul, radiatorul, sau orice alt aparat electric, în apropierea căzii de baie.

Cred că nu trebuie să vă amintesc că armele şi muniţiile trebuie să fie bine încuiate şi că nici o armă nu trebuie menţinuţă încărcată, nici chiar în dulap.

Atelierele trebuie bine închise dacă nu doriţi să oferiţi copilului jucării, cum ar fi: cuie, cuţite, vopseluri, chibrituri, blocuri motoare, etc.

Dacă copilul se joacă singur în curte (şi este o idee bună să aibă o curte la dispoziţie), aceasta trebuie să fie bine închisă, să nu poată ieşi şi expune la tot felul de pericole. Cea mai bună metodă de protecţie este de a monta scânduri pe sub care sau peste care să nu poată trece.

Dată fiind abilitatea pe care o posedă un copil, de a apare în locurile cele mai neaşteptate şi de a traversa o stradă înainte ca dumneavoastră să realizaţi cum de a ajuns acolo, maşinile constituie o problemă majoră. Dacă plecaţi cu maşina şi există copii în jurul ei, uitaţi-vă cu atenţie în spate, în faţă şi dedesubt înainte de a porni. Măriţi atenţia când rulaţi cu spatele. Când parcaţi asiguraţi-vă că aţi tras frâna de mână. Dacă maşina este parcată în exterior sau într-un garaj care nu se încuie, ridicaţi geamurile şi încuiaţi uşile. Este surprinzător de constatat cât de abili sunt copiii de a declanşa frâna de mână, să cadă din maşină sau să se încuie în interior.
Apropos, este mai indicat să nu aveţi geamuri electrice. Şi nu lăsaţi niciodată copilul singur în maşină, chiar dacă plecaţi doar pentru un minut, luaţi-l mereu cu dumneavoastră.

O iniţiativă utilă pe care o puteţi lua, este să repetaţi împreună cu soţul dumneavoastră o eventuală urgenţă. Adevărul este că situaţiile de urgenţă se prezintă întotdeauna când nu vă aşteptaţi. Marea noastră majoritate, nu ne-am gândit niciodată ce avem de făcut într-o situaţie de urgenţă. De exemplu: telefonaţi medicului sau mergeţi direct la spital? Asiguraţi-vă că aveţi numărul medicului undeva lângă telefon şi în maşină. Toţi membrii familiei ar trebui să ştie ce au de făcut. Nu este cazul să alarmaţi copiii. Trataţi situaţia ca pe un exerciţiu. Să aveţi în casă o trusă de prim-ajutor, care să conţină o provizie de antidoturi universale pentru otrăvuri. Întrebaţi medicul ce mai trebuie să conţină a ceastă trusă. Ar fi bine dacă dumneavoastră şi soţul dumneavoastră aţi urma un curs de prim-ajutor. Ceea ce învăţaţi acolo nu poate doar să salveze viaţa copilului dumneavoastră, dar şi pe a dvs înşivă.

Părinţii trebuie să protejeze copiii, dar nu excesiv. Copilul are nevoie să fie apărat de pericolele despre care este inconştient, deoarece este prea naiv, dar nu are nevoie să fie protejat în situaţii care nu prezintă un pericol real.

Dacă îl protejaţi prea mult îi veţi implementa un sentiment de teamă faţă de lumea înconjurătoare şi distrugeţi siguranţa că odată ce va creşte, va şti să se descurce.

A lua toate măsurile de precauţie în casă vi se va părea, probabil o muncă grea. Este. Dar o dată luate, aceste măsuri vă vor da libertatea de a lăsa copilul să exploreze singur şi veţi avea conştiinţa liniştită, ştiind că aveţi o casă sigură (pentru copil)

Să presupunem că aţi făcut toate acestea. Aţi ascuns sau aţi încuiat tot ceea ce prezintă un pericol virtual. Aţi hotărât să nu forţaţi copilul să se adapteze unei case rezervate exclusiv adulţilor prin restrângerea interdicţiilor şi pedepselor.

Odată ascunse aceste obiecte “incompatibile cu primii paşi”, casa dumneavoastră va fi o lume, din punct de vedere psihologic, sănătoasă pentru un copil care va în văţa să trăiască şi îsi va dezvolta încrederea în sine. Acum însă, trebuie făcut un pas suplimentar, prin aducerea în casă a unor obiecte noi, jucării care îi vor stimula dezvoltarea.

Este trist faptul că, ghidându-se după educaţia “puritană” pe care au primit-o, mulţi adulţi (în special taţii), consideră jocul (jucatul) ca pe o activitate esenţialmente frivolă. Din punct de vedere psihologic acest lucru este fals. Jocul este necesar adulţilor deoarece prin intermediul său reuşim să ne recreem şi putem în acest fel să ne păstrăm ritmul de viaţă alături de desfăşurarea de activităţi productive în mediul profesional. Imaginaţi-vă o lume fără seri, fără week-enduri şi fără vacanţe: ce frustraţi ne-am simţi! Pentru adulţi jocul contrabalansează munca. Pentru co pii jocul îndeplineşte o altă funcţie.

Pentru ei este un mijloc de a învăţa ce este lumea. În acest sens, jocul este aproape similar muncii, pentru un copil mic. Notaţi că în timp ce adulţii se joacă de-a ceea ce nu fac în mod obişnuit la serviciu (înoată, schiază, pictează, privesc la televizor sau merg la cinematograf), aceasta nu se aplică la copii. Aceştia nu imită jocurile adulţilor, ci munca adulţilor. Copiii mici sunt ca nişte actori care-i imită pe adulţii care se ocupă de casă, gătesc, fac plinul de benzină, repară camioane, construiesc case, pilotează avioane, vând mărfuri sau îngrijesc bolnavi. Jocul este modalitatea esenţială prin care se educă un copil.

Dacă îl privaţi de joacă, sau dacă îi furnizaţi un material necorespunzător, îi veţi lua un element indispensabil al acestei educaţii.

Pentru cea mai mare parte a părinţilor, “jucăriile” se cumpără de la magazine. Vreau totuşi să definesc cuvântul “jucărie” ca pe “orice obiect cu care un copil se poate juca”. După această definiţie, următoarele obiecte sunt jucării: castroane şi liguri, cutii de carton, un coş de gunoi plin cu hârtii. După această definiţie în accepţiunea largă a termenului de jucărie, de ce fel de jucării are nevoie copilul dumneavoastră?

În mod special de jucării cu ajutorul cărora să îşi poată asigura dezvoltarea marilor grupe de muşchi, prin alergare, sărituri, căţărări.

Să începem cu jucăriile “de aer liber”, deoarece acesta este mediul cel mai natural a marii majorităţi a activităţilor sale. Fiecare copil ar trebui să dispună, în grădină, de un dispozitiv pe care să se poată căţăra. Cel mai indicat este o formă de piramidă, pentru a asigura stabilitatea, aşezată pe iarbă sau pe nisip pentru a amortiza o eventuală cădere. Aceasta dezvoltă muşchii lungi, agilitatea şi siguranţa mişcărilor corpului. În plus, poate fi acoperită cu un cearşaf pentru a putea fi transformată în cort, întăritură, cort de indian, cabană, sau în orice altceva de care copilul are nevoie în lumea imaginară a jocurilor sale.

Cel de-al doilea articol de bază pentru jocurile de exterior este nisipul. Odată cu acesta trebuie prevăzute şi ustensilele pentru jucat (lopăţele, găleţele, greble, etc.). Nisipul este un material care îi stârneşte interesul şi curiozitatea şi care îi permite să facă lucruri nea şteptate şi plăcute. Copilul adoră să-l lase să se scurgă printre degete, să facă grămăjoare şi gropi, să deseneze. Nisipul încurajază curiozitatea sa spontană îndreptată spre natură.

Nisipul constituie dealtfel un decor şi un material privilegiat pentru jocurile cu maşini, camioane, pentru a construi edificii sau a dispune soldaţi. Totuşi, ca un mic sfat, nu contaţi pe copil să aranjeze jucăriile după ce s-a plictisit, deoarece nu este încă conştient de o asemenea obligaţie.

Multe mame se gândesc să instaleze un spaţiu cu nisip pentru copil, dar uită că micuţul are nevoie să se joace şi să sape în pământ. Da, da, în pământ. Pentru aceasta este deajuns o lingură de metel suficient de solidă, pe o mică greblă şi de o găletuţă de plastic.

Nisipul şi pământul sunt la fel de importante ca şi apa, pentru un copil. Totuşi sunt puţine mame care îi lasă pe copii să se joace cu apa, deoarece aceasta murdăreşte casa. Acest refuz este, fără îndoială, mai mult nefast decât benefic şi riscă să transfere copilului atit udinea dumneavoastră negativă. Dacă nu se poate altfel, limitaţi-vă la jocurile în apă la ora băii.

Dacă totuşi sunteţi o persoană pe care nu o exasperează puţină dezordine în casă, nu ezitaţi să lăsaţi copilul să se distreze cu apă, nisip şi pământ. Bine înţeles, nu este vorba să îl lăsaţi singur cu un furtun pentru udat. Faceţi în aşa fel încât să îl puteţi supraveghea când se joacă cu apa. Aşezaţi lângă el un recipient cu apă, din care să o poate scoate cu mânuţele când are "nevoie" de ea.

Să semnalăm un alt joc pentru această vârstă: un animal pe roţi, pe care să se poată aşeza şi -l poate împinge cu picioarele, ceea ce îl va ajuta în etapele următoare să stăpânească dificultăţile mersului pe tricicletă.

Şi toboganul este deseori pus la dispoziţia micuţilor. Evitaţi să cumpăraţi modelul curent care include şi balansoar. Toboganul este recomandat dar balansoarul nu este pentru cei mici, deoarece nu -l pot folosi singuri. În plus, copilul care se balansează riscă să se răstoarne şi deseori acest joc inocent se termină rău. În general, cele mai bune instalaţii în aer liber, pentru această vârstă sunt de tip static (pentru a permite căţărarea) mai degrabă decât mobil.

În completarea jocurilor dumneavoastră de exterior, duceţi copilul, cât de des posibil, într -un parc echipat cu echipamente de joc. Acolo supraveghiaţi -l cu atenţie, deoarece şi aici există pericole.

Copilul dumneavoastră are de asemenea nevoie de jocuri de interior, pentru dezvoltarea sa musculară. Trebuie de asemenea acordată atenţie dezvoltăr ii grupei muşchilor mici. Jucăriile potrivite ar fi: jocuri de înşurubat, jocuri de costrucţie simple, puzzle simplu, jocuri de construit din lemn, maşinuţe, camioane. Este de asemenea epoca jucăriilor care se trag cu o sfoară, cele care fac şi zgomot în timp ce merg.

Copilul care a început să meargă se va juca şi cu păpuşi şi animale din materiale moi. Este perfect normal, atât pentru băieţei cât şi pentru fetiţe, să dorească să se joace cu păpuşi şi să vrea să doarmă cu ele. Uneori, adulţii rău informaţi, consideră că nu este prea "viril" pentru un băieţel de această vârstă să vrea să se joace cu păpuşi şi animăluţe. Jucatul cu păpuşi constituie un aspect pozitiv al dezvoltării unui băiat, deoarece aceasta încurajază sentimentele de tandreţe, dragoste şi protecţie. În plus, copiii consideră păpuşile ca participanţi în jocurile lor imaginative. Aceste jucării ajută băieţelul sau fetiţa să concretizeze emoţiile şi sentimentele care stau la baza vieţii familiale, punând în scenă rolurile mamei, al tatălui, fraţilor şi surorilor.

Unde să puneţi toate aceste jucării? Evitaţi clasica ladă de jucării. Unii copii pot foarte uşor să se apuce să umple această ladă cu tot felul de obiecte, şi, aceasta devine, în scurt timp, un adevărat şantier arheologic, cu straturi datând din "epoca primitivă". Instalaţi mai degrabă etajere pentru aranjat jucărelele. Acestea trebuie să fie suficient de joase pentru a putea fi accesate cu uşurinţă de către copil. Această soluţie îl ajută pe copil să-şi dezvolte independenţa prin faptul că are acces uşor la toate jucăriile fără ca mama să trebuiască să i le dea. Prevedeţi aceste etajere cu spaţii cât mai mari pentru a putea primi jucăriile mai voluminoase şi instalaţi o scândură care să împiedice mingile şi alte jucării sferice să cadă. O asemenea instalaţie poate fi utilă până la vârsta şcolară.

Chiar acasă puteţi confecţiona cutii din placaj cu dimensiuni în jur de 25 x 50 cm, pe care le puteţi vopsi în culori vii după exemplul de mai jos.

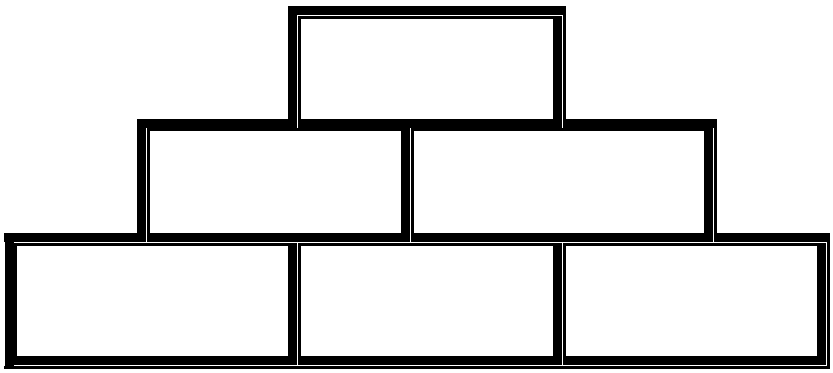

Aceste cutii au avantajul de a fi mobile şi le putem scoate din cameră când dorim.

Jucăriile sonore şi muzicale sunt, deasemenea, foarte importante la această vârstă. Micuţii adoră sunetul şi ritmul. Le puteţi cumpăra instrumente ritmice, cum ar fi tobe, xilofoane, triunghiuri, de l a un magazin de muzică, sau le puteţi confecţiona chiar dumneavoastră. Puteţi forma o colecţie interesantă de tobe cu o serie de cutii de fier goale de dimensiuni diferite.

Este un moment propice pentru a cumpăra un mic casetofon pe care copilul să -l poată manevra singur. Bineînţeles, nu încercaţi să-l conservaţi în stare bună. Îl va supune unor încercări teribile, dar aceasta îl va amuza teribil.

Dar, acesta nu trebuie să fie singurul contact al copilului cu muzica. Compăraţi CD -uri pentru copii şi lăsaţi-l să le asculte. Nu vă limitaţi la discurile marcate “pentru copii”. Încercaţi şi muzica exotică şi străină, africană şi polineziană, sitarul indian, koto -ul japonez şi vedeţi dacă îi plac. La această vârstă fragedă, este destul de maleabil şi receptiv, încât este indicat să-l ghidaţi printr-o gamă variată de gusturi muzicale. Dacă faceţi acest lucru, probabil că va agreea orice fel de muzică cu ritmuri şi mişcări viguroase.

Cărţile sunt deasemenea un instrument de joc idispensabil. Puteţi continua să aj utaţi copilul să se joace “de-a etichetarea” arătându-i o imagine care reprezintă un obiect şi pronunţând cu voce tare numele acelui obiect. În plus puteţi începe sa -i citiţi poveşti. Îi place să asculte povestioare, cântecele infantile, etc. Faceţi totuşi o selectie, deoarece unele devin foarte demodate pentru copiii din zilele noastre.

Trebuie să aibă şi cărţi din carton mai gros, deoarece are tendinţa să le “citească” rupând paginile. Îl vor atrage în special cărţile cu imagini simple, la nivelul său.

Toate aceste obiecte şi cărţi rămân totuşi inferioare mamei pentru stimularea efectivă a dezvoltării limbajului. Jocul “de-a etichetarea” este foarte important în acest sens. Vă puteţi juca oriunde. În maşină, la piaţă, acasă, oriunde.

Dezvoltarea limbaju lui comportă două elemente esenţiale: limbajul pasiv (înţelegerea a ceea ce i se spune) şi limbajul activ (cuvântul, vorbitul)

La vârsta primilor paşi va domina limbajul pasiv. De fapt este o eroare să calificăm această etapă ca pasivă, deoarece intelige nţa copilului face eforturi pentru a înţelege şi reconstitui limba maternă, care se vorbeşte în jurul său.

Micuţul începe să dezvolte limbajul gângurerilor, aşa cum am văzut în capitolul precedent. Mai târziu va trece la “jargonul expresiv”, gângureli ca re imită sunetele cadenţate ale limbajului adulţilor. Nu ezitaţi să repetaţi după el acest fel de exprimare. Răspundeţi-i ca şi cum aţi purta o conversaţie. Nu este un simplu amuzament. Aşa îl ajutaţi să dezvolte sensul limbajului său.

Imediat după etapa “jargonului expresiv” apar şi primele “fraze” de un singur cuvânt. Aceste cuvinte izolate constituie pentru copil o afirmaţie completă: “(vreau un)… biscuite” sau “ (ia -mă în) …braţe” sau “(vreau să merg) … afară”. Există puţini părinţi care rămân insensibili la partea emoţionantă a acestei comunicări posibile printr-un singur cuvânt.

Când copilul atinge vârsta de 18 luni, începe să înlocuiască jargonul prin cuvinte. Jocul limbajului devine comunicare socială. Vocabularul său se va lărgi de la 3-4 până la 100 de cuvinte. Începe în mod spontan să formeze propoziţii de două cuvinte, cum ar fi: “vin-o aici”, “la revedere maşină”, “dă prăjitură”, etc.

Bogăţia vocabularului copilului şi nivelul atins în dezvoltarea limbajului depind, în mare parte, de modul în care i-aţi vorbit şi în care v-aţi jucat cu el prin intermediul limbajului. Nu se poate inventa nici o jucărie, nici un calculator capabil să îl înveţe să vorbească, aşa cum o puteţi face dumneavoastră.

Iată deja casa dumneavoastră transformată în şcoală, în care copilul poate explora cu veselie şi vigoare şi în care poate învăţa. Această şcoală mai are nevoie de un element pentru a fi completă: un profesor bine informat. Aici intraţi în scenă dumneavoastră şi soţul dumneavoastră. Trebuie să cunoaşteţi cum se dezvoltă copilul în acest stadiu. Trebuie deasemenea să cunoaşteţi ce metode de învăţare reuşesc cu copiii care abia au început să meargă şi ce metode dau greş. Esenţialul este să evitaţi să forţati copilul să facă faţă unui mediu destinat exclusiv adulţilor, cu multe obiecte valoroase sau fragile, în care să fie supus în mod constant interdicţiilor.

Exemplul următor ilustrează acest pericol. Îngrijeam, la un moment dat, o mamă şi fiica sa. Prima oară când mama mi-a adus-o la consultaţie pe fiica sa de şapte ani, a venit însoţită şi de un frăţior de 18 luni. Mama şi băieţelul au rămas aşezaţi în sala de aşteptare în timp ce eu eram în cabinet cu fata. Mama nu adusese absolut nimic pentru ca micuţul să se poată juca timp de o oră. Cred că se aştepta întredevăr ca băieţelul să stea liniştit în timp ce ea citea o revistă. Bineînţeles că nu s-a întâmplat aşa. Ora pe care am petrecut-o în cabinet a fost punctată de zgomote şi strigăte violente: “nu”, “nu e voie”, din partea mamei. Ce şi-a învăţat această mamă copilul în acea oră? L-a învăţat să nu îşi exercite iniţiativa. Să rămână pasiv şi liniştit. Să rămână aşezat şi să nu exploreze nimic.

Bine înţeles, câteodată trebuie formulate interdicţii. Acestea ar trebui însă rezervate focului, obiectelor incandescente, obiectelor tăioase, etc., adevărate pericole care nu pot fi eliminate din mediul său. Dacă spuneţi numai “nu” unui copil nu vă mulţumiţi doar prin a spune “nu”. El nu va înţelege că această interdicţie priveşte numai anumite lucruri. Folosiţi-vă de cuvinte care explică, cum ar fi: “nu, focul arde copilul” sau “nu alergăm pe stradă, bebe se va lovi”. În acest fel îl lăsaţi să înteleagă că acel lucru specific este periculos şi evitaţi să îi daţi sentimentul că tot ceea ce îl înconjoară este periculos şi nu poate fi atins.

Cea mai bună metodă de a împiedica un copil să ia un obiect este să-i distrageţi atenţia. Noi, părinţii, avem norocul că micuţii se lasă păcăliţi uşor.

Copilul care începe să meargă manifestă un comportament esenţialmente activ şi motor; aşa că este inevitabil să verse sau să răstoarne un număr de obiecte.

Este de asemenea important ca dumneavoastră, ca şi profesor al acestei case-şcoală, să nu faceţi mare caz de fiecare dată când copilul cade. Dacă nu ne precipităm să-l ridicăm după fiecare căzătură, o va face singur. Dacă ne abţinem de la orice comentariu în momentul în care răstoarnă un obiect, aceste incidente nu îi vor părea mai mult decât întreruperi momentane şi jenante ale acivităţilor sale de joacă. Aceasta îi va întări încrederea în sine şi va considera căzăturile ca făcând parte din explorarea cotidiană.

“Bătăile la funduleţ” sunt o metodă de educare care tinde, din păcate, să fie utilizată de unii părinţi cu copiii de această vârstă. În afară de cazuri rare, nu trebuie administrată înainte de vârsta de doi ani.

Dacă cel mic se obstinează să traverseze strada alergând s-ar putea să fiţi obligaţi să-i administraţi o palmă peste funduleţ, dar ceea ce este cu adevărat important, este să dirijaţi comportamentul unui copil mic organizând mediul familial în aşa fel încât să nu conţină prea multe interdicţii şi, incercaţi mai degrabă metoda distragerii atenţiei mai degrabă decât cea a pedepsei corporale.

Bătăiţa trebuie rezervată pentru mai târziu, putând fi aplicată copiilor de peste doi ani. Dacă constataţi că vă enervaţi prea des şi că îl "corectaţi" prea mult, aveţi nevoie să consultaţi un specialist care vă va ajuta să vă rezolvaţi problemele psihologice.

Unul dintre motivele pentru care mulţi părinţi lovesc copiii mici este datorat faptului că judecă comportamentul acestora ca pe unul voluntar negativ. De exemplu: o mamă îşi găseste copilul în bibliotecă rupând paginile celei mai frumoase cărţi. Ea este convinsă că micuţul face asta dintr-un sentiment de ostilitate şi răutate şi, în consecinţă, îl loveşte. Nu are dreptate. Un copil de patru ani ar face asta din răutate, nu unul de doi ani. Pentru acesta din urmă, ruperea filelor unei cărţi face parte numai din explorarea sa ştiinţifică în lumea cărţilor. Dealtfel, nu numai că le va rupe, dar va ronţăi câteva.

O mamă nu trebuie să confunde atitudinea normală a unui mic explorator al universului cu comportamentul ostil al unui copil mai mare. Nu putem reproşa unui copil că are reacţiile potrivite vârstei sale.

O altă problemă delicată pentru mame este hrănirea copilului. Aceasta este, de fapt, vârsta la care apar problemele de alimentaţie. Cu toate că, în afara cazurilor unei boli serioase, nu ar trebui să existe probleme. Singurul motiv psihologic este acela că, probabil, pări nţii nu sunt prea buni profesori în domeniu.

Să vedem împreună ceea ce se întâmplă deseori. În jurul vârstei de un an, un copil se arată a fi puţin mai dificil şi mănâncă mai puţin bine. Să nu fim surprinşi, deoarece dacă ar continua să mănânce la fel ca înainte, curând l-am putea duce la circ, ca pe un fenomen. Copilul îşi manifestă individualitatea în preferinţele alimentare. În plus, ca şi la adulţi, apetitul său variază de la o zi la alta şi de la o săptămână la alta. Deseori o mamă se nelinişteşte vă zând copilul care mănâncă prea puţin. Contrariată şi speriată, mama încearcă să-l forţeze să manânce. Din acest moment intrăm într-un cerc vicios. Cu cât mama insistă mai mult, cu atât copilul este mai capricios şi ostil. Cu cât manâncă mai puţin, cu atât mama se nelinişteşte mai tare. În scurt timp mama se găseşte în faţa unei probleme, acolo unde nu era de fapt nici una, cu puţin timp înainte.

Toate acestea sunt perfect inutile. De ce? Deoarece noi părinţii avem un aliat de talie mare: foamea naturală a copilului. Dacă îi oferim meniuri variate, echilibrate, şi dacă îl lăsăm să se descurce singur, va mânca suficient din ceea ce se găseşte în faţa sa pentru a rămâne sănătos şi puternic. Trebuie să respectăm propria sa individualitate în obiceiurile aliment are. Lăsaţi-i gustul să se schimbe din lună în lună şi apetitul din zi în zi. Dacă refuză în mod brusc un fruct sau o legumă după care era înnebunit săptămâna trecută, ce îi puteţi face? Daţ-i libertatea să o refuze şi nu încercaţi să îl forţaţi să o mănân ce. Dacă oferiţi copilului mese complete, variate şi bine echilibrate şi dacă îl lăsaţi să manânce după nevoile sale, nu veţi avea niciodată o problemă de nutriţie.

Vârsta primilor paşi este aceea la care copilul poate începe să "ciugulească" între mese. Aceasta se datorează, în parte unui apetit mai puţin viu şi deoarece există pentru el elemente mult mai interesante decât hrana. Pur şi simplu începe să se joace la ora mesei. Prin "alte elemente", înţeleg, activităţi cum ar fi transformarea conţinutului farfuriei în ciorbiţă, prin adăugarea de apă, bătutul cu furculiţa în masă, sau aruncarea mâncării pe jos. Acest fel de comportament este uneori foarte iritant pentru mamă. Dar, este important să acceptăm că aceasta este o activitate normală pentru un copil mic.

Nu este un gest deliberat de provocare sau de opoziţie vis-à-vis de mamă. Cum reacţionăm? Uneori păcăliţi-l sa ia câteva îngiţituri în timpul jocului. Alteori, dacă vedeţi că nu îl interesează ce mănâncă şi că vrea să se joace, spuneţi-vă că s-a săturat. Coborâţi-l de pe scaun şi strângeţi farfuriile. Dacă începe să plângă, mai încercaţi o dată.

Am ajuns la un moment important: cum învăţăm un copil să mănânce singur? Vă spun un singur lucru: daţi-i ocazia.

Dacă aţi lăsat copilul la şase luni să ţină singur biscuitul din care mânca, l-aţi pregătit deja să înveţe să manânce singur cu linguriţa. Copilul care nu a fost niciodată lăsat să mănânce singur, cu degetele, între şase luni şi un an, va avea probabil puţină întârziere în a învăţa.

Când copilul dumneavoastră va ajunge aproape de vârsta de un an, va remarca probabil linguriţa şi va arăta printr-un oarecare semn că este pregătit să înveţe să mănânce singur. Lăsaţi-l să încerce. Fără îndoială că dumneavoastră îl puteţi hrăni mai repede şi mai bine, dar este indicat să rezistaţi tentaţiei. A continua să-l hrăniţi dumneavoastră va întârzia creşterea încrederii în el însuşi şi a iniţiativei.

Chiar la începutul primilor paşi, între 12 şi 16 luni, majoritatea copiilor doresc să mănânce singuri, cu linguriţa. Dacă nu îi daţi posibilitatea la această vârstă, a încerca să manânce singur nu va mai fi atât de interesant pentru el şi va dori ca mama să continuie să îl hrănească.

Un alt domeniu care aduce părinţilor o sumă de dificultăţi inutile, este învăţarea curăţeniei. Marea majoritate a cărţilor de puericultură sunt foarte vagi în acest sens. Unul din punctele esenţiale este de a şti exact când să-l obişnuiţi pe copil să fie curat.

După cum am spus în capitolul precedent, copiii nu au o maturitate neuro-musculară suficientă pentru a-şi putea controla intestinul sau vezica înaine de aproximativ doi ani. Dacă încercaţi să îl educaţi înainte, aceasta va fi un dezasttru, din punct de vedere psihologic, sau va fi o pierdere de timp şi un stres inutil atât pentru mamă cât şi pentru copil. Abandonaţi această chestiune până la vârsta de doi ani. Vom mai discuta despre aceasta în capitolul următor, când vom aborda acest stadiu de dezvoltare.

Probabil că veţi întâlni o vecină care se va lăuda cu mândrie că a reuşit să educe în acest sens pe micuţul ei de 15 luni, chiar fără greutate. Este posibil de asemenea să fiţi impresionată de această performanţă şi să vă întrebaţi dacă nu ar fi cazul să încercaţi şi dumneavoastră acelaşi lucru. Ceea ce nu ştiţi, nici dumneavoastră nici vecina, este că micuţul va face pipi în pat la vârsta de cinci ani şi că asta se va întâmpla de-a lungul multor ani de zile. Luaţi loc, relaxaţi-vă şi resemnaţi-vă la a mai schimba scutece încă ceva timp.

Abordez acum un subiect foarte delicat pentru numeroşi părinţi: atitudinea copilului vis-à-vis de propriul corp.

Să presupunem că îmbăiem un copil de 12 sau 15 luni. Acesta îşi explorează corpul şi extremităţile cu deliciu şi face tot felul de descoperiri fascinante. Se joacă cu urechile. Mama spune: ” Ia te uită cum se joacă cu urechiuşele. Asta dovedeşte cât de mult a evoluat.” Apoi descoperă degeţelele de la picioare şi se joacă cu ele. Mama comentează: “ Ia te uită cum se joacă cu degeţelele; asta demonstreaza că este pe cale să meargă!”. Apoi descoperă penisul şi începe să se joace cu el. Credeţi că mama va spune: “ Oh! Formidabil; se joacă cu penisul.”? Cu siguranţă că nu. Poate că îi va da o palmă, sau va reacţiona într-un fel care să-i arate că nu este bine ce face. Îmi este teamă că acest fel de scene se întâmplă în multe case.

Ce învaţă copilul din reacţia mamei? Mai întâi, această pretinsă problemă sexuală nu există pentru un copil la această vârstă; ea există doar în conştiinţa mamei. Pentru copil, penisul său nu este mai interesant decât urechile sau degeţelele de la picioare. Noi, adulţii, îl împingem să se intereseze de el în mod nesănătos, făcând mare caz din acest joc inocent şi dându-i sentimentul că organele sexuale sunt o regiune tabu a corpului.

În momentul în care o mamă reacţionează aşa cum am descris mai sus, îi transmite copilului următorul mesaj: “ Ai urechi frumoase şi este bine să te joci cu ele; şi degetele de la picioruşe sunt drăguţe şi merită atenţie; este însă rău şi urât să te joci cu organele sexuale; este o parte foarte urâtă a corpului tău.”

Am putea la fel de bine să inoculăm micuţului acelaşi sentiment de interes vinovat pentru degetele de la picioare. Cum? Nimic mai uşor. Prima oară când copilul îşi va atinge degeţelele îi dăm peste mâini şi îi spunem: “Să nu cumva să te mai văd că le atingi!”. Veghem deasemenea să le păstreze mereu acoperite, spunându-i: “Repede, puneţi şosetele! Vrei sa-ţi vadă toată lumea picioarele?”. Când îl învăţăm să numească părţie corpului său, lăsăm,în mod deliberat, deoparte picioa rele. Prin toate aceste mijloace facem din picioare o regiune tabu pentru copil.

Mai târziu, care vor fi reacţiile şi sentimentele unui copil influenţat în acest mod? Clasicul joc de-a doctorul se va juca puţin diferit.

La vârsta adultă va frecventa baruri de noapte de un tip nou. În loc de sâni descoperiţi, se vor vedea picioare goale. Va plăti pentru a vedea fetele intrând pe scenă şi dezgolindu-şi în mod voluptuos picioarele. Ridicol? Desigur. Dar, dacă adulţii nu se comportă aşa, în mod obişnuit, acea sta se datorează faptului că mulţi dintre noi suntem destul de inteligenţi cu privire la momentul în care copiii noştri îşi explorează picioarele decât atunci când explorează organele sexuale.

Ce trebuie să facem când un copil, de mai puţin de doi ani, de scoperă organele sexuale? Exact acelaşi lucru ca atunci când descoperă o altă parte a corpului. În acest fel, organele sexuale nu vor deveni tabu, asociate în spiritul copilului cu răul şi cu urâtul. În acest fel am făcut un pas major în a ajuta copilul să păstreze o atitudine sănătoasă vis-à-vis de sex când va mai creşte.

Trebuie să-i învăţăm numele organelor sexuale şi de excreţie, exact în acelaşi mod ca şi pentru celelate părţi ale corpului. În general, cultura noastră lasă deoparte numele acestora. Ma melor le place să-i înveţe pe copii numele părţilor corpului şi să se joace cu ei în felul următor: “Unde este năsucul? Pune degeţelul pe năsuc. Unde îţi este urechiuşa? Pune degeţelul pe ea.” Se întâmplă însă vreodată să auzim aşa ceva: “ Unde este penisul? Pune degeţelul acolo.”? Puţin probabil.

Specialist sau profan, fiecare pare din nefericire să evite a învăţa copilul numele organelor sexuale. Copilul trebuie învăţat cuvinte cum ar fi penis, sân, rect, la fel cum îl învătăm cuvintele mână, picior, genunchi. Dacă procedăm în acest fel, copilul va căpăta un sentiment pozitiv şi va accepta aceste părţi ale corpului său. Aşa îl ajutăm să evite mai târziu inhibiţiile sexuale.

Acest stadiu al dezvoltării copilului care începe să meargă se poate rezuma într-o frază: este vârsta explorării. Copilul este un tânăr cercetător, explorând fără încetare universul, incluzând şi propriul corp. Are nevoie să-şi întărească muşchii lungi şi scurţi, îi trebuie deasemenea mijloace să cheltuiască enorma cantitate de energie pe care i-a dat-o natura. Dar, principiul esenţial, de unde decurge toată educaţia, este acela că în toate explorările, copilul trebuie să-şi construiască şi fortifice încrederea în sine. Trebuie să înveţe să fie mîndru de aptitudinile pe care le capătă pe parcurs: mersul, alergatul, căţăratul, săritul, construitul, jucatul cu maşinile, cu nisipul, cu apa şi pământul, cu păpuşi, etc.

Dacă îi dăm posibilitatea de a explora tot acest univers în mod liber, în acest fel, deschis stimulărilor, îşi va putea cl ădi încrederea în el însuşi. Aceste sentimente vor forma cea de-a doua lentilă în optica egoului său. Dar dacă, dimpotrivă, drumul este blocat cu un flux constant de interdicţii, aceasta va constitui ruina spiritului său de iniţiativă şi a dinamismului său la vârsta adultă.

Cu un copil între unul şi doi ani, o mamă poate de la început să aleagă între două alternative: a avea o casă impecabilă şi a creşte copilul plin de îndoieli şi inhibiţii sau să aibă un interior mereu plin de jucării împrăştiate şi să crească un copil plin de încredere în el însuşi. Dacă alegeţi cea de-a doua

variantă, asiguraţi copilului cele mai bune condiţii pentru a aborda următorul stadiu de dezvoltare: cel al “primei adolescenţe.”

PRIMA ADOLOESCENŢĂ (partea I)

Vârsta primilor paşi, despre care tocmai am discutat, începe din momentul în care copilul începe să meargă, aproximativ în jurul vârstei de un an şi durează aproape până la sfârşitul celui de -al doilea an da viaţă. Totuşi, durata acestui stadiu poate varia în funcţie de fi ecare copil, care îl poate traversa urmând etapele descrise în această carte sau urmând propriul său ritm, mai rapid la un moment dat, sau mai lent, într-o anumită perioadă.

Regăsim acest mod de comportament tipic, al primei adolescenţe cam la 50% din co piii la vârsta de doi ani, în timp ce 25% au depăşit această etapă, iar ceilalţi 25% nu au atins -o încă. Nu luaţi aceste descrieri generale de compotrament tipic ca pe nişte faze pe care copilul dumneavoastră tebuie să le traverseze în mod exact şi absolut aşa cum le-am descris. Aceste exemple sunt date numai pentru a vă indica direcţia probabilă a schimbărilor de stare prin care va trece copilul dumneavoastră Este important să cunoaşteţi ordinea în care va aborda aceste etape. Dar, copilul dumneavoastră va marca în mod profund cu individualitatea sa fiecare etapă depăşită.

Dezvoltarea unui copil nu este un drum egal şi regulat, conducând spre un comportament mai “copt” pe măsură ce creşte. Din contră, creşterea şi dezvoltarea unui copil trece prin perioade de echilibru, urmate de perioade de dezechilibru. De exemplu, stadiul primilor paşi reprezintă o perioadă de echilibru, urmat de stadiul primei adolescenţe (în jurul vârstei de doi – trei ani), care este o perioadă de total dezechilibru. Apoi urmează stad iul de trei ani, perioadă de echilibru, iar apoi pe la patru ani, iarăşi dezechilibru. Curios faptul, se pare că natura a făcut în aşa fel încât să ne reamintească mai uşor acest proces, perioadele de echilibru sunt marcate de numere impare (1,3,5 ani) şi perioadele de dezechilibru sunt marcate de numere pare (2, 4 ani).

Dacă doriţi o definiţie simplă a echilibrului şi a dezechilibrului, pe care orice mamă o poate înţelege, consideraţi că atunci când prezenţa copilului lângă dumneavoastră este o plăcere, acesta se află într-o perioadă de echilibru. Atunci când se comportă ca un mic monstru (la doi ani, de exemplu), se află într-o perioadă de dezechilibru. Este destul de clar?

Prima adolescenţă este un stadiu de tranziţie. Prima tranziţie pe care o întâl nim în dezvoltarea copilului. Numesc această perioadă “prima adolescenţă”, din cauza asemănării sale frapante cu adevărata adolescenţă, între 13 şi 19 ani (pe care o putem numi “cea de -a doua adolescenţă”)

De la 13 la 19 ani este vârsta care marchează tr anziţia de la copilărie la vârsta adultă. Înainte de 13 ani, copilul acţionează între limitele impuse de părinţi. Nu este încă destul de copt încât să acţioneze pe cont propriu şi să se situeze între propriile limite şi legi. Dar, în interiorul limitelor i mpuse de către părinţi, preadolescentul a atins un oarecare echilibru psihologic. Pentru a atinge echilibrul superior al unui adult, trebuie să înceapă să “spargă” echilibrul copilăriei. Odată ce tatăl sau mama unui adolescent au observat acest concept fun damental, derutanta complexitate comportamentală a unui adolescent devine imediat comprensibilă. De atunci părinţii pot începe să înţeleagă de ce un adolescent experimentează o nevoie psihologică să iubească un alt gen de muzică, să aibă o altă frizură, să se îmbrace în mod diferit şi în general, să aibă un comportament diferit celui aprobat de către adulţi.

După cum a spus Mark Twain: “ Când aveam 15 ani, credeam că tatăl meu era cel mai stupid om de pe pământ. La 20 de ani am fost surprins să constat tot ce a învăţat omul ăsta în cinci ani!”

Aceste etape, formate din furtuni şi tensiuni, implică negarea şi rebeliunea.

Este foarte important ca părinţii să sesizeze aspectele pozitive ale acestui stadiu pe care l -am numit dezechilibru. Părinţii care au dej a experienţa acestei etape o numesc “anul teribil”. Dar să privim lucrurile cu alţi ochi: să luăm ca exemplu un copil între 16 şi 18 luni. Este încă un bebeluş. Cum reuşeşte natura ca numai în trei ani să facă această diferenţă între personalitatea copilul ui şi cea a bebeluşului. Mama Natură, nu poate opera această schimbare decât “spărgând” principiile de echilibru pe care le atinsese. De aceea, atunci când copilul începe să strige tare “nu,nu!”, la 20 de luni, vom înţelege că principiile echilibrului său de bebeluş încep să cedeze.

În ciuda dificultăţilor pe care atitudinea negativă, de opoziţie, a copilului de doi ani vi le cauzează, amintiţi-vă de faptul că este vorba de o fază pozitivă a dezvoltării sale, fără de care ar rămâne blocat în echilibrul de bebeluş.

Dacă am organiza un vot secret în rândul părinţilor, pe tema: care este vârsta cea mai obositoare din perioada preşcolară, majoritatea ar vota cu siguranţă pentru vârsta de doi ani şi jumătate, deoarece această vârstă are reputaţia de a prezenta atitudini extreme şi contradictorii. De aceea curba bătăiţelor atinge un vârf la această vârstă.

În acest stadiu, copilul nu se integrează bine nici unui grup social, şi nu este dispus la raporturi de grup cu semenii săi. Are încă nevoie de mama sa. Mama este Soarele în jurul căruia se roteşte această tânără planetă.

În general este încăpăţânat şi inflexibil. Cere ca dorinţele sale să fie satisfăcute pe moment. Este foarte puţin dispus către compromis şi se adaptează rău realităţii. Nimic din ceea ce exis tă nu trebuie schimbat. Dacă tatăl sau mama schimbă un cuvânt, sau uită unul, dintr-un cântec sau o poveste cunoscută, copilul protestează violent. Toată rutina domestică reprezintă pentru el o suită de evenimente foarte strict reglate şi ţine neapărat ca ordinea lucrurilor să fie respectată. Dar copilul, după părerea sa, are voie să schimbe orice şi totul dintr-o dată. Daţi-i un suc de fructe într-un pahar şi îl va dori într-o cană. Daţi-i o cană si va dori un pahar.

Este dominator. Îi place să dea ordine. Se poartă ca un mic rege, ca stăpânul absolut al casei. Se poate să încerce să facă unele lucruri singur, lucruri pe care nu ştie cum să le facă, cum ar fi să -şi lege singur şireturile, refuzând energic orice ajutor. Apoi, dându-şi seama că nu poate singur, va face o scenă monstruoasă, acuzându-vă probabil de a nu-l fi ajutat.

Este de asemenea o fază a emoţiilor violente, a furtunilor şi tensiunilor, câteodată pline de umor. Este vârsta extremelor. Copilul găseşte dificil să facă o alegere simplă şi să o respecte. Va ezita, prins între sentimente contradictorii. Decizia dacă vrea sau nu îngeţată, de exemplu, poate provoca un violent acces de indecizie.

Poate de asemenea să bată recorduri în toate domeniile: să facă acelaşi lucru la infinit, sau să repete mereu aceeaşi frază sau acelaşi cuvânt până ce o exasperează pe mamă. Este deseori dificil să -l faceţi să adopte noutăţi cum ar fi farfurii noi sau haine noi. Are nevoie de siguranţa oferită de ceea ce este vechi şi cunoscut. De aceea adoră ritualurile: t otul trebuie făcut într-un anume fel şi de fiecare dată la fel. Copilul de doi ani şi jumătare este cunoscut pentru rigoarea de care dă dovadă. Iar când această rigoare intră în conflict cu cea a părinţilor,…! La această vârstă copilul are nevoie de multă răbdare din partea noastră. Aptitudinea de a împărţi, de a aştepta, de a ceda, este foarte redusă.

În ceea ce priveşte aspectul pozitiv, să spunem că micuţul se impune la această vârstă prin vigoarea sa, prin entuziasmul său şi prin energia sa. Dacă mama se arată înţelegătoare, atunci va putea să-l aprecieze şi să descopere aspectele încântătoarei sale personalităţi. Copilul ştie câteoadoată să fie fermecător, cu toată exuberanţa şi naivitatea.

Deci, ce învaţă copilul în acest stadiu de dezvoltare? Mama u nui mic adolescent vă va răspunde,fără îndoială, la această întrebare la fel ca mama unui adolescent: “ Mă întreb ce altceva

învaţă, decât să fie insuportabil şi să mă scoată din minţi!" Să fim sinceri şi să recunoaştem că există o bună doză de adevăr în aceste doleanţe.

Dacă, totuşi, priviţi dincolo de cotidian, ar trebui să înţelegeţi că micuţul este pe cale să -şi descopere individualitatea în opoziţie cu conformismul social.

Amintiţi-vă că nou-născutul nu are conştiinţa "eului". Îi trebuie ceva timp în ainte să înveţe să distingă "eul" de "non-eul" care reprezintă universul său. Stadiul de dezvoltare despre care vorbim este primul în cursul căruia copilul devine conştient de personalitatea sa unică. Unul dintre lucrurile pe care trebuie să-l facă în mod absolut necesar pentru a-şi stabiliza sentimentul identităţii este să se opună părinţilor, adoptând o atitudine negativă. Pentru ca să poată defini faptul că el este ceea ce doreşte, trebuie să treacă printr-o fază de negare şi de respingere.

În alţi termeni, luarea conştiinţei de sine în mod negativ, face parte din lupta dusă la această vârstă pentru a lua conştiinţa de sine în mod pozitiv.

Este greu de descris în cuvinte diferenţa între sentimentul individualităţii la un copil care începe să meargă şi acelaşi sentiment, la acelaşi copil în perioada primei adolescenţe. La "tânărul mergător" există o facultate de expansiune naivă, inocentă şi spontană a faptului că este încă un bebeluş, chiar dacă este capabil să se deplaseze. Copilul aflat la prima adolescenţă, a pierdut această naivitate, inocenţă şi spontaneitate. Pentru el viaţa nu mai este un sens unic, ci un drum cu două sensuri. Pentru prima oară în viaţa sa simte în interiorul său puternice forţe contradictorii. Comportamentul său demonstrează că el se întreabă fără încetare: "unde am chef să merg? Merg înapoi să redevin bebeluş, sau merg înainte să ajung copil? Ce vreau? Vreau să fac ce îmi spun părinţii, sau vreau să fac exact invers? Dar, e bine invers? Cine este "eul" care doreşte toate astea? Su nt eu, eu, de fapt?"

Un exemplu împrumutat de la adolescenţii "cei mari" ne poate ajuta să precizăm această atitudine tipică a copilului de doi ani. O fată de 15 ani merge în oraş împreună cu mama sa pentru a -şi cumpăra o rochie nouă. Probează mai multe modele dar nu pare să se poată decide. Într-un târziu se întoarece către mama sa şi o întreabă: "Pe care să o iau?" Mama îi răspunde: "Mi se pare că cea albastră îţi vine cel mai bine." La care tânăra răspunde sec: "Of, mamă, mereu încerci să mă influenţezi !"

Câteva luni mai târziu, făcând din nou cumpărături împreună, dar de această dată căutând o rochie de bal, tânăra are din nou dificultăţi în luarea unei decizii, şi se întoarce din nou spre mamă pentru a-i cere părerea. Mama, avertizată de prima experienţă, îi răspunde: "Sunt convinsă că poţi hotărî singurică." Iar tânăra îi replică: " Of, mamă, niciodată nu vrei să mă ajuţi când am nevoie!"

Este uşor să înţelegi atitudinea tinerei, atunci când eşti bine informat. Adolescenţa marchează tranziţia de la copilărie la vârsta adultă. În primul caz , tânăra dorea să fie adult. De aceea nu dorea ca mama sa să o ajute să facă alegerea. În cel de-al doilea caz fata simţea nevoia să fie dependentă, să rămână mică, şi dorea să fie ajutată de către mama sa.

Vârsta primei adolescenţe prezintă aspecte comparabile. În cea mai mare parte a timpului această vârstă se caracterizează prin: "Lasă-mă mamă, îmi place mai mult să fac asta singur." În anumite ocazii copilul va refuza ajutorul mamei în a se îmbrăca, şi va stiga furios: "Lasă-mă pe mine!"

În alte circumstanţe nu-i va mai da drumul mamei, spunând că el este încă un bebeluş, şi că mama trebuie să le facă pe toate în locul lui. Ca şi un adolescent, copilul de doi ani este "plimbat" înainte şi înapoi, de la o oră la alta, de la o zi la alta, între dorinţa de independenţă şi dorinţa de a se menţine în acea infantilă dependenţă maternală. De aceea regulile şi restricţiile impuse unui copil de doi ani trebuie să fie suple. Este o greşeală să aveţi principii prea stricte cu privire la îmbrăcare, la ora de baie, etc. În general, este bine ca părinţii să nu aplice reguli şi să nu fixeze limite precise şi coerente până ce copilul nu ajunge la vârsta de aproximativ trei ani. Dar, între timp, părinţii pot adopta sfatul lui Emerson: " Logica scoate demonii din spiritele slabe."

Deci, noua misiune desemnată copilului aflat în acest stadiu de dezvoltare este de a dezvolta în mod ferm sensul individualităţii sale, sentimentul profund că stie cine este. În acelaşi timp, trebuie să înveţe a se comforma la ceea ce societatea aşteaptă de la el.

Aici, lucrurile pot fi stricate în două feluri. În primul rând, părinţii pot exercita un control mult prea strict şi pot impune o supunere prea mare, iar în acest caz, copilul riscă să devină p rea docil. Mă gândesc la un băieţel pe care l-am cunoscut şi care nu a trecut niciodată prin stadiul de opoziţie tipic vârstei de doi ani, deoarece mama sa nu i-a permis. L-a "dresat", fără nici o jenă, să fie pasiv şi ascultător. Nu i-a tolerat nici unul din elanurile impulsive şi nici izbucnirile emotive atât de caracteristice vârstei. Din contră, îl recompensa de fiecare dată când stătea liniştit şi pasiv. Acest sistem a mers foarte bine, în măsura în care, departe de a fi o piatră de încercare pentru ma mă, acest stadiu de dezvoltare a fost depăşit uşor, dar nu a mers chiar atât de bine pentru copil. Când a mers la grădiniţă, educatoarea a observat că era temător, nu se juca cu ceilalţi copii şi se dovedea închis. Se pare că mama îl antrenase prea bine în atitudinea pasivă şi liniştită. Acest fel de educaţie risca să-l transforme într-un adult timid şi lipsit de agresivitate, ezitant în a se lansa în viaţă şi în a încerca ceva nou.

Nu toţi copiii acceptă aşa de uşor ca acest băieţel, excesul de autoritate din partea părinţilor. Prin natura lor, unii sunt mai combativi ca alţii. În acest caz, excesul de autoritate se va lovi de rezistenţa feroce a copilului gata să meargă până la capăt înainte de a ceda. Întreaga perioadă a primei adolescenţe devine în acest fel un conflict în care se luptă opoziţia părinţilor cu cea a copilului. Contează mai puţin cine câştigă această luptă, deoarece, pe parcurs copilul capătă tot ce trebuia căpătat în această perioadă.

Se poate întâmpla de asemenea, ca în faţa autorităţii excesive din partea părinţilor, copilul să pară că se supune, în timp ce în interiorul său îşi reprimă ostilitatea. De fiecare dată când va avea ocazia, fără a fi văzut, va elibera câte puţin din ostilitatea pe care o simte, răzbunându-se pe anturaj, spărgând obiecte, sau comiţînd tot felul de acte distructive. Este foarte posibil, ca odată devenit adult, să ajungă un moralist virtuos şi intolerant, în aparenţă plin de principii pioase, dar în suflet plin de animozităţi. Exact tipul fariseului descris de Isus: " un mormânt alb şi frumos pe dinafară, dar plin de oase şi putreziciune la interior".

La acest stadiu mai poate interveni o problemă: aceea a mamei căreia îi este frică să îşi exercite autoritatea. Cedează la toate exigenţele copilului. Când copilul refuză limitele impuse, mama împinge imediat înapoi aceste limite, şi copilul are ulimul cuvânt. În curând, în acea familie rolurile vor fi inversate. Copilul va conduce casa şi nu părinţii. Acest fel de copii, astfel formaţi, nu vor învăţa să se comformeze realităţii în timpul primei adolescenţe, ceea ce le va crea dificultăţi în momentul când vor ajunge la grădiniţă şi când vor descoperii că educatoarea şi ceilalţi copii îi vor cere să respecte regulile elementare de comportament în societate. Nu vor fi în stare să o facă deoarece mama nu l-a ajutat să înveţe acest respect elementar al regulilor.

Priviţi în jurul dumneavoastră la adulţii pe care îi cunoaşteţi. Sunt convinsă că aveţi printre cunoştinţe oameni teribil de timizi ca şi oameni mai comformişti decât alţii. Am spune că aceştia nu-şi permit niciodată să se destindă. Sunt plini de prejudecăţi. Există alţii care sunt mereu în opoziţie. Puteţi fi siguri că vor fi în contratimp cu orice. În cluburi şi asociaţii, ei sunt aceia care creează probleme. Pe plan psihologic le trebuie mereu ceva sau pe cineva pe care să combată. Aceştia au fost, în cea mai mare parte a cazurilor, copii "rău educaţi" la vârsta primei adolescenţe.

DISCIPLINA

Controlul exercitat de părinţi asupra copiilor, ne aduce pe drumul unei discuţii despre disciplină. Până acum nu am vorbit de disciplina unui copil în adevăratul sens al cuvântului. Nu există nici un motiv pentru care o mamă să nu impună aşa ceva unui "tânăr mergător", dacă i se asigură un mediu potrivit necesităţilor sale. La stadiul primei adolescenţe copilul trebuie să capete disciplină; o mamă trebuie să ştie cum să acţioneze în această privinţă.

În acest capitol voi vorbi despre disciplină numai în ceea ce priveşte prima adolescenţă, dar, este foarte important să avem o vedere de ansamblu despre ceea ce trebuie impus copiilor.

Vă sugerez să începem discutarea acestei probleme ştergând definitiv din vocabular cuvintele "sever" şi "indulgent", aceste cuvinte care îi derutează pe părinţi. Nu ar trebui să folosiţi aceste cuvinte. Reuşita sau eşecul unei discipline nu are legătură cu severitatea sau indulgenţa dumneavoastră.

Primul lucru pe care părinţii ar trebui să îl facă, în mod special cei care au copii de vârsta despre care discutăm, este să distingă sentimentele de acţiuni. Prin acţiuni, înţeleg comportamentul exterior al unui copil. Traversează strada chiar dacă i-aţi interzis să facă acest lucru; loveşte un alt copil chiar dacă ştie că nu are voie; aruncă cu nisip deşi i-aţi spus să nu o facă.

Prin sentimente, înţeleg emoţiile interioare ale unui copil: un copil poate fi fericit sau enervat, poate să-i fie teamă, să experimenteze timiditate sau afecţiune.

Este foarte important ca părinţii să facă această deosebire între sentimente şi acţiuni, deoarece un copil poate învăţa să-şi controleze acţiunile; nu poate în schimb să-şi controleze sentimentele. Sentimentele unui copil, cum ar fi gândurile sale, parvin în mod spontan spiritului său. Nu poate controla nici momentul în care acestea apar, nici modul în care le simte.

Să luăm ca exemplu mânia: un copil nu se poate împiedica să se enerveze din când în când. Ce putem spera însă, este că va învăţa să-şi contoleze acţiunile asociate acestui sentiment: să muşte sau să lovească.

Primul lucru care trebuie făcut cu un copil în stadiul primei adolescenţe este de a-l ajuta să impună limite rezonabile acţiunilor sale. Din nefericire, mulţi părinţi au înţeles greşit psihologia modernă, crezând că impunând limite unui copil echivalează întotdeauna cu a-l traumatiza sau a restrânge dezvoltarea personalităţii sale. Psihologul E. de Leshan povesteşte următoarea anectodă: soţul dânsei a fost chemat la telefon, într-o zi, de către unul dintre prietenii săi, de la o cabină telefonică din apropiere. Acest amic i-a spus: "nu te pot suna de la mine pentru că Bobby închide mereu telefonul." Bobby avea 3 ani.

Care sunt totuşi limitele rezonabile pentru un copil? Nu se poate enunţa o regulă absolută. Începeţi prin a vă pune următoarea întrebare: "Câte interdicţii formale trebuie să-i impun la această vârstă?" Veţi fi surprinsă, că enumerându-le pe o foaie de hârtie, lista va fi mai scurtă decât vă aşteptaţi.

În ceea ce priveşte copilul dumneavoastră de doi ani, şi ceea ce doriţi să facă, puneţi-vă tot timpul întrebarea: ce importanţă are, că face asta sau nu face cealaltă? Merită măcar să vorbim despre asta? Sunt destule interdicţii care trebuie impuse unui copil de doi ani, cum ar fi cele referitoare la foc şi obiecte incandescente, la traversarea străzii, la lovirea altor copii, încât nu are rost să vă complicaţi viaţa cu un sac de interdicţii fără cea mai mică importanţă.

Mulţi părinţi cred că există undeva o listă magică care cuprinde limitele pe care toţi părinţii trebuie să le impună copiilor lor. Această listă nu poate exista, deoarece fiecare tip de părinte are calităţile sale personale şi un stil de viaţă diferit. Unii părinţi sunt relativ destinşi şi consideră numai câteva limite pe care le găsesc esenţiale. Alţii sunt mult mai stricţi şi impum mai multe interdicţii.

Această ultimă categorie s-ar simţi foarte incomfortabil dacă micuţul lor ar face tot ce are voie să facă copilul primei categorii de părinţi.

Am să vă încredinţez un secret. După părerea mea, limitele pe care le puneţi acţiunilor copilului nu au prea mare importanţă decât dacă sunt gândite şi logice şi par justificate atât dumneavoastră cât şi copilului.

Bine înţeles că este o greşeală, o atitudine contra naturii, să nu impui absolut nici o regulă sau limită acţiunilor unui copil.

Majoritatea părinţilor sunt perfect conştienţi de limitele pe care le impun acţiunilor copiilor, dar, deseori, se simt pierduţi când vine vorba de sentimentele acestora.

TREBUIE SĂ ŢINEŢI CONT DE AFECTIVITATE

Pentru a avea copii sănătoşi din punct de vedere psihologic, dotaţi cu un ro bust concept despre sine, trebuie ca părinţii să-i lase să-şi exprime sentimentele. Realitatea este, din nefericire, diferită, marea majoritate a părinţilor nepermiţând asta copiilor lor.

Să luăm un exemplu. Am surprins într-o zi această conversaţie într-un parc: era o mamă cu cei doi copii ai săi, un băieţel de vreo şase ani şi o fetiţă de patru. Băieţelul, care părea foarte supărat pe surioara lui, spunea: “Te detest, Susie!” Credeţi că mama i-a răspuns: “ Tommy, explică-ne ceea ce simţi, spune-i surioarei tale ce se întâmplă”? Nu. De fapt i-a spus: “ Hai Tom, ai o surioară aşa drăguţă, nu deteşti, o iubeşti.” Aceasta este o minciună şi băieţelul o ştie. Mama este pe cale să-i deturneze sentimentele. Bineînţeles că nu se pune problema să îi transforme fur ia pe care o simte contra surorii lui. Tot ce poate reuşi este să-i imprime o atidudine falsă faţă de ceea ce simte şi să-i “îngroape” impulsurile. În acest fel o bate pe surioară când mama nu este de faţă.

Am putea cita numeroase alte exemple, ilustrând felul în care părinţii împiedică, în general, pe copii să spună ceea ce simt. Acest lucru este adevărat pentru sentimentele pe care le considerăm negative. Singurele sentimente de care nu încercăm să-i îndepărtăm pe copii sunt cele pozitive: dragoste, afecţiune, etc. Până în prezent nu am văzut vreo mamă împiedicând-ul pe copil să-i spună: “Te iubesc”

De ce această atitudine din partea părinţilor? De ce nu le dăm voie copiilor noştrii să-şi exprime şi sentimentele negative? Motivul este simplu. Fără îndoi ală atunci când am fost copii, nici noi nu le puteam exterioriza. Şi aşa, fără voie, transmitem copiilor aceleaşi inhibiţii psihologice.

Ar trebui să dăm copiilor toată libertatea pentru a-şi exprima sentimentele, atât cele rele, cât şi cele bune. Dacă nu-i lăsăm să se elibereze de furie şi ostilitate, nu va mai rămâne loc pentru dragoste şi afecţiune.

Sentimentele reprimate favorizează o sănătate mentală defectuoasă. Ca regulă generală, trebuie să ştim că ai noştrii copii se exteriorizează până în moment ul în care le cerem să ascundă ceea ce simt. Din această cauză, doi copii se pot bate într-o seară şi pot deveni cei mai buni prieteni a doua zi dimineaţă. Din contră, dacă părinţii lor se ceartă între ei, pot rămâne certaţi o bună perioadă de timp.

Adulţii care au probleme psihologice, învaţă graţie psihoterapiei, înainte de orice alt ceva, să-şi exprime normal sentimentele. Dacă ar fi învăţat asta de când erau copii, nu ar mai fi ajuns să aibă probleme la vârsta adultă.

Copiii nu pot să reprime numai anumite sentimente. Dacă îi învăţăm să-şi reprime teama sau mânia, vom sfârşi prin a-i învăţa, în mod inconştient, să-şi reprime si sentimentele de dragoste şi afecţiune.

Copiilor nu le este suficient să poată explica ce se întâmplă cu ei. Trebuie deasemene a să fie convinşi că părinţii înţeleg întradevăr afectivitatea lor. Când sunt nefericiţi, nervoşi sau vexaţi, ei doresc să fie înţeleşi. Şi cum arătăm unui copil că înţelegem prin ce trece?

Puteţi să o faceţi în mod superficial, spunându-i: " Ştiu ce simţi." Dar este prea superficial şi riscă să nu îl convingă. Există un mijloc mai sigur să convingeţi copilul că înţelegeţi ce simte. Această metodă a fost descoperită în anii 40 de către psihologul Carl Rogers. Este ceea ce a numit "sentimente reflectate"

TEHNICA REFLECTĂRII SENTIMENTELOR

Iată cum funcţionează această tehnică: arătaţi unei alte persoane că înţelege ţi întradevăr ceea ce simte, traducând sentimentele sale prin cuvintele dumneavoastră şi afişându-i-le ca şi cum aţi fi o oglindă. Este foarte uşor cu copii de doi ani, deoarece puteţi folosi aceleaşi cuvinte pe care le-au folosit ei ca să le exprime.

De exemplu: copilul dumneavoastră de doi anişori soseşte plângând şi foarte nervos şi spune : "Jimmy m-a bătuuut…." . În loc să îi puneţi faţă în faţă pe cei doi copii, să începeţi un adevărat procedeu judiciar, cine a început, de ce, etc., mai bine adoptaţi altă tehnică. Tehnica sentimentelor reflectate vă deposedează de rolul de arbitru. În locul său, în momentul în care copilul vine şi spune: "Jimmy m-a bătut", puteţi răspunde cu un aer compătimitor: "Oh, Jimmy te-a bătuuut…" sau "Eşti furios că Jimmy te-a bătut" sau " Te scoate din minţi faptul că Jimmy te bate, nu-i aşa?"

Cuvintele dumneavoastră traduc sentimentele copilului. Eu numesc asta tehn ica retroacţiunii, deoarece trimiţând înapoi copilului propriile sale sentimente, îi demonstraţi prin aceasta că înţelegeţi întradevăr ceea ce simte.

Această tehnică este uşor de înţeles, dar destul de greu de aplicat, deoarece atunci când noi, părinţii, am fost copii, s-a practicat cu noi o altă metodă. Şi ne-am petrecut mulţi ani din viaţă încercând să-i compătimim pe alţii, să le dăm sfaturi, sau să le deturnăm sentimentele, mai ales dacă le consideram rele. De aceea, această tehnică a retroacţiunii se plasează împotriva întregii educaţii pe care am primit-o.

Iată pe scurt, de ce ne este greu să învăţăm să utilizăm această tehnică. Dacă nouă nu ne-a fost permis, copii fiind, să ne exprimăm liber sentimentele, ni se va părea, fără îndoială, foarte greu s ă-i autorizăm pe copiii noştri să o facă. " Dar asta nu înseamnă să permiteţi unui copil să nu dea dovadă de respect, dacă îi daţi voie să vă spună că vă detestă?" Această întrebare este pusă de multe mame. Ori eu nu cred că posibilitatea de a-ţi exprima în mod liber sentimentele are vreo legătură cu respectul sau cu lipsa acestuia. Un copil îşi va respecta părinţii dacă simte că aceştia ştiu mai multe decât el, dacă îl tratează corect şi respectuos. Din când în când acest copil va fi supărat pe părinţi. Da că aşa se întâmplă, iar părinţii nu îl lasă să se exprime, oricum va fi supărat pe ei. Aşa că de ce să nu îl lăsăm să-şi exteriorizeze mânia? Dacă îl împiedicăm îi va fi mult mai greu sa-şi controleze comportamentul. Nu există nimic mai periculos decât de a împiedica vaporii să iasă dintr-o oală de presiune…

Nu vom fi totdeauna capabili să ne păstrăm sângele rece şi să avem un comportament ideal în faţa unui copil. Nu vom avea mereu chef să-l lăsăm să spună ceea ce gândeşte. Câteodată vom striga la el: "Taci! Mama hotărăşte, voi puştimea nu aveţi nimic de comentat!"

Multe mame se simt contrariate când constată că s-au lăsat duse de val şi că au început să ţipe. Nu este nimic extraordinar în asta, dar ele au impresia că ar trebui să rămână mereu calme şi se nine. Este adevărat că aceasta este atitudinea ideală, dar nu am întâlnit niciodată părinţi care să fie cababili să aplice aceste principii în orice circumstanţe. Dacă tot încercăm să dăm copiilor dreptul de a-şi exprima

liber gândurile, ar fi bine să acordăm şi părinţilor acelaşi drept. Dacă simţiţi vreodată nevoia să ţipaţi, faceţi-o. Şi, după ce aţi eliminat în acest fel sentimentele de furie, dispoziţia cu privire la copil va fi foarte diferită şi îi veţi putea spune: “ Mama s-a enervat; îi pare rău de lucrul ăsta, dar este mai bine acum”. Copilul va înţelege.

Este poate recomfortant acum, să vă spun că nu toţi copiii dau atâta bătaie de cap părinţilor în timpul “anului teribil”. Există la copii profunde diferenţe de natură. Fiecare este, pe plan biolog ic, foarte diferit de alţii. Unii sunt mai excitabili, alţii mai “uşori”.

Însă, orice copil sănătos şi normal trebuie să manifeste o doză de negativism şi de rebeliune în timpul acestui stadiu. Dacă vă descurajaţi, amintiţi-vă doar că această perioadă va trece… Când micuţul va avea vârsta de trei ani, veţi fi surprinşi să constataţi până la ce punct va deveni, în mod subit, cooperant şi “lejer” comparativ cu comportamentul său la doi ani şi jumătate.

Mamele ştiu foarte bine că vorba favorită a copilului d e doi ani este “nu”. Şi, în trecere fie spus, să nu ne uimească faptul că un copil învaţă să spună “nu” înainte de a învăţa să spună “da”. În cele din urmă, a auzit părinţii spunând “nu”, mult mai des decât “da”. Dacă reducem folosirea cuvântului “nu” la minim, în timpul vârstei primilor paşi, copilul ni-l va repeta poate un pic mai puţin în timpul primei adolescenţe. Dar, oricum vom asista la alte manifestări negative; copilul se ascunde când îl strigăm, loveşte cu piciorul, se eschivează cînd vrem să-l punem să facă ceva, sau pur şi simplu “face pe nebunul”. În mod obişnuit, acest tip de comportament nu intervine la vârsta primilor paşi.

Ar trebui să ştiţi, că o atitudine care este susţinută tinde să se repete. Dacă părinţii replică negativismului enervându-se, întăresc în mod inconştient negativismul şi împing copilul să devină încă mai refractar. Există atitudini preferabile acestei întăriri negative. Trebuie întâi făcută diferenţa între refuzul verbal şi atitudinea negativă. De exemplu, îi spunem copilu lui: “hai, trebuie să-ţi pui paltonul dacă vrei să ieşi afară”, şi începem să-l ajutăm să se îmbrace. “ Nu, nu vreau”, răspunde el, în timp ce se contrazice strecurându-şi mânuţele prin mâneci. Iată un bun exemplu de negativism verbal. Este ca şi cum i-ar spune mamei: “ Ştiu că e frig afară şi că am nevoie de palton. Ştiu că eşti mai mare ca mine şi mă poţi obliga să-l îmbrac. Dar, recunoaşte mamă, că şi eu sunt cineva şi că am măcar dreptul să protestez puţin!” Acest negativism se prezintă ca un joc: copil ul se joacă de-a neascultarea cu mama sa. Aceasta nu realizează caracterul ludic al acestei atitudini şi reacţionează printr-o atitudine dură, creând astfel o criză acolo unde nu era cazul.

Adevăratul comportament negativ, care se deosebeşte de simpla rez istenţă verbală, se manifestă în aceeaşi circumstanţă prin fugă, sau opoziţie fizică şi violentă împotriva mamei care vrea să-l îmbrace cu paltonul. Dacă acesta este cazul, mama dispune de mai multe posibilităţi de a riposta. Dacă e vorba de mers la joacă, poate spune că nu-i dă voie să iasă fără palton. Dacă micuţul doreşte întradevăr să iasă la joacă, există şanse de a se îmbrăca, cam fără tragere de inimă. În altă situaţie, dacă mama vrea să-l ducă la cumpărături, este grăbită şi nu are răbdare să rezolv e situaţia cu calm.: în acest caz, poate să-i reflecte sentimentele (“ştiu că nu vrei să te îmbraci, ştiu că asta te enervează”) şi să continuie să-l îmbrace cu forţa.

Adulţii nu sunt singurii pentru care pierderea “faţadei” este un lucru grav. Nici copi ilor la prima adolescenţă nu le prea place. Putem deci, încerca să evităm confruntarea directă cu copilul care-şi manifestă negativismul, şi să-i facem câteva avansuri care îi vor permite să salveze aparenţele, propunând, de exemplu, o activitate derivată, sau încercând să îl distragem prin câteva mângâieri. Dacă ne permit nervii. Dar mai ales, reflectându-i sentimentele, îl împiedicăm să piardă aceste aparenţe la care ţine atât de mult. De fapt îi spunem doar: “ Ştiu că nu eşti de acord, şi este perfect no rmal. Îmi pare foarte rău, deoarece ştiu ce simţi, dar regret să te anunţ că trebuie oricum să asculţi de mine.”

CUM REACŢIONĂM LA CRIZELE MARI

Crizele cele mari sunt ultima manifestare a negativismului. Este o asemenea stare de furie încât copilul nu poate decât să plângă, să urle, să ţipe, să se arunce pe jos, dând cu picioarele în toate părţile. Dacă cedaţi acestei furii şi faceţi ce doreşte copilul, o veţi fortifica. Îl învăţaţi să urle mai tare pentru a-şi impune capriciile.

Fata mea avea zece ani când a invitat acasă o prietenă pentru a petrece week-endul împreună într-un camping. Fetiţa i-a răspuns că părinţii ei aveau alte palnuri dar că se va descurca într-un fel. Avea să facă o scenă şi mama ei o va lăsa să vină.

Dacă uneori vă piedeţi calmul şi vă enervaţi la rândul dumneavoastră, nu faceţi decât să întăriţi nervii copilului. De atunci va şti că va putea obţine de la dumneavoastră tot ceea ce vrea, oricând, făcând o scenă zdravănă. Nu încercaţi să discutaţi cu un copil furios sau să-l distrageţi prin cuvinte. La momentul respectiv el nu este altceva decât o furtună de sentimente şi emoţii. Nu se află tocmai în starea în care poate asculta glasul logicii. Mai ales nu începeţi să-l ameninţaţi în speranţa că îi va trece furia. Nu aţi auzit părinţi spunând: "Taci, sau în curând vei şti de ce plângi!"? Asta înseamnă să vrei să stingi focul cu benzină.

Atunci ce este de făcut? Ar trebui să-l faceţi să înţeleagă că această stare este perfect normală şi inevitabilă, dar că nu îl va duce nicăieri. Dar cum să te înţelegi cu el? Aşa că, cel mai indicat este să îl lăsaţi în pace, pentru că în cele din urmă se va linişti singurel.

Fiecare mamă trebuie să ajungă să facă acest lucru. Unele vor şti să rămână liniştite şi să aştepte să treacă furtuna. Altele vor prefera să vorbească în acest timp spunând:" Ştiu că eşti furios, dar du-te în camera ta până te calmezi. Apoi să mă cauţi, am ceva frumos să-ţi arăt." Depinde de dumneavoastră să găsiţi metoda pe care doriţi să o folosiţi. Dar, mai ales, încercaţi să a jutaţi copilul să salveze aparenţele, oferindu-i, atunci când este posibil, un mijloc elegant de a ieşi din impas.

Să adăugăm un cuvânt despre crizele făcute în prezenţa prietenilor, părinţilor, la piaţă, sau în parc. Utilizaţi şi în aceste cazuri aceleaşi tehnici "anti-criză", dar fiţi conştienţi că de data aceasta aveţi un nou duşman care poate interveni pentru a vă împiedica să găsiţi soluţia cea mai bună. Există public. Monstrul se gândeşte: " Ce vor crede vecinii?" Dacă publicul dumneavoastră nu cunoaşte psihologia copilului, va crede, fără îndoială că greşiţi prin faptul că nu-i administraţi o bătaie bună. Şi apoi? Gândiţi-vă bine: creşteţi acest copil pentru a face din el o fiinţa sănătoasă şi fericită, sau pentru a face plăcere vecinilor.

CUM SE DEZVOLTĂ CONŞTIINŢA

Aceeaşi vecini vă vor da în schimb ocazia să dezvoltaţi un aspect important al primei adolescenţe: învăţarea supunerii la regulile societăţii, la comformismul social. În fond, un copil învaţă să-şi formeze atitudinea cu privire la regulile sociale asimilând limitele pe care i le impuneţi. Copilul realizează această învăţare, a ceea ce numim în mod general conştiinţă şi pe care o putem considera vocea interiorizată a imperativelor şi interdicţiilor emanate de părinţi. Conştiinţa nu este înnăscută. În principal "o învăţăm" de la părinţii noştrii.

Unii copii se transformă în adulţi a căror conştiinţă lipseşte. Aceştia sunt psihopaţii şi criminalii care pot comite acte antisociale fără a resimţi cea mai mică doză de culpabilitate. Există dea semenea copii, care la vârsta adultă suferă de un exces de conştiinţă.

Pentru noi psihologii, aceştia formează clientela tipică. Sunt excesiv de neliniştiţi şi inhibaţi, se tem prea mult de a fi răi sau egoişti, sau "buni de nimic".

Nu ne dorim ca ai noştrii copii să intre mai târziu în vreuna din aceste categorii. Noi dorim să dezvolte o conştiinţă rezonabilă şi sănătoasă. Putem ajuta copilul să capete un astfel de conştiinţă, arătându-ne rezonabili când le cerem să se comformeze regulilor sociale.

Comportamentul copilului relevă nivelul precis al dezvoltării conştiinţei la acest stadiu. Poate începe prin a spune "nu, nu", cu voce tare, pentru el însuşi, când este pe cale să facă ceva interzis. Într-o zi l-am văzut pe băieţelul meu cel mic, în vârstă de vreo doi ani şi jumătate, în picioare în faţa unei etajere pline cu cărţi, spunând cu voce tare " nu, nu", în timp ce trăgea de cărţile din rafturi. Activitate interzisă dealtfel. Unii părinţi ar putea fi iritaţi de o asemenea atitudine şi ar putea gândi: "Ei bine, dacă spune "nu", înseamnă că ştie că e interzis. Atunci de ce o face?" Eu aş răspunde prin faptul următor: conştiinţa tocmai începe să interiorizeze interdicţia de a trage cărţile din rafturi. Numai că, nu are încă suficient control asupra acţiunilor spontane pentru a-şi putea asculta conştiinţa care se naşte.

Este important ca părinţii să realizeze faptul că acest "nu" spus de copil este primul pas în dezvoltarea conştiinţei sale. Ca urmare, va veni vremea când va spune "nu" şi în acelaşi timp se va putea opri de la executarea unei acţiuni interzise. Principala funcţie a conştiinţei este de a preveni comportamentul antisocial, şi nu doar de a da copilului un sentiment de culpabilitate după săvârşirea unui act prohibit. Această funcţie preventivă a conştiinţei se afirmă cu timpul.

Trebuie să treacă măcar cinci ani din viaţa unui copil pentru ca acesta să-şi dezvolte conştiinţa, pentru a învăţa să interiorizeze imperativele conformisnmului social. Nu îl forţaţi în acest sens. Dezvoltarea limbajului îl ajută mult. Iar la această vârstă a primei adolescenţe limbajul face un prodigios salt înainte.

PRIMA ADOLESCENŢĂ (PARTEA A DOUA)

A propos de vârsta primilor paşi, am remarcat că există două faze ale dezvoltării limbajului: Limbajul pasiv (înţelegerea) şi limbajul activ (exprimarea verbală). De la unu la doi ani predomină limbajul pasiv. Între doi şi trei ani prinde contur faza activă a limbajului.

Din acest punct de vedere, cea de-a doua aniversare constituie un moment de tranziţie şi de dezvoltare rapidă. Jargonul expresiv este în acest moment abandonat. Mai întâlnim pe alocuri, fraze de un singur cuvânt, dar copilul începe să se exprime într-o manieră, din zi în zi, mai complexă.

La opt luni, copilul spunea: " Vino?" sau "Deschide uşă". Acum, l a doi ani, foloseşte fraze cum ar fi: " Unde este tata?" sau "Dă-i ziarul lui tata" sau " Nu vreau să merg la culcare".

Uzajul corect al pronumelor se generalizează. Vocabularul se dezvoltă şi el într-o manieră prodigioasă.

Dacă aţi vorbit sau comunicat mult cu copilul, acesta este momentul în care va profita de acest fapt, în dezvoltarea limbajului. Din cauza faptului că a avut posibilitatea să înregistreze (interior) la vârsta primilor paşi, acum va începe să "traducă" totul în cuvinte. Ca regulă genera lă, cu cât i-aţi vorbit mai mult, cu atât va vorbi mai mult. Ceea ce nu vrea să însemne că trebuie să-i vorbiţi în continuu, să-l înecaţi într-un torent de cuvinte. Cu cât mai mult a auzit pronunţându-se cuvinte, cu atât vocabularul său va fi mai extins. Acest lucru este verificat prin studii comparative între copii născuţi în medii sărace şi copii născuţi în clasa mijlocie. Primilor, li se vorbeşte foarte puţin, comparativ cu ceilalţi, în cazul cărora mama petrece mai mult timp vorbind şi comunicând verbal cu ei. Nu este surprinzător de constatat diferenţele enorme în favoarea copiilor din clasele sociale medii, pe planul vocabularului şi dezvoltării limbajului, încă de la vârsta de patru ani.

Unii copii pronunţă în mod clar şi corect îndată ce au început să vorbească. În cazul altora, ceea ce spun rămâne pentru un timp de neînţeles pentu "ne-iniţiaţi". Uneori, numai mama este în stare să interpreteze ce a vrut să spună copilul. Acest fapt se datorează în parte diferenţelor de constituţie dar şi numărului de conversaţii pe care a putut să le audă şi claritătii exprimării dumneavoastră

Odată cu toate aceste noi achiziţii în domeniul limbajului, copilul poate începe să conceptualizeze clar lumea. Este capabil să gândească şi să prevadă un viitor apropiat. Ima ginaţia intră în jocurile sale, poate să dea curs liber fanteziei. Viaţa sa mentală a făcut un pas uriaş.

Dacă înainte, copilul îşi petrecea o mare parte din timp cu activităţi motoare, cum ar fi urcatul scărilor, acum el va aloca în mare măsură acest tim p folosirii cuvintelor. Lingvistul Ruth Weir a studiat limbajul fiului său, înregistrând ceea ce spunea acesta, singur în camera sa, înainte de a adormi. La prima vedere, transcrierea acestor înregistrări seamănă textului cărţilor de exerciţii concepute pe ntru învăţarea limbilor străine.

În consecinţă, jucaţi-vă cât puteţi de mult "de-a etichetarea". La acest stadiu de dezvoltare, copilul manifestă o "sete de a vorbi". Se va înscrie în acest joc cu mult entuziasm şi va fi mândru să cunoască numele atâtor lucruri.

CUM RĂSPUNDEM ÎNTREBĂRILOR UNUI COPIL

Un aspect nou al dezvoltării limbajului la această vârstă, este jocul întrebărilor. Multe dintre aceste întrebări vor fi variaţii ale jocului "de-a etichetarea". Întrebarea tipică va fi: "Ce e asta?". Va întreba acest lucru referitor la toate lucrurile posibile. Dacă vă simţiţi depăşiţi de torentul de întrebări, vă puteţi consola gândindu-vă că micuţul este foarte inteligent. Este adevărat faptul conform căruia, cu cât este mai inteligent, cu atât pune mai mu lte întrebări.

Ideal ar fi ca părinţii să răspundă tuturor întrebărilor copilului. Făcând acest lucru îl ajutaţi să-şi dezvolte limbajul, vocabularul, puterea raţionamentului şi inteligenţa în general.

În practică, însă, nici un părinte nu este capabil s ă răspundă tuturor întrebărilor unui copil de doi ani şi jumătate. Dar străduiţi-vă. Să nu vă gândiţi că riscaţi să-i ruinaţi toate şansele şi să-i blocaţi dezvoltarea intelectuală dacă vi se va întâmpla să-i răspundeţi: "Mama nu ştie, mama obosită!"

Atitudinea noastră depinde în egală măsură de importanţa pe care o acordăm întrebărilor unui copil de doi ani pe planul dezvoltării sale intelectuale. Din păcate, întrebările puse de un copil la această vârstă, ajung să jeneze multe mame, care şi-ar dori în acele momente ca micuţul să tacă şi să facă orice altceva. Dacă şi-ar da seama de importanţa acestor întrebări şi a răspunsurilor pe care le-ar putea da, s-ar comporta, poate, altfel.

Într-o carte numită " Joacă de copil" există un exemplu care evidenţiază două atitudini diferite ale părinţilor cu privire la acelaşi copil şi de întrebările pe care le pune. Scena se petrece în bucătărie. Mama, scoţând cuburile de gheaţă din tăviţă, lasă să-i scape unul. Copilul intervine şi ia cubul de gheaţă de pe jos. Survine următorul dialog:

Copilul: " De ce gheaţa este rece?"
Mama: " Pentru că este îngheţată."
Copilul: " De ce este îngheţată?"
Mama: " Pentru că rămâne rece."
Copilul: " Ce o face să fie rece?"
Mama: " Frigiderul."
Copilul: " Cum răceşte frigiderul?"
Mama: " Are un motor înăuntru."

Copilul: “ De ce?”
Mama: “ Pentru a-l răci.”
Copilul: “ De ce este frigiderul rece?”
Mama: “ Pleacă de lângă frigider!”
Copilul: “ Vreau să ştiu de ce este aşa de rece frigiderul.”
Mama: “ Ca să nu se strice mâncarea.”
Copilul: “ De ce se strică mâncarea?”
Mama: “ Din cauza microbilor.”
Copilul: “ Ce sunt aia microbi?”
Mama: “ Nişte bestiuţe mici.”
Copilul: “ Cum adică bestiuţe mici?”
Mama: “ Sunt foarte mici.”
Copilul: “ Pot să le văd?”
Mama: “ Nu.”
Copilul: “ De ce?”
Mama: “ Pentru că sunt prea mici.”
Copilul: “ Sunt mai mici decât un şoricel?”
Mama: “ Mult mai mici.”
Copilul: “ Cât mai mici?”
Mama: “ Pleacă de lângă frigider!”
Copilul: “ Dar vreau să ştiu de ce este rece.”
Mama: “ Vrei să pleci de lângă frigider?!”
Copilul: “ De ce are motor?”
Mama: “ Pentru ultima oară, vrei…”

Şi aşa mai departe.

Apoi, aceeaşi carte ne cere să ne imaginăm un răspuns mai deschis la fluxul de întrebări ale copilului. Acelaşi décor, aceleaşi personaje, dar un contact uman diferit. Mama este la fel de ocupată, copilul la fel de plin de întrebări. De această dată, mama vede aceste întrebări ca pe un mijloc de a ajuta copilul în dezvoltarea intelectuală şi nu ca pe o corvoadă în plus.

Copilul: “ De ce este gheaţa rece?”

Mama: “ Gheaţa nu este altceva decât apă îngheţată. Ştii că la Polul Nord este mereu atât de frig încât apa este mereu îngheţată? Dacă laşi o bucată de carne afară, la Polul Nord, îngheaţă şi devine tare ca o piatră. Când este aşa îngheţată nu se mai poate strica. Îţi aduci aminte de bucata aceea de friptură pe care am uitat să o pun la frigider săptămâna trecută şi pe care am aruncat-o. Ţi-am spus ce era stricată.

Copilul: “ Îmi aduc aminte. Ai spus că nu o putem da pisicii. Ce înseamnă “stricat”? De ce nu o puteam da pisicii?

Mama: “ Există milioane şi milioane de animăluţe mici, atât de mici încât nu le putem vedea. Ele stau suspendate în aer, iar unora le place să se aşeze pe ceea ce se mănâmcă pentru a se hrăni. Aceste animăluţe se numesc microbi şi îţi pot face rău la burtică dacă le mănânci. Numai că acestor microbi le este frică de frig. Dacă păstrezi mâncarea la rece, nu se vor apropia de ea. Când mâncarea este în frigider ai nu pot să o strice. Pentru oameni este rău dacă stau în frig.

Copilul: “ De ce este rău să stau la frig?”

Şi aşa mai departe.

Discuţiile între mamă şi copil, care intervin în orice moment al vieţii cotidiene constituie cel mai important “bagaj de cunoştinţe” pe care un copil îl poate primi. Aceste cunoştinţe, aceste o re practice, se pot numi “ Introducere în misterele lumii”

Trataţi cu respectul cuvenit unei inteligenţe în plină dezvoltare, copilul şi întrebările sale. Interesul şi atenţia de care daţi dovadă împărtăşindu-i din cunoştinţele dumneavoastră despre lume şi mistere, este unul dintre cele mai frumoase cadouri pe care i le veţi face vreodată.

VALOAREA EDUCAŢIONALĂ A TELEVIZIUNII

Una din jucăriile pe care casa dumneavoastră o posedă în mod cert, poate să se demonstreze a fi un profesor şi educator cu multiple talente: televizorul.

Televiziunea este criticată în mod sever de câţiva ani încoace. Este acuzată de a fi un deşert cultural, şi trebuie să recunoaştem că există destule emisiuni slabe. Detest la fel de mult ca şi dumneavoastră show-urile pline de inepţii şi publicitatea idioată.

Personal, mă uit prea puţin la televizor. Programele bune pentru copii sunt puţin numeroase. Multe dintre ele se limitează la vechile desene animate în care învariabil animalul cel mare îl urmăreşte pe cel mic. Mulţi părinţi se neliniştesc văzând atâta violenţă la televizor (voi atinge această problemă în capitolul 10)

Să recunoaştem că majoritatea acestor critici sunt pe deplin fondate, iar calitatea programelor destinate celor mici ar putea fi ameliorate în mare parte. Ar fi totuşi o eroare de a neglija importanta funcţie educativă pe care o poate avea televiziunea pentru vârsta preşcolară.

În acest fel, după introducerea televiziunii în căminele americanilor, vocabularul copiilor care mergeau la grădiniţă şi în clasa I-a s-a îmbogăţit considerabil în raport cu anii în care televiziunea nu exista.

Apropos de efectele televiziunii asupra copiilor, în Statele Unite s-a constatat, în urma unor studii efectuate pe 6000 de copii, că copiii cei mai inteligenţi, cei care obţinea u notele cele mai mari, erau telespectatori asidui.

Aparent, autorităţile ştiinţifice cele mai serioase spun că în ciuda defectelor evidente ale televiziunii, aceasta are o sănătoasă influenţă educativă. Fără nici o îndoială, dacă programele ar fi ameliorate, televiziunea ar putea aduce şi mai multe avantaje.

Să nu trageţi, din toate acestea, concluzia că eu aş sfătui copii de vârstă preşcolară o doză masivă şi nelimitată de televiziune. Din contră. Sunt de părere că dezvoltarea copilului trebuie stimula tă prin activităţi variate, atât acasă cât şi în exterior. Copilul trebuie să alerge, să sară, să meargă cu bicicleta, să se joace în nisip, să construiască, să deseneze, să asculte muzică şi poveşti. Cred, totuşi, că şi televizorul are locul său între toate aceste activităţi. Nu chiar “partea leului”, dar totuşi un loc rezonabil.

Dacă tot discutăm despre dezvoltarea limbajului copilului, momentul acesta îmi pare oportun să pun următoarea întrebare: “Trebuie să vă învăţaţi copilul să citească?”. În capitol ul 11 voi analiza această chestiune în detaliu şi voi da lămuririle ce vor fi necesare, surprinzătoare pe alocuri, extrase din cercetările cele mai recente. Putem răspunde de pe acum la această întrebare spunând: “ Da, cred că

este o idee bună de a învăţa să citească un copil de vârstă preşcolară". Concluziile cercetărilor ştiinţifice merg şi ele în acest sens.

Întrebarea decisivă este de fapt: "Când?". Studiile afirmă că dacă acceptaţi să vă daţi osteneala, începeţi la vârsta de 18 luni, sau dacă sunteţi inteligent la vârsta de zece luni.

Este o absurditate enormă, îmi este teamă că multe mame doritoare de a face un bine, vor încerca să înveţe copilul să citească la 18 luni sau, mai bine încă, la 10 luni. Am putea râde dacă nu ar fi atât de tragic. Momentul prielnic pentru a învăţa un copil să citească acasă se situează în jurul vârstei de trei ani şi nu înainte. Nu în timpul primei adolescenţe, deoarece în această perioadă copilul este împărţit de sentimente contrare şi luptă împotriva constrângerilor de spre care am vorbit în capitolul anterior. Nu mai are nevoie de o constrângere suplimentară. Nici să nu visaţi că -l puteţi învăţa să citească în această perioadă.

GELOZIA ÎN RÂNDUL COPIILOR

Aş dori să abordez acum eterna problemă a geloziei în rândul co piilor, sau cum o numim noi psihologii, rivalitatea între copii de acelaşi pat.

De fiecare dată când un nou frăţior sau surioară intră în familie, copilul reacţionează într -un mod precis.

Să facem împreună următoarea supoziţie: să presupunem că mâine, so ţul dumneavoastră următoarea veste foarte plăcută: " Draga mea, vechea mea prietenă Roxanne va veni să se instaleze la noi. Bineînţeles că eu pe tine te iubesc. Voi fi cu tine lunea, miercurea şi vinerea. Marţea, joia şi sâmbăta voi sta cu ea. Pentru dumin ică, tragem la sorţi." În plus, când această rivală vine să se instaleze la dumneavoastră acasă, descoperiţi că nu are nici cea mai mică intenţie de a vă ajuta în gospodărie. Citeşte toată ziua, şi bea răcoritoare. Ce sentimente veţi încerca în faţa aceste i Roxanne?

Ei bine, cam acelaşi lucru simte un copil de vârstă preşcolară la naşterea unui alt copil. Se simte lezat, înşelat, lăsat de -o parte.

Se simte abandonat de mama lui când aceasta pleacă la spital pentru a naşte. Când se întoarce acasă cu noul -născut, are foarte puţin timp să se mai ocupe şi de celălalt. Aparţine în întregime acestui intrus. Şi, în plus, toate rudele şi prietenii care vin în vizită se extaziază în faţa noului -născut, lăsând la o parte pe frăţiorul cel mare (sau surioara). Ne put em mira, după toate astea că un copil resimte ostilitate faţă de frăţiorul sau surioara lui?

Dacă este imposibil să împiedicaţi copilul să resimtă această ostilitate, puteţi măcar să o atenuaţi puţin. Vă puteţi preveni copilul cu mult timp înainte despre această naştere în aşa fel încât să nu fie o surpriză completă pentru el. Nu -i vorbiţi despre asta cu nouă luni înainte. E prea lungă perioada pentru el. O lună este suficient. Vă puteţi ajuta copilul să se elibereze de sentimentele pe care le are faţă de nou-născut. Faceţi -i cadou o păpuşă şi un leagăn.

În funcţie de vârsta şi sexul copilului mai mare, acesta se va ocupa de păpuşă, o va lovi, sau îşi va exterioriza sentimentele în diverse maniere.

Înainte de a pleca la spital, puteţi ascunde câteva cad ouri prin casă. Sunaţi de la spital şi spuneţi -i unde poate găsi o surpriză. Se va simţi mai puţin abandonat. Va simţi că vă gândiţi întradevăr la el, chiar dacă sunteţi departe. La întoarcere, pregătiţi -vă , atât dumneavoastră cât şi soţul, să nu vă arătaţi prea impresionaţi de noul -născut şi nu neglijaţi copilul mai mare. Faceţi -vă timp să îi dovediţi dragoste şi atenţie.

În general, un copil de vârstă preşcolară poate reacţiona în două feluri la naşterea unui frăţior sau a unei surioare. Vrea imediat s ă redevină mic, să facă pe bebeluşul. Este un reflex de apărare pe

care toţi îl folosim, din când în când, pentru a înfrunta situaţii dificile. Avem în acele momente un comportament infantil. Marea majoritate a părinţilor fac exact contrariul a ceea ce ar trebui să facă atunci când copilul manifestă această dorinţă. Încearcă să-i arate avantajele de a fi mare, în timp ce copilul nu poate percepe aceste avantaje. Tot ce poate vedea, este că şi-a dat osteneala să înveţe să mănânce singur, să nu facă pipi în pat, pentru ca acum această mică "marmotă" să vină şi să atragă atenţia tuturor şi să privească cum mama îi dă să mănânce şi cum îl schimbă. Este ca şi cum şi-ar spune: " Poate că dacă încep să mă port ca un bebeluş, o voi putea obliga pe mama să îmi dea puţin din această atenţie!" Din acest motiv poate începe să se murdărească, să ceară biberonul său să vrea să fie luat în braţe şi legănat.

Şi care este reacţia tipică a părinţilor în faţa acestei tactici? Ei spun: "hai, eşti băiat mare, încetează să mai faci pe bebeluşul!" Această reacţie din partea părinţilor nu are alt efect decât de a-l traumatiza mai mult pe micuţ.

Ce-i de făcut? Daţi-i copilului posibilitatea de a reveni înapoi. Dacă doreşte acest lucru. La naşterea primului meu băiat, fetiţa mea avea 6 ani. Mă aşeptam să vrea să revină la atitudinea de bebeluş, şi de fapt aşa s-a şi întâmplat. Îmi cerea mereu biberonul, iar timp de patru-cinci zile a băut sucul numai din biberon. Câteva zile mai târziu a abandonat această tactică. Aceeaşi experienţă am avut-o când băieţelul avea şase ani, iar frăţiorul său abia venise pe lume.

Fiul sau fiica dumneavoastră mai mare vor simţi iniţial ură faţă de noul născut. Din nefericire, mulţi părinţi încearcă, vorbindu-i, să-l (s-o) indepărteze de aceste sentiment, când, din contră, ar trebui să-l (s-o) lase să îşi exprime liber ura său gelozia. Este unul din cazurile în care se poate folosi cu succes reflectarea sentimentelor. Se poate, deasemenea să fie util, să exageraţi puţin, spunându-i copilului ceea ce se poate reproşa bebeluşului (oricum nu riscaţi să-l vexaţi, pentru că nu înţelege încă tot ce-i spuneţi). Îi veţi da astfel sentimentul că poate spune fără riscuri tot ceea ce nu-i place la nou-născut.

Pentru a ilustra cele spuse anterior, iată cum descrie o mamă reacţiile unui băieţel de 17 luni la naşterea surioarei lui:

"Când m-am întors acasă cu Jenny, Mark m-a privit întâi ca şi cum aş fi fost o străină. A început să plângă foarte tare când soţul meu a luat-o pe Jenny din maşină pentru a o aduce în casă. A rămas la distanţă câteva ore. Mă aşteptam să-l văd pe Mark gelos, dar mă gândeam că acest sentiment va fi îndreptat către mine. N-a fost aşa. Cu prima ocazie, a înaintat către Jenny, cu faţa crispată şi a încercat să o bată. Părea foarte hotărît să o şteargă pe micuţă de pa faţa pământului şi în acelaşi timp era foarte nefericit din cauza gestului său, încât a început să spună "nu, nu!" în timp ce se apropia de pătuţ. Totul a reintrat în normal după o săptămână. Spălam rufe, iar Jenny şi Mark mă priveau din braţele bunicii lor. Jenny scotea un sunet uşor pe care l-am imitat spunându-i lui Mark: " Câte prostii spune bebeluşul ăsta!". Deodată, Mark a afişat un surâs larg şi a spus: "Plostiii…". Fără îndoială, tocmai descoperise că eram de partea lui, că eram împreună, amândoi, râzând de bebeluşă. După aceasta nu am mai avut nici o problemă."

Trebuie să semnalăm faptul că rivalitatea între frate şi soră se manifestă în ambele sensuri, de la cel mai mare la cel mic şi invers. Nu o putem împiedica, o putem doar atenua. Părinţii se întreabă mereu de ce copiii se ceartă şi se bat atâta între ei, când uneori se joacă atât de liniştiţi împreună, fără ceartă cu un alt copil. Răspunsul este că vecinul nu le face concurenţă vis-à-vis de aceeaşi mamă.

Fiecare copil doreşte la un moment-dat să dispară toţi ceilalţi copii din familie pentru a avea o mamă şi un tată doar pentru el singur. Ce puteţi face pentru a atenua aceste sentimente de gelozie între copii dumneavoastră? Încercaţi să petreceţi în fiecare zi câteva momente singuri cu fiecare copil.

Făceţi-l să înţeleagă că acela este timpul pe care nici un alt copil nu i -l poate răpi. Spuneţi că nu aveţi timp? Mama lui John Wesley, fondatorul metodismului, avea 11 copii şi găsea timp să facă acest lucru pentru fiecare dintre ei.

O altă metodă pentru a atenua rivalitatea şi crizele de gelozie în călătorii sau în vacanţe, consistă în a lua cu dumneavoastră un prieten al copiilor. Veţi fi surprinşi să constataţi ce mult se diminuează tensiunile între fraţi şi surori.

CUM ÎNVĂŢAM COPILUL SĂ SE PĂSTREZE CURAT

În civilizaţia noastră, acesta este stadiul la care trebuie să înceapă învăţarea copilului pentru a se menţime curat. Să începem prin a oferi câteva date psihologice esenţiale pentru acest subiect. Mai întâi, este un fapt verificat că mamele nu-şi pot curăţi copiii înainte ca aceştia să fie de acord. Puteţi trimite un copil la toaletă de mai multe ori, dar dacă nu este pregătit pentru obiceiurile curăţeniei, nu -l puteţi forţa, în ciuda mângâierilor sau încercărilor de intimidare.

În al doilea rând, ceea ce împinge un copil să renunţe la vechile obiceiuri de eliminare fără griji, şi să înveţe această nouă manieră stranie pentru a se descotorosi de deşeuri? Nu există decât un lucru care îl poate incita. El cere ca dragostea şi atenţia dumneavoastră să-l recompenseze pentru a fi învăţat bine acest proces. Dar, nu poate dori dragoste şi atenţie decât atunci când sunteţi deja în raporturi de intimitate cu el. Dacă legăturile dumneavoastră sunt dificile, sunt mari şanse să vă chinuiţi în încercarea de a-l învăţa.

În al treilea rând, dacă începeţi această educaţie înaine ca micuţul să fie pe deplin pregătit, pe plan neuro-muscular să-şi controleze sfincterele, sau dacă insistaţi să-l învăţaţi acest lucru prea devreme, va considera că sunteţi prea exigenţi cu el. Se va simţi depăţit de problemă, traumatizat. De aceea, am indicat cu insistenţă în capitolele precedente că nu trebuie să începeţi acest lucru înainte de aproximativ doi ani.

A patra remarcă: pentru mulţi părinţi, antrenamentul pentru curăţenie pare foarte simplu. Este întradevăr aşa pentru adulţi, dar este un proces de învăţare foarte complex pentru un copil de doi ani. Atunci când materiile în mişcare, în interiorul intestinului exercită o presiune asupra rectului, se produce o relaxare a muşchilor rectali care provoacă o mişcare intestinală incorectă. Pentru a antrena un copil, trebuie să-l învăţăm să schimbe ordinea acestor faze. Trebuie învăţat să suprime reflexul de expulzare al muşchilor rectali, trebuie învăţat să-şi strige părinţii, să meargă până la baie, să se dezbrace şi să se aşeze pe oliţă, toate în timp ce îşi reprimă reflexul imperativ de expulzare al muşchilor rectali. Un copil nu este cu adevărat curat, atâta timp cât nu poate efectua singur toate acestе faze ale unui proces nou pentru el.

Vedeţi de ce este greu pentru un copil de doi ani? Dacă părinţii îl pedepsesc sau folosesc alte metode de constrângere, din cauza greşelilor sau micilor accidente care se pot produce, aceasta va avea ca rezultat un profund traumatism: frică, mânie, îar din caza stângăciei părinţilor pot interveni blocaje.

Cum începeţi? Mai întâi să facem diferenţa între antrenamentul intestinului şi cel al vezicii. Acestea implică mecanisme diferite şi trebuie, deci, abordate în mod diferit. În mod obişnuit, antrenamentul intestinului survine primul. Să începem cu acest lucru.

Mulţi părinti încep antrenamentul copilului, calculând, în imensa lor înţelepciune, ora exactă la cere copilul trebiue aşezat pe oliţă, si felul în care să provoace o mişcare inestinală. Acest procedeu pare foarte logic şi există mulţi părinţi care nu-i pot vedea absurditatea. Poate vă veţi da seama de ea dacă vă voi pune următoarea întrebare: presupuneţi că în acest moment, în mijlocul lecturii, un uriaş de

vreo trei metrii vine şi vă ridică, vă duce la baie şi vă aşeaza pe scunul toaletei anunţându-vă cu o voce dură şi imperativă: " E timpul!". Presupuneţi că vă obigă să rămâneţi aşezat 5 -10 minute. Care ar fi reacţia dumneavoastră? Aceeaşi cu cea a copilului în condiţii identice. Este o comparaţie ridicolă? Gândiţi-vă, şi vedeţi dacă nu există mulţi părinţi care se poartă în acest fel.

Cu mult timp în urmă, într-o carte a Dr. Anderson Aldrich, este descrisă o metodă mult mai satisfăcătoare pentru a antrena un copil şă-ţi controleze intestinul:

"Antrenamentul la care îl vom supune lasă de-o parte una din aptitudinile fundamentale ale unui copil, procesul psihologic de control al intestinului. Când nu reuşim să ne sincronizăm metodele de antrenament cu eforturile de eliminare care se produc în mod natural, lăsăm să ne scape o şansă. Procesul psihologic al mişcărilor intestinale poate fi explicat în puţine cuvinte… Ca şi pentru orice altă activitate vitală a corpului, nimic nu este lăsat la voia întâmplării. Copilul face o mişcare intestinală comformându-se unor reguli bine definite care se manifestă în mod automat în colon… La intervale de câteva ore, se produce un eveniment psihologic destul de spectaculos numit mişcările maselor intestinale. Întreg conţinutul colonului, începând cu partea sa ascendentă, se divizează în mai multe mase (în formă de cârnăciori), şi care coboară cu o viteză surprinzătoare spre rect. Presiunea exercitată în acest fel asupra rectului declanşază contracţia muşchilor abdominali şi relaxa rea celor care închid rectul. În acest moment, şi puţin importă la ce oră arbitrar aleasă de noi, se produce o mişcare intestinală la copil. Mişcarea acestor mase intestinale pare penibilă, deoarece copilul se agită din cauza mişcărilor interne, face eforturi viguroase, apoi se "uşurează"…

Nu trece mult timp până ce problema "educaţiei" vine să saboteze acest frumos mecanism. Punem copilul pe oliţă şi aşteptăm… Rareori îl consultăm în ceea ce priveşte timpul acestei acţiuni. Faptul că micuţul are propriul său mecanism, propriul ritm de viaţă, pare să fie ignorat în totalitate.

Este total nesănătos să nu ţinem cont de mişcările maselor intestinale ca forţă iniţială a ritmului de evacuare, deoarece, această activitate naturală, ignorată timp îndelungat, tinde să dispară complet. Este exact ceea ce se întâmplă la majoritatea copiilor constipaţi, stimulul intern este fie dispărut în totalitate, fie a fost ignorat şi acum nu mai poate fi interpretat ca un apel automat de a merge la toaletă"

Greşeala care constă în a nu ţine cont de mecanismul personal de declanşare are deseori consecinţe grave asupra dezvoltării psihologice a copilului dumneavoastră. Va crede că aşteptăm de la el să simtă ceva ce, de fapt nu simte deoarece mişcarea maselor intestinale nu se produce. Acest sentiment îi distruge încet, încet, încrederea în sine. În funcţie de gradul de agresivitate al mamei în lumina acestei pretinse curăţenii şi al caracterului mai mult, sau mai puţin docil al copilului, pot lua naştere tot felul de reacţii psihologice deplorabile. Un copil docil se poate teme să nu fie pedepsit dacă nu-şi reprimă senzaţiile biologice şi intestinale. Va încerca din toate puterile să vă fie pe plac, dar pentru aceasta va trebui să plătească preţul: refuzarea senzaţiilor viscerale ca re provoacă pierderea încrederii în sine.

Este deasemenea posibil ca micuţul să se plieze cu uşurinţă obiceiurilor de curăţenie care îi sunt impuse, dar să transfere frustraţiile şi conflictele personale în alte domenii. Poate deveni dintr-odată timid şi fricos, sau poate avea coşmaruri. Mama se poate lăuda fără grijă că şi-a educat copilul, fără să vadă vreo legătură între aceasta şi alte probleme care au intervenit treptat.

Copilul, poate de asemenea să nu fie atât de docil. Poate să fie rebel. Dacă fa ce ceea ce îi cereţi, vă va fi superior, deoarece îi stă în puteri să vă satisfacă. Dacă nu face ceea ce trebuie, unde şi când trebuie, descoperă că vă poate enerva. Atât într-un caz cât şi în celălalt, îşi dă seama că poate acţiona asupra dumneavoastră. Acesta este începutul ostilităţilor. Copilul şi-a creeat o schemă mentală de

rebeliune care se va extinde probabil la multe alte aspecte ale vieţii sale şi care vă va creea eventual, probleme. Toate aceste reacţii neafaste pot fi evitate. Este suficient să ascultaţi semnalul biologic particular copilului dumneavoastră şi să-i indicaţi să meargă la toaletă.

Acum să fim clari şi să vorbim despre ceea ce trebuie să faceţi când copilul are deja doi ani şi vă hotărâţi să începeţi să-i inoculaţi aptitudinile de curăţenie. Începeţi prin a-l învăţa cuvinte care desemnează ceea ce se întâmplă. Dacă începeţi antrenamentul intestinal în jurul vârstei de doi ani, nu ar trebui să aveţi nici o problemă. Când îl vedeţi că se strâmbă şi că face eforturi, spuneţi-i fără să insistaţi: "Jimmy tocmai face pe el!". După ce a auzit de mai multe ori această frază, îşi va face o ideea precisă despre ceea ce se întâmplă. În curând vă va anunţa el însuşi: "Mami, fac pe mine!". Când aţi făcut toate aceste lucruri, puteţi trece la etapa următoare.

Folosiţi mai degrabă o oliţă stabilă, decât capacul de toaletă sau chiuveta. Aceasta din mai multe motive: în primul rând că pe oliţă se poate aşeza fără ajutorul nimănui. Apoi, copiii sut deseori speriaţi de înălţimea toaletei şi de zgomotul apei. Cu câteva săptămâni înainte de a încerca " operaţiunea bebe curat", puneţi oliţa în baie, în apropierea toaletei, dar nu încercaţi încă să-l învăţaţi să o folosească. Trebuie să o puneţi doar la îndemână şi să îi daţi timp să se familiarizeze cu ea. Copilul are voie să se antreneze, şi şă se aşeze şi să se ridice după ea de câte ori are chef.

Când sunteţi pregătită să-l obişnuiţi, arătaţi-i oliţa. Spuneţi-i că este destul de mare să se aşeze pe ea şi să facă precum adulţii. Copiilor le place să-şi imite părinţii şi fraţii mai mari. Manifestând îngrijorare vis-a-vis de aceste funcţii, mulţi părinţi nu fac apel la acest instinct al imitaţiei. Dacă puteţi să rămâneţi destinsă, să nu vă stresaţi, aceasta va ajuta copilul să vă privească, pe dumneavoastră şi pe soţul dumneavoastră aşezându-vă la toaletă. Deţineţi un avantaj dacă aveţi un copil mai mare. Cel mic încearcă să-l imite pe fratele său în tot ceea ce face. Mersul la toaletă nu este o excepţie.

O dată ce l-aţi învăţat unde şi cum trebuie să-şi facă nevoile, spuneţi-i că a crescut îndeajuns încât să nu mai aibă nevoie de scutec. Puneţi-i un slip şi lăsaţi-l să se descurce. Dacă reuşeşte, puteţi pune slipurile copilului într-un sertar suficient de jos sau pe un raft unde poate ajunge cu uşurinţă. În acest mod se poate schimba singur.

Deoarece îl învăţaţi un lucru nou, amintiţi-vă că pedepsele încetinesc învăţarea. Acestea nu sunt indicate când este vorba de a învăţa un copil să se păstreze curat. Trebuie ca mişcarea acestei mase biologice interne, să fie pentru copil un semnal care să-l anunţe că este cazul să meargă la toaletă. Trebuie să-i susţineţi succesele prin complimente şi afecţiune şi este necesar să ignoraţi eşecurile.

Este o idee bună să-l lăsaţi din când în când, să folosească şi toaleta "celor mari". Este bine să variaţi condiţiile şi să obişnuiţi copilul cu diferite situaţii. Aceasta vă va ajuta în momentul în care nu vă aflaţi acasă la dumneavoastră sau când vă deplasaţi cu maşina.

Este de asemenea important să aşteptaţi până ce copilul iese din baie pentru a goli conţinutul oliţei. Unii copii sensibili ar putea considera, în acest stadiu al imaginaţiei primitive, că toaleta este un fel de maşinărie diabolică şi violentă care face lucrurile să dispară. Este posibil să i se facă frică. Chiar dacă copilului nu îi este frică de toaletă, faptul de a goli oliţa este un pic deconcertant. El consideră deşeurile ca pe o parte a corpului său şi, într-un fel, le respectă. Când foloseşte oliţa pentru a vă face plăcere, această acţiune are pentru el acelaşi sens ca şi gestul unui copil mai mare care face un cadou unei persoane pe care o iubeşte. Deoarece v-au fost oferite din dragoste, poate să i se pară curios că le aruncaţi imediat în toaletă. Este mai bine să aşteptaţi să părăsească încăperea.

EDUCARE VEZICII

Controlul vezicii urinare este ceva mai greu de obţinut decât controlul intestinului. De aceea durează mai mult. Există mai multe motive pentru acest lucru. Mai întâi, senzaţiile fizice care semnalizează unui copil că are nevoie să urineze sunt mai puţin pronunţate decât cele ale mişcărilor intestinale. În al doilea rând, la copil faptul de a urina este un reflex automat care este declanşat de presiunea vezicii. Cu alte cuvinte, este mai uşor pentru un copil să se controleze pentru a face ceva decât pentru a împiedica producerea unui lucru.

Controlul vezicii prezintă două aspecte: controlul în timpul veghei şi controlul în timpul somnului. Controlul în timpul veghei survine, în general primul. Doctorul Gesell a remarcat că acest lucru se realizează în trei etape. Mai întâi, copilul îşi dă seama că este ud. Apoi înţelege că este pe cale să se ude şi poate anunţa acest lucru. Ceva mai târziu începe să anticipeze şi să se gândească că este pe cale să se ude. Înainte de a începe învăţarea efectivă a copilului îl puteţi ajuta să exprime aceste etape prin cuvinte. Tatăl poate fi de mare ajutor, în cazul în care aveţi un băiat. Îl puteţi lăsa să-şi privească tatăl urinând din picioare. Dacă aceste sugestii vi se par inconfortabile, este mai bine să nu încercaţi această metodă.

Când veţi fi pregătită să începeţi să educaţi întradevăr copilul să-şi controleze vezica, vă puteţi baza pe semnele biologice care indică o vezică plină şi nevoia de a urina. Puneţi-i un slip şi spuneţi-i că este destul de mare pentru a urina fără a mai folosi oliţa. Dacă este băiat, se poate să dorească să urineze în WC. Aici aveţi nevoie de o mică treaptă pe care să se urce.

Unele cărţi tratează modul de educare al băieţilor şi fetelor, lăsând impresia că atât băieţii cât şi fetele urinează mai întâi aşezaţi. Acest lucru nu este deloc natural pentru un băieţel şi se datorează în mare parte educaţiei primite din partea mamei. Este mult mai normal să învăţaţi un băieţel să urineze în picioare. Dacă fetiţa doreşte să urineze în picioare, lăsaţi-o până când întelege că nu este prea practic pentru ea.

Va trebui să învăţaţi copilul un cuvânt simplu, la nivelul său, care să desemneze aceste funcţii biologice. “Pipi” este un cuvânt pe care copilul îl poate spune cu uşurinţă. Se pare că acesta este cuvântul cel mai răspândit. În orice caz, trebuie să folosiţi cuvinte simple şi să evitaţi expresii complicate pe care unii părinţi le folosesc din exces de pudoare.

La fel de important este să învăţaţi copilul să urineze în locuri diferite, pentru ca acesta să nu fixeze pentru a urina un anume loc sau anumite condiţii. Controlul funcţionării vezicii pe timpul nopţii va urma un progres lent, cu perioade de ezitare, până ce se va instala definitiv. La început nu contaţi pe un progres rapid. Recompensaţi copilul, felicitându-l pentru “succese” şi treceţi cu vederea micile accidente.

Controlul nocturn al vezicii nu poate fi atins până ce nu sunt îndeplinite două condiţii. Mai întâi copilul trebuie să fie capabil să-şi controleze aceste funcţii în timpul zilei. Apoi, este necesar să poată să-şi menţine sfincterele închise fără a se trezi. Bineînţeles, controlul în timpul nopţii este mai greu de realizat decât în timpul zilei; durează, de asemenea, mai mult. Ce trebuie să faceţi, în calitate de părinţi, pentru a favoriza controlul nocturn? Nimic. Absolut nimic. Dezvoltarea naturală a vezicii şi faptul că micuţul a învăţat să-şi controleze funcţiile în timpul zilei, vor aduce, mai devreme sau mai târziu, soluţia problemei.

Cînd copilul se trezeşte în miez de noapte, cu patul ud, mulţumiţi-vă să schimbaţi cearşafurile fără să insistaţi asupra faptului.

Un copil pe care îl antrenăm să-şi controleze intestinul şi, în timpul zilei, vezica, urmând metodele descrise în această lucrare, pe care mama l-a învăţat să se păstreze curat într-o manieră

destinsă, nu ar trebui să aibă probleme în a obţine controlul nocturn, la vârsta potrivită. Dificultăţile controlului nocturn se vor prezenta la copilul care a învâţat prin constrângere să -şi exercite funcţiile biologice normale în timpul zilei. Acest copil va reuşi mai greu să deprindă controlul nocturn. Poate fi iritat din pricina faptului că se fac presiuni asupra sa. Va refula în mod inconştient această animozitate împotriva părinţilor udând patul noaptea . Părinţii trebuie să înţeleagă faptul că micuţul nu face aceasta în mod deliberat. Dealtfel, doarme când se întâmplă acest lucru. Niciodată nu trebuie pedepsit un copil pentru că a udat patul noaptea.

Unele cazuri de tulburări nocturne, foarte puţin numer oase, au cauze fizice. Aceste cazuri sunt foarte clare deoarece prezintă simptome cum ar fi incapacitatea de a se controla în timpul zilei, ceea ce permite medicului să determine anomaliile. În cea mai mare parte a cazurilor copilul udă patul în timpul nopţii din cauza tensiunilor psihologice la care este supus. Dacă aceasta se întâmplă şi după vârsta de cinci ani, părinţii trebuie să se abţină să încerce diferite metode (în faţa acestei probleme părinţii sunt capabili să încerce cele mai stranii metode). C el mai indicat este consultarea unui specialist în locul aplicării diverselor metode “după ureche”

Îi puteţi arăta copilului drumul către toaletă dar nu -l puteţi forţa să meargă înainte să fie pregătit pentru aceasta. Să presupunem că nu este încă pregăti t. Să presupunem, de asemenea, că după zece zile, eforturile dumneavoastră de a -l păstra curat nu duc la nici un rezultat. Concluzia este că micuţul nu este încă pregătit pentru un astfel de antrenament. Reveniţi la scutece şi mai aşteptaţi câteva luni în ainte de a încerca din nou. Eu am început cu băiatul meu când acesta avea doi ani. După o săptămână a fost evident că nu avea deloc chef să înveţe acest lucru la momentul respectiv. Decât să angajez un conflict, am revenit la scutece şi am încercat din nou la doi ani şi jumătate. Acelaşi rezultat. Nu era pregătit. Am încercat din nou la o lună după cea de -a treia aniversare. Atunci, în spaţiul a trei săptămâni a învăţat să -şi controleze atât intestinul cât şi vezica. Şi cu băiatul cel mic am încercat tot la doi ani. Nu a mers. Am mai aşteptat, şi am încercat din nou la doi ani şi jumătate. Era pregătit. Trei săptămâni mai târziu era curat.

CE CREDE MAMA DESPRE CURĂŢENIA COPILULUI?

Să discutăm puţin despre ceea ce resimte o mamă în timp ce încearcă să -l antreneze pe copil pentru a se păstra curat (multe cărţi şi tratate de puericultură par să lase de -o parte acest subiect). Momentul adevărului: tocmai a renunţat la scutece. Ce se întâmplă? Poate că nimic pozitiv în primele zile. Copilul continuă să murdăre ască mai multe perechi de chiloţei pe zi şi la atât se reduce rezultatul încercărilor. Ce poate gândi o mamă? Se simte, în general, dezarmată, stângace: “ Ce uşor părea în carte!” , se gândeşte. “Înseamnă că , eu nu ştiu cum să procedez, înseamnă că nu sun t o mamă prea bună. Poate că nu sunt dotată pentru aceste lucruri!” Este absolut normal ca o mamă să aibă această impresie, mai ales dacă se află la primul copil.

Ar trebui să-şi amintească, că factorul cel mai important în încercarea de a face un copil să se menţină curat, nu este atât îndemânarea mamei, cât dispoziţia copilului pentru asimilarea acestei noi tehnici. Dacă micuţul nu este pe deplin pregătit, din punct de vedere fizic şi psihologic, nu va reuşi să înveţe. Mama ar trebui, deasemenea, să ţi nă cont de faptul că pentru învăţarea unei tehnici presupune comiterea de greşeli şi extragerea conţinutului pozitiv al acestora (învăţarea din greşeli). Şi pentru copil, acest antrenament urmează aceeaşi cale. El va face multe greşeli, dar, în timp, va r euşi să înveţe din ele.

Până acum expozeul meu a urmărit ceea ce poate face o mamă în acest domeniu, deoarece era vorba de modul său de acţiune. Acum aş vrea să discutăm despre ceva care scapă controlului unei mame: impresiile profunde, subconştiente, care se imprimă în astfel de circumstanţe. Trebuie să recunoaştem faptul că adulţii şi copiii nu au aceeaşi viziune asupra deşeurilor umane. Un copilaş nu se simte deloc jenat de un scutec murdar. Poate găsi chiar agreabil mirosul acestuia şi contactul cu el. Marea majoritate a mamelor nu par să împărtăşască acelaşi entuziasm pentru scutecul în chestiune. Pentru copil, deşeurile sale nu sunt altceva decât un fel de "pământ maroniu". Îl va etala fără nici un complex ca pe orice altă substanţă. Va manifesta chiar o doză de mândrie, deoarece EL este "autorul" acestei substanţe.

Ori, este foarte de dorit, să-l învăţaţi pe copil să depoziteze acest "pământ maro" în toaletă, decât să se servească de el pentru o oarecare activitate artistică. Totuşi, în măsura posibilităţilor, trebuie să ne ferim de a-i impune asupra acestui subiect sentimente de repulsie. Acest lucru ne poate părea dificil, în mare parte din cauza repulsiei care ne-a fost nouă inoculată asupra excrementelor şi urinei, când părinţii noştrii ne-au învăţat să ne menţinem curaţi. Subconştientul nostru nu a "uitat" acea perioadă.

De aceea, o mamă se va simţi puţin diferit curăţând un copil care tocmai s-a murdărit, decât făcându-i baie, de exemplu. Ea poate lăsa să transpară o expresie de dezgust şi chiar să folosească expresii de genul: " Ce urât miros scutecele astea!", sau "Copilul miroase urât!" sau "Iar s-a murdărit banditul!"

Dacă mama comunică asemenea sentimente de dezgust copilului, acesta se va simţi într-adevăr murdar sau "bandit" pentru faptul de a elimina deşeurile corpului său. Această atitudine poate avea un efect dezastruos asupra dezvoltării sexuale. Datorită faptului că organele de eliminare se găsesc în imediata apropiere a organelor sexuale, atitudinea luată cu privire la unele, poate influenţa în mod negativ atitudinea vis-à-vis de celelalte. Copilul va ajunge repede să gândească că toate organele situate "mai jos" sau "acolo" sunt rele şi dezgustătoare. Această atitudine de ruşine şi dezgust poate ajunge să împidice dezvoltarea unei atitudini sănătoase în privinţa funcţiilor sexuale.

O mamă nu-şi poate controla sentimentele "adânci" în timp ce schimbă sau curăţă un copil care s-a murdărit. Dar, pe cât posibil, dacă simte dezgust sau aversiune, nu trebuie să arate acest lucru. A părea că consideră aceste lucruri ca fiind normale, este cea mai bună atitudine. Dacă îi stă în puteri.

Am tratat acest subiect în detaliu, deoarece în cei peste 20 de ani de experienţă medicală şi personală am fost uimit să văd câţi părinţi încâlcesc şi complică într-un mod inimaginabil ceea ce se reduce la a învăţa pe copil o nouă tehnică. Dacă nu vă grăbiţi, dacă începeţi această activitate cu spiritul destins, fără a părea că îi acordaţi prea mare importanţă, dacă respectaţi semnalele biologice care indică faptul că micuţul are nevoie să-şi golească intestinele sau vezica, atunci, învăţarea curăţeniei se poate obţine simplu, fără a ridica probleme psihologice.

CE JOCURI TREBUIE SĂ AIBĂ UN COPIL ÎN PERIOADA PRIMEI ADOLESCENŢE

Să abordăm acum cel mai plăcut aspect al primei adolescenţe, pentru a vorbi despre modalităţile de învăţare prin intermediul jocurilor. Echipamentele, jucăriile, etc., pe care le-am indicat pentru copilul care face primii paşi în capitolul 4 rămân deasemenea utile. Dar, copilul în tre doi şi trei ani, aşteaptă de la dumneavoastră şi alte echipamente în raport cu gradul său de maturitate.

Dacă tot îi cerem să nu se mai amuze cu deşeurile propriului corp, putem să-i oferim posibilitatea de a o face cu nisip, pământ, apă, plasterină, vopsea şi argilă.

"Jocul cu apa" îşi păstrează întreaga importanţă pentru un copil la această vârstă. În acest scop poate folosi chiuveta sau cada de baie. Adoră să se joace cu bureţi, pe care îi scufundă în apă şi apoi îi stoarce, să umple şi să golească pahare sau recipiente din plastic. Fără îndoială că dumneavoastră v-aţi plictisi repede de acest joc, dar un copil de doi ani nu se plictiseşte. Părinţii sunt deseori uimiţi să constate că se poate juca cu apa ore întregi.

Pentru a aduce puţină variaţie jocurilor în apă, daţ-i o ustensilă de bucătărie şi o batistă "de spălat". Îi plac şi paiele din plastic, pe care le foloseşte pentru a sufla în apă făcând astel câteva experienţe de fizică, la nivelul său. Câţiva fulgi de săpun vor aduce varietate acestor jocuri. A face baloane şi spumă este un lucru minunat când ai doi anişori. Nu uitaţi de jucăriile plutitoare.

La această vârstă copilului îi place să cureţe locurile pe care le-a murdărit jucându-se cu apa. Părinţii avizaţi vor şti să profite de pe urma acestei dispoziţii care va dispare în cele din urmă. Permiteţi-i deci, să şteargă obiectele cu un bureţel sau o cârpă absorbantă.

La această vârstă, copilului îi place de asemenea să picteze cu apă pe afară. Nu are nevoie decât de o găletuşă şi o pensulă. Îi plac materialele care se pot modela după gustul său, cum ar fi plasterina sau argila. Plasterina va fi preferată de către mame, deoarece produce mai puţină mizerie decât argila. Se poate cumpăra sau fabrica. Iată o reţetă simplă: amestecaţi două ceşti de făină şi o ceaşcă de sare. Adăugaţi cantitatea de apă necesară pentru a obţine o pastă de consistenţa aluatului de pâine. Dacă se lipeşte prea tare, mai adăugaţi făină. Schimbând proporţiile se pot obţine paste mai mult sau mai puţin moi. I se pot încorpora coloranţi alimentari şi puţină pudră de talc parfumată. Câteva picături de ulei îi vor permite să se conserve timp îndelungat. Se poate păstra într-o pungă de plastic. Se menţine aproape o lună de zile.

Când copiii de această vârstă folosesc plasterina, nu construiesc ceva anume. Materialul în sine îi interesează. Le place să-l strivească, să-l frământe, să-l comprime, să-i dea diverse forme. Acest lucru îi relaxează enorm. Cele mai bune ustensile sunt mânuţele. După un oarecare timp petrecut modelând cu mâinile, pote trece la întrebuinţarea diverselor ustensile.

Pregătiţi pentru copilul dumneavoastră o bucată de placaj cu latura de 50 cm. Impermeabilizaţi-o cu vopsea, pentru ca micuţul să se poată juca în voie cu plasterina sau cu argila. Dacă puneţi o folie de plastic pe sol, sau ziare, copilul se poate juca fără riscul de a murdării podeaua.

Un alt articol pentru care copilul este suficient de "copt" şi care îi va servi în perioada preşcolară este o tablă pe care copilul să poată desena cu creta. (Există asemenea table de desen, în comerţ). Aceasta va fi una dintre jucăriile educative cu posibilităţi foarte variate.

Puneţi cretă albă şi colorată pe un suport sau într-o cutie fixată de tablă. Acum copilul poate mâzgăli cât doreşte. Aceasta poate diminua riscurile mâzgălirii pereţilor. Oricum, ar fi surprinzător ca în elanul vârstei sale, copilul să nu facă cel puţin o incursiune artistică pe pereţii casei.

Mâzgălitul este preludiul scrisului şi desenatului. Copilul căruia nu i se dă posibilitatea să mâzgălească în voie, va începe să scrie şi să deseneze mai târziu decât ceilalti. Nici un copil nu se naşte cu ştiinţa de a-şi controla degeţelele pentru a fi în stare să ţină un creion sau un stilou. El trebuie să înveţe antrenamentul muşchilor mici pentru a putea stăpâni mai târziu, tehnica scrisului şi desenatului. Mâzgălitul este modalitatea perfectă prin care copilul învaţă să-şi coordoneze o serie de muşchi indispensabili pentru a putea ţie corect un instrument de scris.

Tăbliţa de scris prezintă numeroase avantaje. Este un obiect pe care copilul îl poate folosi în timpul vârstei preşcolare. Îi va fi de mare ajutor pentru a învăţa să scrie şi să deseneze între trei şi şase ani.

În acest moment îşi pot face apariţia cariocile colorate. (acestea trebuie evitate la copiii mai mici, deoarece riscă să le mănânce). Foaia de hârtie trebuie să fie destul de mare pentru a primi gesturile largi ale copilului. Este recomandată hârtia de ambalaj. Se pot folosi şi ziare. Copilul va desena şi va mâzgăli ziarele cu aceeaşi plăcere ca şi în cazul hârtiei albe. O bucată de placaj constituie un suport bun pentru desen. Hârtia se poate fixa cu pioneze. Pentru această vârstă vom alege carioci groase şi solide.

Se poate introduce în activităţile copilului şi pictura. Cu un chevalet (şevalet). Acela fixat în perete este mai solid decât cel din comerţ, pe trei picioare, care se poate răsturna cu uşurinţă. Dacă aveţi spaţiu, un şevalet de interior (fixat de perete) şi unul exterior vă vor face copilul fericit. Vă veţi simţi mai bine dacă îmbrăcaţi copilul cu o hăinuţă mai veche, o cămaşă ruptă, etc. Folosiţi vopseluri pe bază de apă şi pregătiţi o provize serioasă de hârtie (de ziar sau de ambalaj). Pentru această vârstă, pensulele trebuie să fie uşor de manevrat. Nu-i daţi pensule prea mici, sau cu coada prea fină. Copilul are nevoie de o pensulă cu coada lungă, cu perii mai lungi de un centimetru. Pentru început, lăsaţi-l să folosească o singură culoare. După ce se obişnuieşte cu ea puteţi adăuga şi altele.

Unii adulţi iau drept tablou ceea ce desenează un copil de această vârstă şi întreabă: "Ce reprezintă?". Este o greşeală, deoarece pentru micuţ nu este vorba de tablou în sensul curent al cuvântului. Pentru el este o experienţă ce implică culori şi linii. Este fascinat de modul în care poate face să apară semne şi culori. După ce a terminat de pictat, nu-l mai interesează lucrarea pe care a făcut-o. Ceea ce contează pentru el este experimentarea acţiunii de a picta. Prin intermediul picturii, copilul exteriorizează sentimente profunde pe care nu le poate încă exprima prin cuvinte.

Toate acestea vă duc cu gândul la o întrebare: "Ce valoare au toate aceste experimente cu plastelină, argilă, carioci sau vopsea? Este chiar atât de imperios ca părinţii să-şi dea toată osteneala?" Răspunsule esre DA, fără nici cea mai mică ezitare. Copilul nu a învăţat încă să exprime în cuvinte tot ceea ce simte. Toate aceste activităţi, diferite de exprimarea verbală, îl ajută să-şi exprime sentimentele pentru care nu dispune încă de cuvinte, sau cele pe care nu le-ar putea exprima niciodată în cuvinte. Acestea înfloresc şi favorizează dezvoltarea afectivităţii, subconştientul şi intuiţia.

La vârsta primei adolescenţe, jocurile de exterior au o mare importanţă. Posibilitatea de a se căţăra este un joc foarte apreciat. Un cărucior de tras, o tricicletă pentru pedalat, mingii pentru împins şi rostogolit, cuburi pentru construit, toate acestea ajută dezvoltarea muşchilor lungi şi căpătarea forţei şi preciziei. Şi jocurile cu nisip şi apă au mare succes.

Să spunem câteva cuvinte despre aptitudinea unui copil de doi ani de a se juca cu alţi copii. O greşeală des întâlnită în rândul adulţilor consistă în a subestima această aptitudine. Să ne reamintim că la vârsta pimei adolescenţe copilul să participe la un grup de joc. De aceea, o mamă care are singură mai mulţi copii de doi ani într-o grădină, trebuie să se aştepte la schimburi de lovituri.

Un singur partener de joc, aceasta este regula ce trebuie respectată, deoarece personalitatea nu este suficient de structurată pentru a regla problemele complexe puse de parteneri multipli. Este interesant de observat, că un copil mai mare, de cinci sau şase ani, este în general, cel mai bun partener de joc pentru un copil de doi ani. În mod natural, acest a va fi fratele sau sora. Cele mai bune jocuri vor fi acelea ale căror părţi componente pot fi împărţite între mai mulţi copii, fără să împiedice desfăşurarea. Nu vor rata ocazia să certe pentru o singură tricicletă sau pentru un singur camion. Nisipul, plastelina sau cuburile, vor fi bine primite, deoarece le puteţi împărţi şi da suficient fiecăruia. Nu vă aşteptaţi ca un copil de doi ani să-şi împartă jucăriile cu alţi copii. Aminiţi-vă că este incapabil să se joace cu alţii. La această vârstă se poate impune maxim o oră de joc în grup. Trebuie să rămâneţi în apropiere pentru a detecta din vreme semnele de oboseală, să interveniţi înainte ca disputele să ia amploare şi să întrerupeţi jocul la momentul potrivit.

Pe acest subiect, să vedem cum se dezvoltă aptitudinea jocului colectiv.

Mai întâi există o epocă a jocului solitar, în timpul căreia copilul nu are nici o aptitudine pentru a se juca cu alţi copii. La vârsta primilor paşi, un alt copil este considerat o jucărie, nu un companion de joacă. Copilul examinează pe un altul cu atenţie, la fel ca pe o jucărie sau alt obiect interesant, împingânu-l cu degetul sau mânuindul dar nejucându-se cu el.

În perioada primei adolescenţe copilul efectuează tranziţia de la jocul solitar la jocul paralel. Ceea ce vrea să spună că doi sau mai mulţi copii pot ocupa acelaşi spaţiu geografic, dar jocul unuia este independent de al celorlalţi, chiar dacă le face plăcere să fie împreună.

Etapa următoare este reprezentată de jocul asociativ, în cursul căreia toţi copiii fac acelaşi lucru, cum ar fi jocul în nisip, modelarea de forme din pământ. De fapt între ei nu există schimburi.

Jocul cooperativ nu intervine decât atunci când copilul a atins următorul stadiu de dezvoltare, după vârsta de trei ani. În cadrul jocului cooperativ, copiii pot dezbate planuri şi îşi pot distribui roluri, pot hotărâ cine împinge căruciorul şi cine se află în el.

La vârsta primei adolescenţe, copilul are nevoie atât de jocuri calme cât şi de jocuri de acţiune. Pe măsură ce limbajul face un gigantic salt, micuţul demonstrează o sensibilitate atroce pentru cuvinte, materialele de construcţie ale limbajului său. Îi place să se joace cu cuvintele, să imite sunete, să repete silabe familiare. De aceea, această vârstă iubeşte ceea ce se chiamă “ nurs ery rhymes”. Când îi citiţi copilul adoră repetarea unor expresii familiare (Cei trei purceluşi, Albă ca Zăpada) şi exultă anticipând episodul următor.

Nenorocirea va cădea asupra dumneavoastră dacă vă permiteţi să schimbaţi ceva dintr-o poveste familiară sau dacă uitaţi ceva! Copilul iubeşte poveştile care povestesc propriile experienţe: a merge la piaţă, a se plimba cu maşina, a se juca în parc, oricare ar fi titlul cărţilor, sau orice poveşti inventaţi dvs. care să povestească aventurile imaginare ale unui băieţel ce i se aseamănă.

Unul dintre cele mai bune jocuri calme pentru această vârstă este “jocul tăcerii”. Numiţi-l aşa, deoarece copiii adoră să facă tot ceea ce se numeşte joc. Spuneţi-i cam aşa: “Pierre, vom joca un joc nou. Se numeşte “jocul tăcerii”. Vom rămâne amândoi liniştiţi, fără să facem zgomot, cât mai mult posibil şi ascultăm. Acultă foarte, foarte atent şi spune-mi ce auzi.” Copilul vă va spune toate zgomotele pe care le aude în locul în care vă jucaţi: poate o maşină pe stradă, păsări elele pe afară sau radioul vecinilor.

Altă variantă a “jocului tăcerii” consistă în a cere copilului să închidă ochii şi să ghicească zgomotele pe care le produceţi dumneavoastră: puteţi lovi un pahar cu o linguriţă, să vă piliţi unghiile şi în general tot ceea ce poate produce un zgomot interesant şi caracteristic.

Acest joc al tăcerii este foarte recomandat la această vârstă. El ajută copilul să se obişnuiască cu liniştea şi să înveţe să asculte. Este de asemenea o formulă bună pentru o mamă epuizată de către un copil hiperactiv, care are nevoie de o metodă pentru a se calma. Jocul tăcerii este de asemenea un bun mijloc de a readuce acasă un copil care nu vrea să vină la masă sau nu este prea entuziast în a face baie sau a se culca.

Un alt aspect important al schimbării care intervine în timpul primei adolescenţe rezidă în obiceiurile alimentare. Hrana unui copil nu ar trebui să pună probleme psihologice dacă contaţi pe foamea sa naturală pentru a-l incita să mănânce. Abţineţi-vă să-l forţaţi sau să-l grăbiţi să mănânce. Va mânca în mod sigur din ce în ce mai puţin, faţă de ce v-aţi dori dumneavoastră, dar va mânca totuşi suficient pentru a compensa imensa cheltuială de energie zilnică. Prezentaţi-i mese bine echilibrate şi lăsaţi-l în pace. Nu insistaţi să termine tot din farfurie, sau să termine carnea şi legumele înainte de a primi desertul.

Uneori, izvorăsc dificultăţi din faptul că unii părinţi încep deja să dorească ca micuţii să stea corect la masă. Părinţii, înşelaţi de existenţa limbajului recent deprins, concluzionează prin această maturitate că micuţul este îndeajuns de "copt" pe toate planurile. Este totuşi prea devreme pentru a învăţa un copil să stea corect la masă.

După cum am mai spus, la acest stadiu de dezvoltare, copiii îndrăgesc ritualurile. Este deci, momentul potrivit penru a institui un ritual al culcării. Acest lucru prezintă numeroase avantaje. Din păcate, la copii nu există "nevoia naturală de a merge la culcare". Avem nevoie de tot ceea ce poate favoriza acest lucru, iar dacă un ritual poate fi stabilit şi se poate dovedi util, profitaţi de acest lucru. Pentru aceasta micuţul trebuie făcut să înţeleagă că mersul la culcare este la fel de inevitabil ca apusul soarelui.

Vă propun în continuare un ritual foarte simplu: mai întâi, evitaţi jocurile "de acţiune" după cină, jocuri care excită copilul şi fac mai dificil reîntoarcerea calmului. Puteţi începe acest ritual printr-o baie. Marea majoritate a mamelor văd în a face baie numai o posibilitate de a curăţi copilul, dar micuţul la această vârstă întrezăreşte posibilitatea de a se juca în apă. Oferiţi-i des această posibilitate, lăsaţi-l să se joace cât timp doreşte şi să vă spună singur când vrea să iasă. (Dacă dintr-un motiv oarecare sunteţi grăbită într-o seară, încercaţi să acceleraţi operaţiunea.) Daţi-i cât mai multe jucării în cadă, aceasta îl va destinde şi îl va calma. După baie se va putea culca şi mânca în pat. În acest fel îl faceţi să accepte faptul de a merge la culcare; promiţându-i ca recompensă ceva de mâncare. Aceasta mică cină în pat vă poate da ocazia unei conversaţii afectuoase şi spontane. Prin această metodă, mersul la culcare va fi uşor acceptat datorită prezenţei sale materne. După ce mănâncă, puteţi să-i citiţi câteva poveşti.

Aici şi tatăl îşi poate lua locul în cadrul ceremoniei rituale. Unora dintre taţi nu le place să citească poveşti. Este păcat. Nu insistaţi, deoarece copilul va simţi imediat dacă povestea nu este citită cu "suflet". Unii taţi se întorc prea târziu de la serviciu pentru a mai putea citi o poveste copilului. Dacă aveţi norocul ca soţului dumneavoastră să-i facă plăcere acest lucru, ar fi plăcut să vă înlocuiască măcar în această sarcină. Citind poveşti copilului îl învăţaţi multe lucruri. Îi arătaţi astfel că îl iubiţi şi profitaţi de aceste momente pentru a face conversaţie.

Când îi citiţi copilului, faceţi în aşa fel încât copilul să poată vedea imaginile din carte. Acestea au o mare importanţă. Încercaţi să-l faceţi să vadă detaliile, punându-i întrebări asupra personajelor prezente în poze.

Acest obicei de a citi poveşti copilului în pat se poate perpetua până la vârsta de şapte – opt ani, sau până ce copilul vă spune că nu mai doreşte acest lucru. Unii părinţi încetează imediat ce copilul a învăţat să citească. Este o greşeală, deoarece chiar dacă ştie să citească, va continua să simtă plăcerea contactului şi căldurii dvs, timp de încă câţiva ani în timpul lecturii.

Dacă vă place să inventaţi povestioare, ritualul mersului la culcare se transformă într-o minune. Copilul va aprecia în mod special aventurile unui copil imaginar care poate fi el însuşi. Dacă nu aţi spus încă nici o poveste unui copil, este momentul să începeţi. Publicul dumneavoastră va aprecia povestioarele, oricare ar fi acestea. Adăugaţi-le şi câteva sunete amuzante şi succesul vă este asigurat. Faceţi experienţa acestui truc simplu, bine cunoscut oratorilor: ridicaţi sau coborâţi vocea din când în când, ca un actor. Puternică sau abia şoptită, vocea dumneavoastră va captiva în mod sigur auditoriul. Întrebaţi-l din când în când ce se va întâmpla în continuare în poveste. Vă va spune.

Multor copii le este frică de întuneric la această vârstă. De ce să combateţi această teamă, şi să obligaţi un copil să strângă din dinţi şi să doarmă într-o cameră întunecată? Nimic nu vă împiedică să lăsaţi aprinsă o mică veioză care să-i împrăştie temerile.

Echilibrul psihologic al copilului valorează mai mult decât cei câţiva bănuţi în plus care se vor adăuga facturii de electricitate. Să nu vă temeţi că micuţul va avea mereu nevo ie de lumină pentru a putea dormi. Crescând, teama de întuneric se va disipa şi va putea dormi foarte bine într -o cameră obscură.

Nu există nici un motiv pentru care copilul să nu mai aibă dreptul la biberonul de seară, chiar şi la doi ani şi jumătate. Dacă are nevoie de un obiect care îl face să se simtă în siguranţă, nu este cazul să-l faceţi să renunţe la el.

Este foarte important ca acest ritual al mersului la culcare să -i placă şi copilului. Trebuie să ajungă să fie nerăbdător pentru a merge la culc are. Nu trebuie să considere acest moment ca pe un exil într-o cameră întunecată în timp ce restul familiei se distrează. Trebuie făcut în aşa fel încât mersul la culcare să fie un moment plăcut atât pentru copil cât şi pentru părinţi.

Aceasta mă determină să insist asupra rolului tatălui. Acest rol nu trebuie limitat doar la a face cadouri, de a plăti diverse servicii. Să nu uităm ceea ce a spus Emerson: " *Cadourile nu reprezintă ceea ce oferim, cadourile sunt o scuză pentru ceea ce nu oferim. Singurul dar care contează este o bucăţică din tine-însuţi*." Iată ceea ce trebuie să ofere un tată. O bucăţică din el însuşi, petrecând puţin timp alături de copil, făcând ceea ce le face plăcere amândorura. Dacă un tată se resemnează să facă un lucru alături de copilul său, din pură obligaţie familială, fără să -i facă plăcere ceea ce face, copilul va observa şi nu va avea nici un profit din timpul petrecut împreună cu tatăl său.

De aceea este imposibil de precizat cu exactitate ce activităţi poate avea un tată alătu ri de copilul său.

Aş mai adăuga câteva cuvinte înainte de a termina acest capitol. La vârsta primei adolescenţe, aspectul cel mai marcant al dezvoltării este calitatea dinamică a personalităţii. Trebuie ca părinţii să accepte această calitate pentru a a juta copilul să-ţi stabilească individualitatea şi să -şi constuiască un concept despre sine cât mai robust.

Este foarte curios de constatat că ne dorim cu toţii să avem copii puternici şi dinamici, în timp ce mulţi părinţi nu ştiu să accepte acest dinami sm la un copil de doi ani. Cine nu poate vedea opoziţia sa viguroasă în faţa constrângerii, bucuria sa de a trăi, exuberanţa, senzualitatea, exigenţa pentru satisfacţia imediată, angajamentul total şi entuziast faţă de lumea pe care tocmai o descoperă? Toa te activităţile care fac din el o fiinţă autentică se manifestă pornind de la acest elan dinamic. Fără el, nu ar fi învăţat să se aşeze, să se caţere, să meargă sau să vorbească. Această calitate dinamică este o mare sursă de echilibru psihologic, şi nu tr ebuie pierdută. Trebuie întreţinută această forţă vitală şi considerată ca pe un atu, nu ca pe un defect de care trebuie să ferim copilul.

În acest stadiu al primei adolescenţe trebuie să -i dăm copilului trei lucruri: respect faţă de dinamismul său vital, reguli adaptate acestui dinamism şi supleţea noastră de adaptare. În acest fel îl vom ajuta să completeze sistemul optic al conceptului despre sine, adăugându -i lentila specială pentru această etapă.

VÂRSTA PREŞCOLARĂ (PRIMA PARTE)

Dacă vă aflaţi încă, în acest moment, în curs de a vă chinui cu un copil aflat la vârsta primei adolescenţe, veţi afla cu uşurare că natura vă rezervă o viitoare etapă mult mai uşoară.

Îmi amintesc foarte clar prima adolescenţa a băiatului meu. Ne spuneam strângând din dinţi : "De-ar face o dată trei ani, va fi mai uşor, altfel nu vom mai rezista!". Şi, într -adevăr, la trei ani, copilul

se va schimba complet. Ştiam că la această vârstă copilul intră într-o perioadă mult mai uşoară a dezvoltării sale, şi totuşi, ne venea greu să credem că micuţul nostru de trei ani era acelaşi cu micul demon pe care l-am cunoscut la doi ani şi jumătate.

De exemplu, îmi amintesc de o zi, puţin după ce împlinise trei ani, în care m-a întrebat: "Mami, pot să mă uit la televizor?" Aproape că am rămas mută de uimire, deoarece în tot cursul anului precedent nu s-a deranjat niciodată să îmi ceară permisiunea de a face ceva. Acest comportament era semnul unui nou stadiu de dezvoltare, în timpul căruia un copil face tot posibilul pentru a încerca să fie amabil şi să-şi mulţumească părinţii. Încearcă o veritabilă plăcere în a fi cooperant, în timp ce, pe perioada primei adolescenţe avem deseori impresia că unica sa plăcere consistă în a ne pune beţe în roate.

Etapa preşcolară se întinde în perioada dintre împlinirea vârstei de trei ani, până la vârsta de aproximativ şase ani. Contrar etapelor precedente, nu i se poate ataşa nici o sarcină sau caracteristică specială. Copilul trebuie să facă faţă multor activtăţi având în vedere dezvoltarea sa generală. Felul în care le abordează şi le domină va influenţa conceptul despre sine şi însăşi structura personalităţii care va îmbrăca forma sa definitivă în jurul vârstei de şase ani.

Înainte de a trece la examinarea diferitelor sarcini pe care le are copilul în această perioadă, să facem o trecere în revistă succintă a acestei etape, an cu an, cu scopul de a vă da o idee generală asupra copilului de 3,4 şi 5 ani.

COPILUL LA TREI ANI

Să începem cu copilul aflat la vârsta de trei ani. Echilibrul între el şi lumea înconjurătoare este bine asigurat. A realizat trecerea dintre bebeluş şi copil. Nu mai aste atât de anxios cum a fost în perioada precedentă. Din acest motiv nu prea mai are mare nevoie să fie protejat de ritualuri. Nu mai simte nevoia de a face totul invariabil în acelaşi fel. Este posedat de un spirit nou, de cooperare şi dorinţă de a atrage aprobarea părinţilor şi fraţilor.

Deşi în etapa precedentă era cel mai mare non-comformist din lume, iată-l acum fericit să obţină şi să facă plăcere. Marile furii încetează şi părinţii îşi dau seama că pot întradevăr să înceapă să poarte discuţii logice cu el.

În acelaşi timp, nu mai este atât de dominator, exclusiv şi tiranic. Nu mai este obligatoriu să ne supunem deciziilor sale. Regele locului, micul tiran care voia să impună legea sa peste tot, a abdicat. Începe acum să simtă în interiorul să dorinţa de a împărţi, de a-şi aştepta rândul. Ştie mai bine să se ocupe cu răbdare de mici lucrări, în loc să încurce totul ca la doi ani şi jumătate. Aceasta se datorează, în parte, unei noi doze de încredere în forţele proprii. Activitatea motrice şi musculară este mult mai sigură. Ştie să fie mai răbdător atunci când se îmbracă sau când se joacă. Progresele făcute în domeniul exprimării verbale îl ajută să îi înţeleagă mai bine pe ceilalţi şi să-şi controleze mai bine elanurile verbale. Adoră cuvintele noi. Pe măsură ce orizontul său intelectual se lărgeşte, o întregă lume imaginativă se deschide. Este vârsta la care îşi creează un companion de joc imaginar, copil sau animal, pe care numai el îl poate vedea. Are o puternică nevoie de companie. Un copil care este obligat să se joace singur în cea mai mare parte a timpului va fi mai tentat să-şi imagineze un partener de joc. Părinţii nu trebuie să se preocupe de acest aspect. Acest partener de joc poate rezista ani de zile. Apoi va dispare singur. Între timp va constitui un dispozitiv de siguranţă pentru copilul care l-a creeat.

Raporturile cu copii de aceeaşi vârstă capătă o mare importanţă. La doi ani, copilul se afla în stadiul jocului parale. Acum, aptitudinea de a acţiona în comun, de a aştepta, de a împărţi, de a face schimb de jucării începe să se dezvolte.

Vârsta de trei ani este "vârsta de aur", o perioadă foarte plăcută atât pentru părinţi cât şi pentru copiii care trăiesc împăcaţi cu universul lor. Copiii iubesc viaţa, îşi iubesc părinţii, au în general o părere bună despre ei înşişi. Părinţii ar trebui să profite de această perioadă de linişte, deoarece următoarea va fi numai mişcare şi zgomot. Vârsta de trei ani reprezintă o perioadă de echilibru, dar natura ne pregăteşte o altă etapă convulsivă: vârsta de 4 ani. O dată în plus, comportamentul copilului trebuie să se zdruncine pentru a putea trece la o nouă fază de integrare. Pentru a descrie în câteva cuvinte copilul la patru ani, aş spune că seamănă cu cel de doi ani şi jumătate, dar că este ceva mai matur şi deci mai uşor de stăpânit.

COPILUL LA PATRU ANI

Această vârstă este marcată de dezechilibru, insecuritate şi lipsa de coordonare în aproape orice act comportamental. Copilul care părea atât de bine coordonat la trei ani, acum se poate împiedica, poate cădea şi poate să-i fie teamă de căzături. Semnele fizice ale tensiunii sunt mai frecvente: clipeşte des, îşi roade unghiile, bagă degetele în nas, îşi atinge organele sexuale, îşi suge degetele. Poate să capete şi ticuri faciale.

Devine în acelaşi timp un individ cu un simţ social foarte dezvoltat. Prieteniile contează mult, în ciuda dificultăţilor pe care le are în a se înţelege cu prietenii. În prezenţa altor copii, problemele sale reamintesc de cele pe care le avea la doi ani. Este autoritar, certăreţ şi agresiv. Părinţii sunt tentaţi să creadă că a regresat la vârsta de doi ani, în timp ce copilul acţionează dintr-un impuls care îl va împinge spre o nouă etapă stabilă şi pozitivă în dezvoltarea sa: vârsta de cinci ani. Este adevărat că un copil la vârsta de patru ani ne aduce foarte bine aminte de copilul la doi ani şi jumătate. Este subiectul aceloraşi reacţii extreme: când timid, când excitat. În această situaţie mulţi copii se (re)ataşază de diferitele ritualuri (ritualul mersului la culcare, ritualul îmbăierii, etc.) Îşi fixează atitudini rigide (care cuprind reguli stricte şi invariabile) pentru a se îmbrăca, a mânca sau dormi. Poate să fie foarte dificil să schimbaţi şi cel mai mic detaliu. Neliniştea lor afectivă este exprimată prin lacrimi, şi nenumărate întrebări.

Vârsta de patru ani este aceea la care copilul urăşte să se joace singur. Raporturile sociale la această vârstă sunt tot timpul furtunoase şi violente. Intruşii sunt ţinuţi la distanţă. Limbajul devine mai violent. Această "vârstă" nu-şi face probleme despre părerea celor din jur. Copilul este de-a dreptul energizat. Loveşte cu piciarele, se enervează foarte repede. De asemenea nu are nici limite verbale. Este fascinat de cuvinte şi de sonoritatea lor. Pentru prima oară înţelege că există o serie de cuvinte care nu sunt pe gustul părinţilor. Marea majoritate a acestora au de la trei la cinci litere. Realizează că îşi poate enerva părinţii folosindu-le, mai ales în public. Termenii scatologici îl bucură foarte tare; va spune: "Mami şti ce vreau să mănânc azi? Carne, morcovi, îngheţată şi caca!" În acest moment va izbucni în râs. Mama prevenită, se va abţine să valorizeze aceste cuvinte prin manifestarea nemulţumirii sau prin mărirea atenţiei. Le va ignora. Aceste cuvinte vor dispare din vocabularul copilului când va atinge vârsta de cinci ani.

Copilul de patru ani este neînfrânat şi în contact cu alte persoane. Îi place să reziste la ordine sau ridicări de ton, interdicţiile îl irită, face pe interesantul, se laudă, jură. "Am să-ţi dau un pumn!" este ameninţarea sa favorită la adresa altor copii. Şi imaginaţia îi este debordantă. Acesta este unul din

factorii care fac dificilă distincţia dintre real şi imaginar. Linia de demarcaţie nu îi este prea clară. Este plin de poveşti incredibile pe care le povesteşte fără nici o problemă.

Nu are simţul proprietăţii, în afară de a crede că tot ceea ce vrea îi aparţine. În orice caz, un copil la patru ani nu este mai hoţ decât este mincinos. La această vârstă confundă " a atinge" cu "a poseda". Jucăria luată de la un vecin îi aparţine deoarece se joacă cu ea. Aceasta este teoria proprietăţii la patru ani.

Dinamismul său este extraordinar iar viteza de propulsie este ridicată. Urcă şi coboară scările în fugă, aleargă prin apartament sau prin casă, trânteşte uşile. Şi viteza de alocuţiune este mare. Este vorbăreţ şi îi place să discute despre tot. Este propriul comentator al lumii înconjurătoare şi uneori propriul public.

Îi place să rostească vorbe fără sens sau să găsească rime. Părinţii avizaţi pot folosi această nouă pasiune pentru limbaj pentru a juca tot soiul de jocuri de cuvinte. Îi place în mod special umorul şi exagerările. Dacă intraţi în joc, copilul va aprecia întrebări de genul: "Nu-i aşa că ai un elefant în buzunar?"

Îi place să dramatizeze, jocul scenic şi ştie să se folosească de marionete. Va organiza în jurul său o punere în scenă interminabilă, atât în casă cât şi afară, cu ajutorul cuburilor, maşinilor, trenurilor, vapoarelor, păpuşilor.

Un copil la patru ani ne duce cu gândul la omul descris de Stephen Lea Cock, care se arunca în toaletă si apoi pleca fugind "în toate direcţiile". Cel de patru ani nu ştie niciodată precis un de merge. Marea viteză de deplasare şi structura mentală flotantă îl vor conduce pe căi diverse şi imprevizibile. Dacă îl întrebaţi ce pictează, va răspunde: "De unde să ştiu, n-am terminat încă!" Poate începe să deseneze o broască ţestoasă care se va transforma pe parcursul execuţiei în dinozaur sau în camion. Este subiectul aceloraşi rătăciri imprevizibile şi atunci când povesteşte ce a văzut.

După cum spunea Dr. Gesell, copilul poate fi: "liniştit, zgomotos, calm, imperativ, aluziv, independent, sociabil, atlet, artist, prozaic, imaginativ, cooperant, indiferent, curios, direct, plin de umor, dogmatic, stupid şi bătăuş."

Din cauza caracterului deosebit la această vârstă, copiii de patru ani trebuie trataţi cu fermitate. Părinţii slabi sau ezitanţi au mult de furcă cu ei. Copilul de patru ani se complace în variaţie. Îi trebuie schimbat adesea ritmul. O mamă avizată, va şti întotdeauna să prevadă o oarecare activitate nouă care să-l intereseze pe copil şi să-l îndepărteze de o situaţie care începe să ia o turnură urâtă. Jocurile şi comportamentul său, pot degenera cu uşurinţă în necazuri, dacă nu sunt controlate. Trebuie ca mama sau tatăl să prevină momentul în care acestea se vor produce şi să propună o nouă activitate interesantă.

Din cauza simţului social mai dezvoltat şi a faptului că prieteniile ocupă un loc mai important la patru ani decât la trei ani, putem aplica sancţiunea de a-l izola de grup. Mama trebuie să spună cam aşa: "Dacă nu te poţi juca frumos cu prietenii tăi, joacă-te singur acum. Poate că am să te las să te joci cu ei mai târziu. Mai vedem noi." În acest mod, mama îi dă ocazia să salveze aparenţele. În acest fel îşi motivează dorinţa de a-i schimba comportamentul în aşa fel încât să se poată reintegra în grup. Dacă este posibil, ar trebui să anunţe această decizie pe un ton calm, fără intonaţii autoritare.

Acesta este copilul la patru ani. Exact în momentul în care părinţii se gândesc că viaţa nu mai merită trăită alături de acest mic monstru, atinge cei cinci ani. Totul se schimbă brusc. Dezechilibrului de la patru ani îi succede echilibrul de la cinci.

COPILUL DE CINCI ANI

Această vârstă este delicioasă. Comportamentul "sărit" ia sfârşit. Acum copilul se arată rezonabil, serios, stabil şi echilibrat. Este calm, simpatic, nu prea exigent în relaţiile cu ceilalţi. Nu încearcă să facă ceea ce crede că va reuşi, iar datorită acestui lucru, reuşeşte în general, în tot ceea ce întreprinde. În timp ce vârsta de patru ani înseamnă "plutire", vârsta de cinci ani este sinonimă cu concentrarea şi corectitudinea. În opoziţie cu copilul de patru ani care nu ştie ceea ce va desena înainte de a începe, copilul de cinci ani concepe înainte un proiect precis şi apoi realizează desenul proiectat. La această vârstă, îi place să termine ceea ce a înce put. Nu se mai aventurează, ştie unde să se oprească. Va manifesta o mare "economie" în comportamentul motor.

La această vârstă începe să dea definiţii, nu este în conflict cu el însuşi şi nici cu anturajul. Este mulţumit de el, la fel şi ceilalţi. Regăs eşte spiritul de cooperare şi dorinţa de aprobare de la vârsta de trei ani, dar la un nivel superior. Mama este încă centrul universului său, îi place să stea lângă ea, să acţioneze pentru şi cu ea. Îi place s -o asculte, deşi cu câteva luni în urmă i -ar fi rezistat ostentativ. Ca la trei ani, îi place să i se spună ce trebuie să facă şi ce poate să facă.

În ciuda dragostei sale marii faţă de casă şi pentru casă şi pentru mamă, acest loc nu îi mai este suficient. Este destul de matur pentru o experienţă com unitară lărgită. Îi place să se joace cu prietenii din cartier. Este pregătit pentru grădiniţă şi foarte nerăbdător de a merge la şcoală. Grădiniţa este pentru el activitatea ideală, deoarece o educatoare competentă îi poate permite să -şi dezvolte imensele aptitudini intelectuale. Dacă nu aveţi o grădiniţă în apropiere, va trebui să vă ocupaţi cu multă grijă de jocurile sale.

Dr. Gesell descrie în felul următor, copilul de cinci ani: " Prezintă un echilibru remarcabil de calităţi şi de obiceiuri de indepe ndenţă şi sociabilitate, de încredere în sine şi de conformism, de serenitate şi seriozitate, de prudenţă şi logică, de politeţe şi simpatie."

Ne oferă totodată un remarcabil dozaj de calităţi. A-l avea alături este o adevărată plăcere. Din punct de vedere fizic, a căpătat echilibru şi siguranţă musculară. Pe plan afectiv, este perfect echilibrat. Pe plan intelectual este plin de curiozitate şi dorinţă de a învăţa. La această vârstă copilul acceptă viaţa aşa cum este şi o găseşte bună.

După cum v-aţi dat seama există enorme diferenţe psihologice între copii de trei, patru, respectiv cinci ani. Cei care participă în viaţa lor şi îi educă trebuie să ţină cont de acest lucru. Nu vă aşteptaţi ca un copil de patru ani să vă asculte ca unul de cinci. În ciuda a cestor diferenţe, aceste trei vârste au multe lucruri în comun şi de aceea le -am inclus în acelaşi stadiu de dezvoltare.

Pentru educator sarcini urgente apar tot timpul variind ca temele unei bucăţi muzicale. Tema este diferită în funcţie de vârsta copil ului, dar putem regăsi acelaşi motiv. Care sunt aceste laitmotivuri, aceste sarcini urgente ale vârstei preşcolare? Ce trebuie să înveţe copilul în timpul acestor trei ani pentru a-şi completa conceptul despre sine şi structura fundamentală a personalităţi i sale?

NECESITĂŢILE BIOLOGICE

Mai întâi, are nevoie şă -si asigure completa dezvoltare musculară. Copilul are o tendinţă naturală spre consumul de energie: alergând, sărind, căţărându -se, rostogolindu -se, într-un cuvânt, neoprindu-se niciodată. Deoarece părinţii sunt pe plan biologic, fiinţe mult mai independente, avem tendinţa de a neglija sau subestima acest aspect dinamo -biologic.

Într-o zi, am remarcat într-un restaurant, un cuplu tânăr, aşezat în faţa mea cu un copil de aproximativ patru ani. Acesta din urmă se tot mişca pe scaun, schimbându-şi mereu poziţia. Tatăl său îi spune: "Nu poţi să stai liniştit deloc?" Eu aveam poftă să-i răspund: "Nu, nu poate, nu mai mult ca dumneavoastră la vârsta lui." Cu alte cuvinte acest tată aştepta de la copilul său o maturitate biologică pe care acesta nu o putea deţine.

Consideraţi copilul de la trei la cinci ani ca pe o uzină biologică. Absoarbe materii prime sub formă de hrană şi le foloseşte pentru a fabrica enorme cantităţi de energie.

Un psiholog a făcut următoarea experienţă: a filmat timp de 1 oră un preşcolar în acţiune într-o grădină. Apoi acest film a fost arătat unui membru al unei echipe universitare de fotbal american, căruia i s-a cerut să facă timp de 1 oră tot ceea ce a făcut copilul. La sfârşitul acelei ore, jucătorul de fotbal era epuizat.

Am povestit acest lucru pentru a sublinia faptul că trebuie să oferim copilului mult spaţiu şi multe jocuri de interior şi exterior care să-i permită să elibereze această energie nelimitată şi să facă toate exerciţiile fizice necesare pentru fortificarea controlului şi eficacităţii tuturor muşchilor. Copiii au nevoie să alerge, să sară şi să ţipe. Aceasta venind în întâmpinarea gusturilor adulţilor care au nevoie de pace, linişte şi ordine, lucru care ne face mai dificilă satisfacerea nevoilor biologice ale copilului. Oricum, dacă nu îi vom permite să elibereze toată această energie în mod constructiv, cu siguranţă că o va face în mod destructiv. Muşchii şi coordonarea musculară nu se vor putea dezvolta decât dacă va avea condiţiile necesare să se servească de ei în totalitate. Dacă i-am impus unui copil să fie prea liniştit în anii preşcolari, va fi dezavantajat mai târziu vis-à-vis de prietenii săi. Îi vor lipsi bazele esenţiale ale coordonării musculare necesară pentru a manifesta o abilitate normală în cadrul jocurilor şi sporturilor (şi în consecinţă în relaţiile sociale) de la şcoală.

În plus, abilitatea motrice reprezintă fundamentul aptitudinilor intelectuale, care se vor manifesta prin lectură, de exemplu, mai mult decât îşi pot imagina părinţii. Coordonarea musculară se compune din doi factori esenţiali: coordonarea laterală şi direcţională. Prima se poate defini ca simţul profund al propriei simetrii – noţiunea de dreapta şi stânga. Aceasta este ca o hartă a spaţiului nostru interior care permite unui copil să acţioneze cu o mână sau cealaltă, cu un picior sau celălalt, sau cu toate odată. A doua se poate defini ca proecţie în spaţiu a coordonării laterale; adică conştiinţa pe care o avem despre stânga şi dreapta, despre sus şi jos, despre înainte şi înapoi în lumea ce ne înconjoară. Este ceea ce s-ar putea numi o hartă a mediului exterior. Senzaţiile pe care le simţiţi pe piele (în partea dreaptă sau în partea stângă?), au contrapartidă în direcţia dată de lumea exterioară.

Aceste "hărţi" interne şi externe depind de schemele musculare şi mişcările motoare pe care copilul trebuie să le înveţe înainte de a merge la şcoală. Pot fi considerate ca fiind "ştiinţa muschilor".

Vă puneţi desigur întrebarea ce raport există între toate acestea şi activităţile intelectuale cum ar fi lectura. Există, mai mult decât credem. Dacă un copil nu a deprins o bună lateralizare, va citi literele şi cuvintele invers. Remarcaţi, de exemplu că singura diferenţă între "b" şi "d" este una de lateralitate. Dacă la cinci sau şase ani copilul nu posedă o bună conştiinţă a lateralităţii, va avea dificultăţi în a distinge aceste două litere.

Daţi-i copilului toate ocaziile pentru a se căţăra, a construi, a alerga şi a cădea. În acest fel nu va mai trebui să vă faceţi probleme pentru dezvoltarea simţului lateralităţii şi direcţiei.

CONTROLUL MIŞCĂRILOR IMPULSIVE

În timpul acestei perioade preşcolare, copilul învaţă deasemenea să-şi controleze mişcările instinctive. Un copil se naşte în stadiul sălbatic, incapabil să-şi controleze impulsurile.

Când se apropie de vârsta primilor paşi, acest control rămâne încă primitiv. Dacă un alt copil îi ia o jucărie, probabil că îl va lovi pentru a o recupera. Dar, între cel de-al treilea şi al cincilea an de viaţă, copilul va lucra în mod activ pentru a-şi impune un sistem de control al impulsurilor. Bineînţeles că aceasta nu se poate produce într-o singură zi. Dacă îl ajutaţi în mod abil şi rezonabil în cursul acestor ani preşcolari, în momentul în care se va apropia de cea de-a şasea aniversare, copilul va avea toate şansele de a fi pus la punct un control satisfăcător al impulsurilor. Aceasta înseamnă că va fi dezvoltat aptitudinea de a se împiedica în mod efectiv să lovească, să fure, sau să manifeste orice alt tip de comportament asocial, susceptibil de a-i aduce necazuri la şcoală. Aceasta înseamnă deasemenea că după vârsta de şase ani va trebui să vă întâlniţi rar cu ocazia de a mai administra pedepse.

Unii părinţi nu par să înţeleagă faptul că instaurarea acestui control de sine presupune timp. Ei cred că o dată ce am spus "nu" unui copil, acesta trebuie să se supună imediat. Copilul ştie ce înseamnă "nu", dar sistemul său de contol nu este încă suficient de sigur pentru a putea face faţă acestei negaţii. Această învăţare presupune un număr mare de repetiţii în timpul anilor preşcolari. Amintiţi-vă de perioada în care copilul învăţa să vorbească. Nu a început cu fraze complicate. Un cuvânt sau două cel mult. Apoi, cu timpul, s-a obişnuit cu fraze ceva mai complexe. Părinţii sunt de obicei înţelegători şi răbdători când este vorba de încercarea copilului de a stăpâni limbajul. Tot atât de înţelegători ar trebui să fie cu dezvoltarea aptitudinii de control al impulsurilor.

Psihanalistul Selma Fraiberg dă acest exemplu amuzant al dificultăţilor unui copil de doi ani de a învăţa să-şi stăpânească aceste mişcări instinctive şi să renunţe la un capriciu. Acestui copil îi plăceau dulciurile. Când, la masă, se ajungea la desert, se emoţiona şi lovea farfuria din faţa sa cu lingura, strigând: "Desert, desert!" În acea zi, la desert era îngheţată; trebuia ca mama să meargă la frigider pentru a o aduce la masă. Strigătele şi loviturile în farfurie au enervat-o pe mamă care a spus: "Oh, Catherine, ai puţină răbdare!" Când mama s-a întors de la bucătărie, a fost cuprinsă de teamă, deoarece micuţa părea să aibă o convulsie. Era încă pe scaun, cu pumnii strânşi, cu ochii ficşi, faţa roşie şi părea că nu mai respiră. "Catherine, ce ai?" strigă. La care, Catherine şi-a reluat respiraţia, a desfăcut pumnii şi a răspuns: "Tocmai aveam răbdare!"

A respinge o nevoie imediată presupunea un asemenea efort încât fetiţa a trebuit să facă apel la toate rezervele de energie pentru a se putea opune acestui elan. De ac eea durează aşa de mult pentru ca cei mici să-şi stăpânească instinctele.

Părinţii pot comite două greşeli majore în timp ce îi învaţă pe copii să se controleze. Pe de-o parte, putem să nu le cerem nimic şi în acest caz copilul va rămâne la vârsta de şase ani la nivelul vârstei de doi ani. Va fi incapabil să-şi controleze instinctele asociale. Cea mai mare parte a părinţilor însă, au tendinţa să împingă copilul spre a învăţa totul prea repede. De aceea este foarte util să ştim ceea ce putem aştepta, în mod rezonabil de la un copil în timpul anilor preşcolari. Va trebui să ne ajustăm exigenţele în raport cu ceea ce poate face copilul în mod rezonabil, la o anumită vârstă. Presiunea părinţilor pentru ca micuţul să se controleze prea devreme poate antrena nume roase probleme: refuzul de a mânca, rosul unghiilor, temeri, coşmaruri, toate acestea ascunzând răspunsul copilului la o presiune prea mare, la constrângerea de a învăţa repede. Exigenta manifestată de părinţi trebuie aplicată în mod gradual. Cea mai bună vârstă pentru a începe este la trei ani, deoarece este o vârstă echilibrată şi cooperantă. În acest moment copilul stăpâneste destul de bine limbajul, pentru a putea asimila controlul instinctiv. Lăsând un copil să-şi exprime sentimentele în cuvinte, îl ajutăm să devină capabil de a

controla instinctele şi actele asociale. Dacă îi permitem să-i spună surioarei lui că o detestă, îi uşurăm efortul de a-şi reprima pofta de a o lovi sau de a-i sparge jucăriile.

Dr. Ruth Marthey face o sugestie extraordinară, propunând părinţilor să indice copiilor o altă soluţie ieşirilor instinctive. Ea sugerează să-i daţi copilului ceea ce se poate numi "păpuşă pentru bătut", care are rolul de a încasa loviturile fără ca urmările să fie nefaste. Aceste marionete care prime sc loviturile sunt de fapt păpuşi solid construite, de cârpă. Este indicat să creaţi păpuşi care să reprezinte fiecare membru al familiei. Acestea se vor dovedi foarte utile pentru a elimina instinctele asociale şi pentru a remedia perturbarea sentimentelo r.

Dr. Marthey citează un exemplu a dovedi utilitatea acestor creaturi: Marie avea trei ani când s-a născut frăţiorul ei. Imediat după aceasta ea şi-a numit bebeluşul de cârpă "Antoine", după numele băiatului. Din ziua în care adevăratul Antoine a venit de la clinică, Marie a început jocul său favorit: "a-l bate pe Antoine". Acesta era rău, spărgea farfurii şi plângea noaptea. Faţă de adevăratul Antoine, Marie se arăta dulce şi mămoasă. Păpuşa îi ajungea pentru a se elibera de gelozie.

Dacă copilul are posibilitatea de a merge la grădiniţă la trei sau patru ani, aceasta îl va ajuta să înveţe să-şi stăpânească instinctele.

SEPARAREA DE MAMĂ

Copilul, la vârsta preşcolară, învaţă să se despartă de mamă. În timpul primei adolescenţe, nu va fi pe deplin pregătit pentru aceasta. Pentru copilul de doi ani, mama este încă centrul universului şi are nevoie de ea. De aceea nu este indicat să-l trimiteţi la creşă la această vârstă. În general nu este pregătit să-şi părăsească mama nici două-trei ore pe zi pentru a merge la joacă sub supravegherea unei bone. Bineînţeles că dacă mama lucrează, trebuie să ducă copilul la creşă, din motive financiare nu are altă soluţie. Ideal ar fi ca un copil să nu meargă la creşă sau la grădiniţă înainte de trei ani.

La această vârstă copilul are nevoie de tovarăşi de joacă. Vrea să plece de lângă mamă şi să-şi asume independenţa. Cea mai bună metodă să-l ajutaţi în acest sens este să-l duceţi la o creşă de calitate. Chiar dacă el vrea să se despartă de mamă şi să intre în lumea copii lor de vârsta lui, are sentimente împărţite când este vorba să părăsească securitatea protectoare a mamei.

Este normal să resimtă "neliniştea despărţirii" – pe care unii o încearcă mai mult decât alţii – deoarece mama a fost "punctul de sprijin" timp de t rei ani încheiaţi.

Poate că ne putem da mai bine seama de acest lucru dacă ne transpunem în pielea unui copil de trei ani în prima zi de creşă. Ne putem imagina următorul monolog: "Mama m-a adus în acest loc pe care nu-l cunosc. Mi-a spus că o să-mi placă, o să fie amuzant, dar nu sunt prea sigur de asta. Mama mi-a spus că doamna de acolo este educatoarea mea. Cum o fi ea? Va fi drăguţă cu mine? Se va ocupa de mine? Cine sunt toţi aceşti copii pe care nu-i cunosc? N-am mai văzut niciodată atâţia copii la u n loc! Le va place de mine? Îmi vor fi tovarăşi de joacă sau mă vor bate? Mi-e frică! De fapt nu sunt sigur că îmi place locul ăsta. Mamă! Nu mă lăsa aici! Mi-e aşa de frică încât îmi vine să plâng."

Şi incepe să plângă. Dacă aţi ajuns la creşă în septemb rie, veţi vedea mulţi copii plângând, pe care educatoarele îi ţin pe genunchi şi încearcă să-i consoleze.

Toţi, am zis bine toţi, copiii de trei ani încearcă, mai mult sau mai puţin, sentimentele pe care tocmai le-am descris. Dacă un copil este sănătos şi echilbrat din punct de vedere psihologic, poate avea aceste sentimente doar la început. Apoi se va lăsa condus în mijlocul celorlalţi şi va începe o activitate oarecare împreună cu ei. Totuşi, chiar dacă nu plânge şi începe imediat să se joace cu ceilalţi , va fi foarte puţin entuziast când se va pune problema s-o lase să plece pe mamă.

Să mai examinăm o dată sentimentele pe care le încearcă: “Bine, bine, mă amuză teribil joculeţul ăsta, dar mi-e dor de tine mami. Mă simt cam aiurea să fiu aici singur. Mami, mi-ai spus că vii imediat, dar e oare adevărat? Cred că am să-ţi dau un telefon, aşa, doar ca să mă asigur.” (În acest moment pune mâna pe un telefon de jucărie, pe care educatoarea l-a plasat în mod inteligent pentru acest scop.) “Alo! Mama? Da, sunt aici, mă jucam cu un joculeţ care îmi place. Ai să vii în curând? Bine, mami, la revedere!”

Copilul poate exprima impresiile în urma separării, nu prin cuvinte, ci printr-un fel de limbaj somatic sau prin simptome fizice. Când vine ora de a pleca la grădiniţă, dimineaţa, poate avea dureri violente de picioare, de inimă sau cârcei.

Copilul poate maifesta reacţiile cu întârziere când este separat de mamă. Totul pare să meargă foarte bine în prima săptămână, copilul merge fără să protesteze la scoală, aparent fără griji. Dar fără să ne dăm seama, acesta îşi ascunde anxietatea sub o figură zâmbitoare. Această anxietate sfârşeşte prin a fi mai puternică decât el după două-trei săptămâni. Ajunge să-i spună mamei surprinse că îi este frică să meargă la grădiniţă. “Cuuuum..? N-avea nici o problemă săptămâna trecută!” Ba da, îi era teamă. Mama nu şi-a dat seama deoarece copilul se reţinea. Într-un final nu şi-a mai putut reprima teama şi a exteriorizat-o.

A separe copilul de dumneavoastră, şi a-l lăsa pe cont propriu în compania copiilor de vârsta lui, este un mare pas pe care trebuie să-l depăşască. Dacă nu are posibilitatea de a merge la grădiniţă va trebui să îl ajutaţi să realizeze acest proces indispensabil al separării, încurajându-l să ia parte la jocurile vecinilor, ceea ce, în special pentru un copil timid, nu va fi atât de uşor ca şi când ar merge la grădiniţă. În acest caz, o educatoare competentă poate ajuta copilul să accepte separarea. În ciuda tuturor dificultăţilor, puteţi reuşi, iar în capitolul 11 voi descrie metodele prin care puteţi recreea acasă condiţii asemănătoare celor de la grădiniţă.

LUMEA CELORLALŢI COPII

Copilul de vârstă preşcolară este pe cale de a învăţa relaţiile de “a da” şi “a lua” cu alţii, adică cu un grup de copii de aceeaşi vârstă. Lumea relaţiilor de la egal la egal este extrem de diferită de atmosfera din familie. De exemplu: un copil la grădiniţă voia să se joace cu un camion, jucărie care tocmai se găsea în mâinile altui copil.

- Dă-mi camionul! zice el.
- Tocmai mă joc cu el, replică celălalt.
- Dă-mi camionul! insistă copilul.
- Nu! zice celălalt.
- Mă doare inima, dă-mi camionul!

Celălalt nu răspunde. Observând această scenă, am putea aproape să vedem cum funcţionează spiritul primului copil: “Chestia cu inima merge la sigur cu ma ma, îmi cedează întotdeauna. De ce n-ar merge şi cu băieţelul acesta?”

În acest fel, la bucurie şi la tristeţe, în mod penibil sau dulce, copilul învaţă că lumea relaţiilor cu egalii săi este foarte diferită, că are alt ansamblu de reguli şi exigenţe. În prima sa experienţă de grup, este confruntat dintr-o dată cu punctele sale tari şi slabe. Este fericit dacă este acceptat şi suferă dacă este respins. Învaţă să dea şi să primească.

În mijlocul celor egali cu el, un copil capătă deprinderi sociale. Trebuie să înveţe să împartă, să-şi aştepte rândul, să ceară ceva altuia, să-şi exprime sentimentele în cuvinte. Învaţă să se bată pentru a-şi

apăra drepturile, a spune ceea ce gândeşte, a participa şi a observa, să-şi dezvolte încrederea în sine. Nici un copil nu se naşte având aceste aptitudini pe plan social şi afectiv.

Copilul dumneavoastră va avea nevoie să se joace cu alţi copii şi să capete aptitudini sociale la trei, patru şi cinci ani. Grădiniţa este locul ideal pentru a le deprinde, deoarece această învăţ are este supravegheată de personal calificat. În jocurile cu copiii vecinilor, învaţă să lovească, să suporte şi să înşele. Nu există nimeni care să ajute un copil timid să se integreze grupului, să-şi construiască încrederea şi să-şi piardă timiditatea.

INVĂŢAREA EXPRIMĂRII SENTIMENTELOR

Între trei şi şase ani, copilul învaţă să-şi exprime sau să-şi reprime sentimentele. În capitolul precedent am insistat asupra importanţei exprimării în favoarea refulării sentimentelor la copii. În timpul acestor ani copilul îşi va construi atitudinea fundamentală vis-à-vis de ceea ce simte în interiorul său. Ori va crede că sentimentele şi emoţiile sunt periculoase şi că ar fi mai bine să le reprime, ori va învăţa să le lase să "curgă", fie ele pozitive sau negative.

Să luăm următorul exemplu. O mamă îl ia pe copilul său de doi ani şi jumătate să facă cumpărăturile împreună. Şi-a pus lucrurile în cărucior, iar pe copil l-a aşezat în spaţiul special pentru copii, tot în cărucior. La un moment dat o doamnă mai în vârstă se apleacă peste cărucior şi spune zâmbind: "Ce băieţel drăguţ!" Micuţul ridică ochii către doamna mai în vârstă şi spune cu voce înaltă şi inteligibilă: "Pleacă de aici! Nu-mi place de tine!"

Dacă dumneavoastră aţi fi fost mama, cum aţi fi reacţionat la acest incident? Majoritatea mamelor ar spune copilului: "Acesta nu este un mod de a vorbi cu o doamnă aşa drăguţă! Cere-ţi iertare imediat!" , mai degrabă decât să-l scuze pe copil în faţa doamnei spunând: "Nu are decât doi ani şi jumătae, nu prea ştie multe." Cu alte cuvinte, multe mame l-ar lăsa pe micuţ să înţeleagă că este un lucru rău să exprimi ceea ce simţi.

Nu cred că au dreptate. Cred că micuţii au tot dreptul să spună ceea ce gândesc la această vârstă. Este nociv pentru dezvoltarea personalităţii lor, spontaneităţii şi autenticităţii de copil să-i învăţăm să-şi ascundă sentimentele în aceşti primi ani.

Nu pledez pentru faptul ca toţi copiii, de toate vârstele să spună tot ce gândesc oriunde şi oricând, dacă au chef. Trebuie să respecte sentimentele celorlalţi şi să fie politicos cu ei. Dar nu pot învăţa să fie delicaţi cu sentimentele celorlalţi în perioada preşcolară, fără a se afla în pericol de a-şi inhiba propria lor vervă şi spontaneitate. Micuţul de doi ani şi jumătate nu învăţase încă să tr ateze politicos sentimentele acelei doamne în vârstă.

La vârsta de şase ani trebuie învăţat copilul că şi ceilalţi simt câte ceva; atunci veţi avea timp să-i explicaţi că există locuri şi circumstanţe unde nu putem spune mereu tot ce gîndim, că uneori gîndurile trebuie să rămână neexprimate pentru a nu atrage necazuri. La nivelul claselor primare putem învăţa copiii să recunoască circumstanţele în care anumite sentimente se pot exprima liber şi circumstanţele în care nu este prudent să o facem. Totuşi vârs ta preşcolară rămâne aceea la care trebuie să încurajăm copiii să se exprime liber.

IDENTIFICAREA CU UN SEX: MASCULIN SAU FEMININ

La vârsta preşcolară copilul învaţă deasemenea să recunoască cărui sex îi aparţine. Am menţionat în capitolele precedente că băieţeii şi fetiţele sunt, ca să spunem aşa, asexuaţi în cursul primilor tei ani (Aprox.)

Se joacă cu aceleaşi jucării, apreciază aceleaşi lucruri. Băieţeii, de exemplu, în primii ani, adoră să se joace cu păpuşi sau animale de pânză, ca şi fetiţele . Bineînţeles că există şi diferenţe între băieţi şi fete, chiar în cursul acestor primi ani. Fetele, în general, au tendinţa să arate o maturitate mai precoce decât băieţii în multe domenii (cum ar fi dezvoltarea limbajului). Băieţii au tendinţa de a se a răta mai agresivi şi mai activi din punct de vedere fizic. Dar, în ansamblu, diferenţa dintre sexe nu apare în mod net decât după vârsta de trei ani. Începând din acest moment, băieţii şi fetele se vor comporta în mod diferit şi vor avea o viziune diferenţiată faţă de ei înşişi şi faţă de lume. O carte recentă, care analizează rezultatele a peste nouă sute de anchete, rezumă în felul următor diferenţele dintre băieţei şi fetiţe:

Băieţeii provoacă încurcături, fac mai mult zgomot, îşi asumă mai multe riscuri , au o gândire mai independentă, sunt mai dificil de educat şi contituie elementul mai fragil al celor două sexe… Mor mai mulţi băieţi decât fete în timpul primului an de viaţă cât şi apoi. Sunt mai expuşi riscului de a se bâlbâi, de a avea dificultăţi cu cititul şi de a suferi de anomalii afective de toate felurile. Au o întârziere de un an sau chiar mai mult în raport cu fetele, în ceea ce priveşte dezvoltarea fizică. În momentul în care încep şcoala, chiar şi muşchii mâinilor sunt mai puţin dezvoltaţi.

Fetiţele sunt mai robuste şi mai coapte, dar mult prea supuse şi pasive, ascultătoare, conformiste, sedentare. Le interesează mai mult oamenii decât obiectele, dau dovadă de mai multă simpatie pentru alţii, sunt mai sensibile la reacţiile acestora şi au o mai mare dispoziţie pentru a reţine numele şi locurile.

Din punct de vedere ştiinţific, nu a putut fi stabilită nici o diferenţă de conţinut intelectual între băieţi si fete în timpul copilăriei, totuşi stilul lor de gândire şi achiziţie intelectuală sunt foarte diferite. Fetele excelează pe plan oral. Ele ştiu să vorbească înaintea băieţilor, iar mai târziu fac mai puţine greşeli de ortografie şi scriu mai mult. Băieţii le depăşesc în domeniul gândirii abstracte, incluzând matematicile şi domeniul ştiinţific. Ei au deasemenea tendinţa de a fi mai creativi.

Cum se explică aceste diferenţe profunde şi manifestate atât de devreme? După toate probabilităţile acestea sunt datorate unor factori hormonali şi geneticii, pe de-o parte, iar pe de altă parte modului în care sunt crescuţi copiii. Experţii nu s-au pus încă de acord asupra importanţei factorilor biologici în raport cu importanţa factorilor educativi şi culturali.

Totuşi, în calitate de părinţi, trebuie să veghem ca băieţii şi fetele noastre să ajungă la un acord profund şi definitiv în ceea ce priveşte sexul lor. Afirmarea netă a identităţii, ca şi reprezentant al sexului său este o piesă vitală a conceptului despre sine şi a sănătăţii mentale a copilului.

Trebuie să ţinem cont de faptul că atât băieţeii cât şi fetiţele au tendinţa să se identifice cu mama, care este personajul principal în viaţa unui copil. Băiatul, datorită faptului că îşi iubeşte mama, doreşte la fel de mult ca şi fetiţa să se identifice cu ea. Este normal ca un băieţel de trei ani să afirme că va fi şi el mamă când va fi mare. Nu este rar faptul ca un băiat să vrea să poarte pantofii mamei, sau să folosească rujul sau parfumul.

Între trei şi şase ani, atât băieţii cât şi fetele încep să urmeze drumuri diferite în dezvoltarea psihologică. Copilul de trei ani, deja foarte copt din punct de vedere intelectual, începe să fie conştient de sexul său. Totuşi dacă întrebăm un copil de cinci ani dacă un bebeluş este băiat sau fată, va răspunde că este greu să-ţi dai seama fără haine. La un momendat copilul descoperă că băieţii au un penis iar fetele nu îl au. Această descoperire marchează o turnură în viaţa multor copii, în timp ce mulţi părinţi

rămân într-o inconştientă ignoranţă, neînţelegând ce înseamnă aceasta pentru copil. Bineînţeles, mul ţi părinţi ignoră voit această problemă deoarece descoperirea este legată de domeniul sexului, domeniu la care, din cauza influenţei refulărilor, ei devin muţi, surzi şi orbi faţă de ce simte copilul.

Cu cât atmosfera familială este mai sănătoasă în ceea ce priveşte sexualitatea, cu atât mai mic va fi şocul psihologic suferit de copil odată cu descoperirea sexului. Cu cât atmosfera sexuală este mai represivă şi culpabilizantă, cu atât mai greu îi va fi copilului să asimileze această surpinzătoare descoperire. În mod independent faţă de atmosfera din familie, fiecare copil va reacţiona într -o manieră diferită, personală, unică. Totuşi, putem face o descriere generală aracţiilor tipice băieţeilor şi fetiţelor care descoperă prezenţa, respectiv lipsa penisului .

Fetiţa se poate simţi lezată, şi poate considera că din acest punct de vedere aparţine unei rase inferioare. Sau, poate să creadă că s -a născut cu penis, dar acesta i -a fost luat, drept pedeapsă. Ştiu că unii dintre dumneavoastră, citind aceste rânduri, consideră că nu au nici un sens deoarece n -au mai auzit vorbindu-se despre aşa ceva. Ceea ce descriu eu este rezultatul observaţiilor făcute de către specialişti ai comportamentului pe eşantioane de mii de copii. Dacă aveţi într -adevăr un spirit deschis, puteţi face acelaşi gen de observaţii în ceea ce priveşte jocul, conversaţia şi întrebările copilului dumneavoastră

Ce poate face o mamă pentru a ajuta copilul să -şi afirme apartenenţa la sexul masculin sau la cel feminin? Factorul esenţial este ca dumnea voastră cât şi soţul dumneavoastră să acceptaţi sexul copilului. Dacă sunteţi fericţi că aveţi un băieţel, există toate şansele ca şi el să fie fericit de a fi băiat. Dacă sunteţi satisfăcuţi că aveţi o fată şi aceasta va fi fericită de acest lucru.

Dar, atât băieţii cât si fetele au nevoie de modele pe care să le imite.În acest scop, cred că este mai uşor pentru fetiţe decât pentru băieţei să accepte şi să fortifice conştiinţa propriului sex. Aceasta, din mai multe motive. Între altele, diferenţa care exi stă între societatea noastră urbană de azi şi cea care era cu o sută de ani în urmă. În acea perioadă marea majoritate a oamenilor trăia în ferme sau în orăşele mici.Un băieţel din acea vreme îl vedea mult mai des pe tatăl său. Era tot timpul în spatele lu i la fermă. Chiar dacă tatăl practica o meserie cum ar fi cea de notar într -un oraş mic, venea acasă la prânz. În zilele noastre taţii lucrează de dimineaţa devreme până seara târziu. Se întâmplă ca un băieţel să -şi vadă foarte puţin tatăl în timpul săptăm ânii.

Acum o sută de ani, se găseau foarte puţine învăţătoare în scoli şi deseori copiii aveau profesori la şcoala primară. Acum un băiat poate întâlni primul său profesor, bărbat în liceu sau poate chiar mai târziu. Trebuie considerat şi divorţul ca moti v al absenţei unui personaj masculin din viaţa unui băieţel. În general, mamei îi este încredinţată creşterea copiilor. Această situaţie este mai uşor de înfruntat pentru fetiţe, deoarece acestea au nevoie de un model feminin. Ce se va întâmpla cu băieţii care îşi văd atât de rar taţii? Unde vor găsi modelul masculin?

Remediul acestei stări de lucruri este simplu, dar aparent dificil de aplicat: trebuie ca tatăl să petreacă mult timp în compania copilului, fie el băieţel sau fetiţă. Mi-ar place să am o met odă miraculoasă pentru a convinge taţii de importanţa pe care o are rolul lor în viaţa copiilor. Din păcate, mulţi bărbaţi par a fi sclavii ambiţiilor şi au a nevoie irezistibilă de a reuşi în viaţă. De aceea timpul acordat copiilor, când aceştia sunt la o vârstă fragedă este întotdeauna insuficient.

Găsesc mereu câte o explicaţie logică pentru a -şi scuza absenţa, spunând că lucrează atât de mult pentru a asigura din punct de vedere financiar viitorul familiei. Mai târziu, când copii vor fi crescut, le vor consacra mai mult timp. Din păcate, rareori se întâmplă aşa. Când un tată nu îşi face timp să se joace cu copii săi, dacă nu stabileşte cu ei legături puternice în aceşti primi ani, mai târziu, copiii nu vor mai manifesta mare interes pentru el. Este fo arte trist.

Chiar şi un tată foarte ocupat poate face pentru băieţelul său (sau fetiţa sa) multe lucruri la care nici nu se gândeşte. De exemplu îi poate trimite copilului mesaje prin curier de la birou. Copii primesc puţină corespondenţă şi vor fi foarte bucuroşi să primească o scrisoare de la tati. Poate de asemenea să îi sune din când în când. O conversaţie de cinci minute poate însemna mult pentru un copil.

Fiecare tată ar trebui să se aranjeze în aşa fel încât copilul să poată vizita locul său de muncă şi să poată vedea cu ce se ocupă. Este important să-i explice în ce constă munca sa. Unele servicii sunt mai uşor de explicat decât altele. Mama se poate juaca apoi cu uşurinţă "de-a tata care munceşte" sau poate ajuta copilul să creeze o carte numită "munca lui tata". Voi explica mai în detaliu cum se fac asemenea cărţi, în capitolul 11.

Băieţii au nevoie de deghizări pentru a exprima activităţile masculine, la fel cum fetele au nevoie de veşminte feminine. Dacă veţi căuta prin casă, veţi găsi cu siguranţă haine, pantofi, pălării şi bijuterii ale mamei. Însă, nimic pentru băieţi. Trebuie să-i daţi băiatului pălării, blue-jeans vechi, etc. O vizită la un magazin de mâna a doua vă furnizează toate aceste materiale.

Şi mai importante încă, sunt atitudinile părinţilor faţă de copii. Dacă o mamă este mândră de feminitatea fiicei sale şi de asemenea de virilitatea băieţelului, totul va fi bine. Trebuie ca mama să accepte că stă în natura unui băiat să stea cu capul drept, să scuipe şi să vorbească urât. Ea nu trebuie să încerce să-l transforme într-o creatură docilă, moale şi calmă, care seamănă cu o fată.

Cât despre tată, are şi el de jucat un rol determinant. El poate aduce băiatului jocurile bărbăteşti şi grăsolănia care îi sunt necesare. Poate de asemenea să-i ofere fetiţei tandreţea şi dulceaţa de care are nevoie pentru a-i stimula cochetăria şi feminitatea.

Trebuie ţinut cont de faptul că nici un copil nu este în totalitate masculin sau feminin. Altfel cum se poate ajunge la o întelegere reciprocă a celor două sexe? Trebuie să evităm imaginile stereotipe cum ar fi: "Trebuie să fi dur şi insensibil pentru a fi viril", "Băieţii nu plâng", "Fetele nu au nevoie să gândească". Dorim să facem din fii noştrii bărbaţi capabili să arate şi calităţi "feminine" cum ar fi compasiune şi înţelegere pentru alţii. Şi vrem de asemenea ca fetele noastre să ajungă femei ceva mai puţin conformiste, mai originale, mai aventuroase, capabile să gândească la fel de mult ca un bărbat.

Din toate aceste motive nu trebuie să fim rigizi în conceptul comportamentului masculin şi feminin pe care îl transmitem copiilor noştri.

Aceştia trebuie să fie capabili să-şi manifeste sentimentele şi să poată avea şi un comportament asemănător sexului opus. Dacă mama îi cere băieţelului să o ajute la bucătărie, acest lucru nu îi va face rău. Cu atât mai puţin va fi lezată o fetiţă, dacă vrea să se joace cu maşini şi camioane.

Încurajaţi copii să se comporte ca apartenenţi ai sexului lor, dar nu fiţi nici rigizi nici stereotipi.

VÂRSTA PREŞCOLARĂ
(partea a doua)

În timpul anilor care preced şcoala primară copilul capătă aptitudini decisive şi fundamentale în ceea ce priveşte propria sexualitate. În capitolele precedente am subliniat faptul că tot ce trebuie să faceţi cu un copil de până la trei ani este să vă abţineti să-i daţi o educaţie sexuală negativă. Acum a venit momentul pentru o educaţie sexuală sănătoasă şi pozitivă. Începând cu această vârstă va dori să ştie şi va trebui să ştie multe lucruri privitoare la sexualitate.

În calitatea mea de psiholog şi având de rezolvat foarte multe cazuri de probleme intime la oameni peste două zeci de ani, sunt pe deplin conştient de faptul că marea majoritate a părinţilor, în

afectivitatea lor cea mai intimă, poartă cicatricile lipsei de informare, a vinei şi temerilor privitoare la sex, sentimente care, în cazul lor, îşi au originea în copilărie. Numai un psiholog poate fi pe deplin conştient de lucrurile incredibile pe care atâţia oameni le ascund în adâncul lor cu referire la sexualitate. Cum să ne mai mirăm că multor părinţi le este greu să răspundă întrebărilor copilului, sau să se educe asupra acestui subiect pe care îl găsesc atât de jenant şi delicat?

Dacă am fi avut norocul să fi crescut în vreo insulă, în mările Sudului, situaţia ar fi fost cu totul alta. În aceste insule, adulţii nu cunosc, practic nici un caz de homo-sexualitate, fetişism, voyeurism, sau alte deviaţii sau nevroze sexuale care sunt, din păcate, atât de frecvente în societatea noastră. De ce? Pentru că au primit o educaţie sexuală sănătoasă când erau copii.

Marea noastră majoritate nu am avut acest noroc. Eu sunt conştientă de faptul că dumneavoastră puteţi urma sfaturile mele asupra educaţie sexuale a copiilor dumneavoastră, numai în măsura în care educaţia, sau mai bine zis, non-educaţia, sexuală pe care o aveţi vă va permite. Ideal ar fi să trataţi această chestiune la fel de natural şi liniştit ca pe oricare alta. Copii nu simt nici un interes anormal pentru sexualitate: acest lucru nu îi obsedează. Adulţii îi învaţă să fie obsedaţi de sex.

În momentul în care copiii pun întrebări referitoare la sexualitate, este pentru ei ca şi cum ar întreba de ce plouă, de ce pleacă soarele noaptea sau ce face florile să crească. Dar în momentul în care constată reacţii foarte diferite din partea noastră vis-à-vis de întrebările lor inocente despre sexualitate, au imediat sentimentul că noi considerăm aceste lucruri tabu şi nesănătoase, dar totuşi fascinante.

Înainte de toate trebuie să încercăm să răspundem acestui gen de întrebări la fel de deschis, direct şi cinstit, ca la oricare altă categorie de întrebări. Aceste întrebări vin tot timpul pe neaşteptate. Prima întrebare pe care în mod inevitabil o va pune un copil de trei ani va fi " De unde vin copiii?" La care se poate răspunde foarte simplu: "Copiii vin din interiorul mamelor. Ei cresc într-un loc special, numit uter." Acest răspuns va fi suficient până când copilul va dori o explicaţie mai completă. Daţi răspunsuri scurte şi simple întrebărilor puse despre problemele sexuale, ca pentru oricare alte întrebări. Dacă micuţul doreşte o explicaţie mai detaliată, nu vă temeţi să răspundeţi scurt. În mod sigur va mai pune şi alte întrebări.

În acest sens, pentru un motiv pe care nu am reuşit niciodată să îl înţeleg, mamele spun uneori copiilor că bebeluşii cresc în stomacul mamelor. Ceea ce este bineînţeles o gravă eroare anatomică care plantează tot felul de idei greşite şi fantastice în conştiinţa copiilor privitoare la alte aspecte ale sexualităţii. Ce veţi răspunde când copilul întreabă: "Cum intră copilul în stomac?" sau "Cum iese copilul din stomac?" Vorbiţi copilului despre uter, nu despre stomac.

Deseori copiilor le este teamă să pună întrebări. De aceea, în plus faţă de răspunsurile pe care le daţi întrebărilor puse, va mai trebui să faceţi un pas, şi să îi daţi la acest stadiu de dezvoltare o educaţie sexuală pozitivă. Este convenabil să-i citiţi o carte care îi va da, într-un mod mai mult sau mai puţin detaliat, o idee generală asupra procesului sexual şi a modului în care copiii vin pe lume.

Nu trebuie o punere în scenă specială când îi citiţi această carte. Nu fluturaţi steagul şi nici ni-i spuneţi pe un ton confidenţial: "În seara asta vom face educaţie sexuală!" Citiţi la fel cum îi citiţi orice altceva. Răspundeţi la întrebările sale ca la oricare altele.

Există totuşi un lucru care poate face această lectură ceva mai diferită. Din cauza atmosferei timorante şi nesănătoase care înconjoară problemele sexuale în societatea noastră, copiii înţeleg mai greu ceea ce le spunem legat de acest subiect. Matematicile şi astronomia, mai puţin încărcate emoţional, le sunt deseori mai accesibile. De aceea trebuie să repetăm mai des explicaţiile. O explicaţie, ca răspuns la o întrebare a copilului nu va disipa neapărat dintr-o dată confuzia din spiritul său. Aşa că ar fi indicat să-i citiţi de mai multe ori această carte.

Pentru a face o precizare, eu i-aş citi-o o dată la trei ani, o dată la patru ani şi încă o dată la cinci ani. Din acel moment o va putea avea la dispoziţie pentru c onsultare deoarece va şti să citească. Modul în care întrebările sunt tratate în aceste lucrări ar trebui să aducă copilului tot ceea ce doreşte să ştie până la începutul adolescenţei. În acel moment va trebui abordată o educaţie sexuală de un tip absolut nou.

Dacă se întâmplă să fiţi însărcinată, este o ocazie potrivită să informaţi copilul asupra sexualităţii naşterii. La momentul potrivit îi puteţi dezvălui că aveţi un bebeluş care creşte în dumneavoastră, şi care, în curând, va deveni frăţiorul sau sur ioara lui. În acest scop, nu uitaţi ce am discutat în capitolul precedent despre gelozia între fraţi şi surori la naşterea unui nou copil. Copilul va fi foarte curios să ştie cum creşte acest bebeluş în interiorul dumneavoastră , cum se hrăneşte, cum va ie şi. Este momentul să apelaţi la cartea de educaţie sexuală pe care i -aţi citit-o deja şi să o recitiţi. Atrăgeţi-i atenţia că şi el a fost la fel de mic şi că a crescut în interiorul dumneavoastră. Va fi curios să vadă cum arăta el în diverse stadii de dez voltare în interiorul uterului.

Întrebare delicată: cum iese copilul din interiorul mamei? Dacă micuţul vă pune această întrebare, cereţi-i întâi să ghicească înainte de a-i răspunde. În acest fel veţi putea descoperii care sunt ideile eronate asupra ches tiunii şi să-i rectificaţi concepţia, înainte de a-i da răspunsul corect. Poate să fie convins că bebeluşul iese prin anus sau ombilic. Atunci îi puteţi spune: “Nu, copilul nu iese pe acolo. Mama are un orificiu special, pentru copii, ca un mic tunel. Ace st pasaj este foarte elastic. Când bebeluşul este pe cale să iasă, tunelul se lărgeşte suficient pentru a -i face loc. După ce a ieşit , se restrânge şi devine ca mai înainte.”

Să ajungem acum la acel aspect al educaţiei sexuale a unui copil de la trei la cinci ani care este, probabil, cel mai delicat pentru părinţi. Ce să faceţi când copilul se joacă cu organele sexulae? Mai multe lucrări vorbesc despre acest subiect denumindu-l “masturbare infantilă”, ceea ce, după părerea mea, este un termen foarte prost ales deoarece nu este vorba de masturbare (aceasta pare de abia în adolescenţă, atunci când organele sexuale sunt complet dezvoltate). A spune că un băieţel de trei ani care se joacă cu penisul său în cadă, se masturbează, este fals. Să spunem doar că se j oacă cu organele sexuale. Când era mai tânăr, putea face acest lucru numai din curiozitate, deoarece nu vedea nici o diferenţă între ele şi urechi sau picioare. Numai că, acum descoperă că acestea sunt zone privilegiate. Descoperă că poate simţi o plăcere specială mângâindu-le. Înaine se credea că nimic din toate acestea nu se putea produce înainte de adolescenţă, dar era victoriană a trecut deja de mult timp, iar noi ştim acum că genul de plăcere sexuală simţită în acest joc face parte din dezvoltarea nor mală de la vârsta preşcolară.

Ce trebuie făcut când copilul se comportă în acest fel? Soluţia ideală ar fi să -l lăsaţi în pace, fără să-i spuneţi nimic. După un timp va înceta şi va trece la alte activităţi. Dacă dumneavoastră aveţi o atitudine destul de destinsă pentru a-l lăsa în pace, foarte bine. Dar dacă nu? Dacă aceasta vă contrariază la cel mai înalt nivel? Atunci, cred că cea mai bună soluţie ar fi să -i distrageţi atenţia, propunându-i o activitate nouă care poate să-l intereseze. Dar, orice ar fi, încercaţi să rămâneţi calmă. Nu vă grăbiţi, ca şi cum ar fi luat foc ceva, strigând: “Vino repede! Vrei să te joci cărţi cu mama?”

Până acum am indicat atitudinea ce trebuie luată când copilul se pretează la acest joc, dar s -ar putea să aveţi de-a face cu o situaţie diferită dacă practică acest joc sexuat în grup. În mod obişnuit, jocurile sexuale colective sunt provocate de curiozitate şi în mod tradiţional iau forma jocului “de -a doctorul”. Unul dintre copii joacă rolul doctorului care examinează un alt copil (băieţel sau fetiţă) “bolnav”. Fiecare la rândul său examinează sau se lasă examinat. Odată trecută prima curiozitate, acest gen de joc îşi pierde interesul şi dispare. Nu lasă nici o urmă stânjenitoare asupra participanţilor.

Dacă se întâmplă să nimeriţi în mijlocul unuia dintre aceste jocuri, nu intraţi în panică la ideea că găzduiţi un grup de tineri pervertiţi. Nu pedepsiţi şi nu certaţi. Cu un ton natural, spuneţi-le că ştiţi că sunt curioşi să afle cum sunt construiţi. Iar acum, curiozitatea fiind satisfăcută, se pot juca de-a altceva. Lansaţi grupul într-o altă activitate.

Reacţionând în acest fel, atât copilul dumneavoastră, cât şi ceilalţi, vor şti că acceptaţi felul lor, infantil şi normal, de a-şi satisface curiozitatea sexuală, dar că ar trebui să înceteze jocurile sexuale colective. Nu încercaţi să aflaţi dacă copilul dumneavoastră se joacă sau nu de-a doctorul. Respectaţi viaţa sa privată. Se poate să nu aflaţi niciodată nimic despre jocurile sexuale cu alţi copii de vârsta lui. Aşa e cel mai bine. Dacă micuţul creşte într-o atmosferă sănătoasă în ceea ce priveşte sexualitatea, jocul sexual nu va deveni niciodată o obsesie pentru el.

Trebuie să prevedeţi cazul în care, altă mamă descoperă jocul şi vă telefonează cu o voce sugrumată de indignare, pentru a vă informa că micuţul dumneavoastră, care după părerea ei este un mic maniac, a antrenat-o pe fetiţa ei de patru ani în garaj! Totul depinde atunci de raporturile dumneavoastră cu acea mamă. Să ştiţi, în caz că întâmplarea vă impune să ascultaţi această tiradă din partea unei mame ultragiate, că aceasta a fost traumatizată de o proastă educaţie sexuală, motiv pentru care reacţionează în acest fel. Dacă o altă mamă adresează copilului dumneavoastră cuvinte urâte din cauza jocurilor de acest gen, luaţi-l de-o parte şi explicaţii că doamna este supărată pe el şi nu dumneavoastră. Că nu ar fi trebuit să se joace în acest fel cu fata ei, dar că nici ea nu trebuie să facă atâta scandal. Nu e mare lucru.

Un ultim aspect al educaţiei sexuale a copiilor: ne putem arăta nuditatea acasă, în faţa copiilor? În epoca victoriană, părinţii nici măcar nu-şi imaginau că copiii i-ar putea vedea vreodată dezbrăcaţi sau în ţinută lejeră. Uşile băilor erau închise cu cheia. În zilele noastre, mişcarea inversă pare a fi atins extrema, iar uneori părinţii se arată goi în faţa copiilor până la vârsta de zece ani şi chiar mai târziu. Care este cea mai bună atitudine?

În general, cred că atitudinea mai destinsă, care predomină în zilele noastre, este mult mai sănătoasă pentru sexualitatea copiilor noştrii. Cred că pâna ce copilul ajunge la şase ani, este de dorit o politică foarte liberală în ceea ce priveşte nuditatea în casă. După şase ani, cred că lucrurile ar trebui să se schimbe. În mod obişnuit, până la vârsta de şapte sau opt ani, copiii manifestă un soi de pudoare instinctivă, pe care noi, părinţii, ar trebui să o încurajăm. Atunci, un copil ar putea să ceară ca uşa de la baie să fie încuiată când face duş. Să respectăm dreptul său la intimitate. Din acest moment părinţii ar trebui să fie atenţi şi să se acopere suficient când îşi fac toaleta.

Motivul pentru care părinţii trebuie la un moment dat să-şi schimbe atitudinea este că un copil de zece ani, care îşi vede părinţii dezbrăcaţi, poate avea parte de o stimulare sexuală. Această stimulare precoce poate să producă probleme.

Un copil de nouă ani pe care l-am urmărit la psihoterapie poate ilustra acest fapt. Pe lângă faptul că îl vedeam pe copil o dată pe săptămână, îi vedeam şi părinţii împreună, o dată pe lună. Între alte probleme, copilul era în mod anormal preocupat de problemele sexuale. M-am documentat asupra atmosferei din familie pe plan sexual şi am aflat că mama, care se lăuda că a depăşit tabuurile epocii victoriene, deseori nu purta decât un slip si un sutien. Această mamă a fost surprinsă când am sfătuit-o să-şi schimbe obiceiurile vestimentare deoarece fiul ei era prea sensibil la ele. “Dar nici măcar nu-şi dă seama!” spunea ea. Soţul său, ceva mai realist, spune: “ Draga mea, treaba asta mă afectează pe mine, cred că în aceeaşi măsură şi pe el!” Ceea ce era adevărul.

Părerea mea este că atât părinţii cât şi copiii trebuie să adopte în mod natural un comportament ceva mai pudic la vârsta şcolii primare. Până atunci însă, ei pot avea o atitudine mult mai destinsă în ceea ce priveşte nuditatea.

IDILELE FAMILIALE

În timpul perioadei pe care o descriem, copilul trebuie să depăşască o etapă normală pe care o numim " idilele familiale". Este un fenomen diferit la băieţi faţă de fete, aşa că, le voi d escrie separat. Să începem cu băieţii.

La un moment dat, în jurul vârstei de trei ani, un băieţel începe să descopere că tatăl său întreţine cu mama relaţii diferite de ale sale. Până în acest moment inteligenţa sa nu era suficient de coaptă pentru a-şi da seama de acest lucru. Mama este bineînţeles cea mai importantă persoană a existenţei sale. Dacă până atunci s-a simţit doar un bebeluş mic, depinzând cu totul de ea, acum sentimentele privitoare la acest subiect se schimbă. Faptul nou şi decisiv este că de fapt copilul se îndrăgosteşte de ea. Devine micul ei pretendent. Este un fapt normal, toţi băieţeii trec prin asta. Unii ţin secretă această pasiune, iar alţii, în special cei crescuţi în familii unde se pot exprima liber, o manifestă foarte clar.

Băieţelul doreşte ca mama să fie toată numai pentru el şi începe să simtă ostilitate faţă de tatăl său, în care vede un rival pentru posesiunea absolută a ei.

Într-o zi, am mers cu toată familia la grădina zoologică. Mergeam ţinându-mi soţia de mână, când dintr-o dată a apărut între noi fiul meu cel mare spunând: "Gata cu iubirea voastră!" Psihologul Dorothy Baruch povesteşte acest incident amuzant care ilustrează foarte bine noile sentimente de tandreţe care se manifestă la un băieţel de această vârstă:

"Paul, care are cinci ani, regizează o piesă în casa păpuşilor surioarei lui mai mari. Îi instalează pe tatăl să şi pe mama sa care dorm împreună în camera lor. Culcă copilul într-o cameră vecină. "Este întuneric, este noapte." Spune el. Apoi, intonând Silent Night îl împinge pe băiat, în vârful picioarelor în camera părinţilor, o trage pe mamă din patul în care era şi tatăl şi o instalează în patul copilului. În acest moment schimbă melodia şi intonează un marş nupţial. Apoi face să se ridice păpuşa care îl reprezenta pe tatăl său şi îl face să părăsească casa. Apoi începe să cânte Jingle Bells.

Tatăl lui Paul, care a urmărit scena, îl întreabă: "Ştii ce ai cântat?"
"Bineînţeles", răspunde Paul surâzător, "era exact ce doreşte băieţelul. Vrea ca mama să fie m ireasa, iar tatăl să fie Moş Crăciun, care o aduce pe mamă băieţelului drept cadou de Crăciun şi apoi pleacă cu sania sa trasă de reni."

Auzim deseori băieţi de această vârstă spunând că se vor căsători cu mama lor când vor fi mari. Sau, după cum spunea recent mamei sale, un băieţel de cinci ani: "Ştii, mami, aş fi vrut ca tu să fi fost mai tânără şi mai mică şi să nu fi fost căsătorită cu tata!"

Să nu ne mulţumim să surâdem cu indulgenţă la aceste şarmante cuvinte ale copilului, ci să le luăm în serios. Aceste sentimente şi aceste idei sunt foarte importante la un băieţel. Este mijlocul inventat de natură pentru a-l pregăti pentru rolul său ulterior de soţ. Această "idilă familială" care îl face să se îndrăgostească de mama sa la această vârstă este o etap ă vitală a dezvoltării sale. Mama este prima femeie din viaţa sa, prima dragoste şi sentimentele pe care le are în mod inconştient îi vor orienta alegerea ulterioară a soţiei. Va dori să se căsătorească cu o tânără care într-un sens îi va aminti de mama sa. În acelaşi timp, Mama Natură nu a dorit ca această fixaţie să fie definitivă. Ea a dorit ca aceasta să treacă pe la vârsta de şase, şapte ani. Totuşi, între trei şi şase ani aceste sentimente sunt trăite cu intensitate în inima micului pretendent al mame i.

Necazul în toată povestea asta este că idila familială seamănă cu un "menaj în trei". Băieţelul nu are numai un sentiment adânc şi tandru pentru mama sa, dar simte gelozie şi ostilitate faţă de tatăl său.

Dacă tatăl nu îşi dă seama despre ce se întâmplă, şi este cazul multor taţi, trebuie să adaug cu regret, acest aspect al dezvoltării copilului poate să-l nemulţumească.

Acest sentiment de rivalitate pentru tată şi de ostilitate la adresa sa pun băieţelul într-o situaţie incomfortabilă. El îşi iubeşte tatăl şi are nevoie de el. Cum poate în acelaşi timp să îşi dorească ca acesta să plece pentru a o avea pe mamă numai pentru el? Aceste sentimente bivalente faţă de tată sunt foarte dificil de pus de acord în sufletul unui băieţel.

Datorită faptului că simte această rivalitate şi această ostilitate contra tatălui său, reflexul de apărare care constă în a atribui altora sentimentele pe care le avem pentru ei, face ca micul băieţel să proiecteze asupra tatălui său propriile sentimente. Începe prin a gândi că tatăl său vede în el un rival şi se arată ostil faţă de el. Datorită faptului că tatăl este mai mare şi mai puternic micuţul începe să se teamă că acesta se va răzbuna şi că va fi pedepsit în mod sever, ceea ce se concretizează deseori prin coşmaruri foarte frecvente. Copilul proiectează teama de a-l vedea pe tatăl său lovindu-l, asupra unui leu, tigru sau monstru care îi bântuie visele.

Într-o atmosferă familială sănătoasă, micuţul îşi dă seama treptat că dorinţa sa de a-l înlocui pe tatăl său nu se va realiza. Separarea realităţii de fantasme este unul din principalele demersuri intelectuale ale unui copil de această vârstă.

Îi vor trebui toţi aceşti ani (de la trei la şase) pentru a abandona idila imaginară cu mama sa şi a admite faptul că mama este femeia tatălui său şi nu a sa. Ajunge finalmente la concluzia că dacă nu poate fi tatăl, atunci îi va semăna. Aici începe procesul de identificare cu tatăl. Copilul îl ia drept model şi îl imită in toate modurile posibile. Acest proces ocupă trei ani din viaţa copilului.

Societatea noastră a făcut în aşa fel încât această încercare să fie foarte grea pentru copil, iar aceasta din două motive. Mai întâi, tatăl este pentru mulţi copii un personaj atât de distant şi absent încât îi este dificil să se identifice cu el şi în consecinţă să găsească o soluţie menajului în trei. Apoi, dacă survine un divorţ când copilul are trei ani sau mai mult, aceasta îi face sarcina şi mai dificilă. Copilul doreşte ca mama să fie numai a lui şi ca tatăl să dispară. Prin di vorţ, i se pare că dorinţele lui au fost satisfăcute în mod miraculos. Apoi copilul începe să creadă că poate, într-un mod care îi scapă, el este responsabil pentru divorţ. În cele din urmă, nu este exact ce îşi dorea el? Visul său se realizează şi el se simte teribil de vinovat. În general încearcă in mod trist să repare ceea ce crede a fi provocat. Deci, dacă se întâmplă să divorţaţi în această perioadă, fiţi atenţi ca micuţul să nu se simtă vinovat. Folosiţi tehnica reflectării sentimentelor (descrisă în capitolul 4) pentru a-l ajuta să-şi exprime verbal sentimentele, oricât de iraţionale ar fi acestea. Apoi îi puteţi explica că nu are nici o vină în ceea ce priveşte divorţul.

În cea mai mare parte a familiilor care trăiesc în armonie, micuţul rezolvă în jurul vârstei de şase ani problema idilei familiale. Poartă deja în subconştientul său imaginea femeii cu care va dori să se căsătorească, la fel şi imaginea tipului de soţ care va dori să fie pentru această femeie. Dacă nu reuşeşte să rezolve problema idilei familiale în această perioadă, va fi incapabil să-şi găsească o soţie.

Să trecem acum la fetiţe, deoarece iubirile lor familiale iau forme ceva mai diferite. Să ne reamintim că pentru băiat primul obiect al dragostei este mama, imagine a tandreţii pe care o va purta în el pe tot parcursul idilei familiale. Fetiţa începe prin acelaşi prim obiect al dragostei: mama. Dar, contrar băiatului, ea trebuie să transpună imaginea mamei asupra tatălui. Acest fapt face ca idila familială să fie ceva mai complicată pentru ea.

Când fetiţa începe să capete independenţă şi să se diferenţieze de mama sa, descoperă în sânul familiei un nou obiect de tandreţe şi se îndrăgosteşte de tatăl ei. La fel ca băieţii, unele fete păstrează secrete aceste sentimente şi vise, în timp ce altele le exprimă în mod liber.

Fetiţele se pot arăta foarte feminine şi cochete la această vârstă. Ele ştiu să fie mult mai subtile decât băieţii pentru a-şi atinge scopurile în timpul idilei familiale. Aceasta ţine de faptul că femeile au mai multă fineţe în relaţiile interumane. De fapt este posibil ca mama nici măcar să nu-şi dea seama până la ce punct se află în luptă cu fetiţa ei pentru a obţine dragostea tatălui. Aveţi convingerea că fetiţa încearcă să vă imite când încearcă să gătească sau să facă curăţenie, când ea încearcă de fapt să-i arate tatălui că poate fi o soţie mai bună decât dumneavoastră

Fetiţa se găseşte într-o situaţie mai dificilă decât băieţelul, deoarece ea dispune de mai puţin timp cu acest tată iubit. În societatea actuală, taţii sunt de cele mai multe ori absenţi. Băiatul are posibilitatea să petreacă mai mult timp cu obiectul pasiunii sale idilice, mama, pe când fetiţa îşi petrece zilele aşteptându-şi cu nerăbdare tatăl. Acest lucru o obligă să-şi trăiască idila mai mult în imaginaţie.

Ea încearcă sentimente de ostilitate şi rivalitate la adresa mamei, ceea ce o tulbură la fel de mult ca pe un băieţel gelos în luptă contra tatălui său. Ea se simte dependentă de mama ei din cauza iubirii şi îngrijirii constante pe care i-o oferă. Simte că este un lucru teribil să vrea ca mama ei să plece şi să nu se mai întoarcă niciodată. La fel cum băieţelul proiecta sentimentele de ostilitae asupra tatălui, fetiţa le proiectează asupra mamei. Ea îşi imaginează că mama ştie că vrea să scape de ea, deci îi este ostilă şi vrea să o pedepsească.

În timpul întregii perioade visele îi sunt perturbate de coşmaruri în care se vede urmărită de o vrăjitoare sau un monstru, reprezentare inconştientă a mamei ostile şi răzbunătoare pe care şi-o imaginează.

Într-o familie normală, fetiţa învaţă că tatăl aparţine mamei şi că nu poate să-l aibă numai pentru ea. Descoperirea acestui lucru se prelungeşte pe timpul întregii perioade de la trei la şase ani. Progresiv, ea renunţă la aspiraţiile sale amoroase şi le substituie bărbatului pe care îl va iubi şi cu care se va căsătorii mai târziu. În acest fel atât fetiţa cât si băiatul rezolvă problema menajului în trei.

Să punem acum o întrebare importantă: Ce puteţi face, dumneavoastră şi soţul dumneavoastră, pentru a ajuta copilul între trei şi şase ani să evolueze normal şi să rezolve această problemă?

Înainte de toate, calitatea relaţiilor dumneavoastră conjugale va fi decisivă pentru copii dumneavoastră aflaţi în această criză. Dacă aveţi o viaţă conjugală stabilă, în care domină dragostea, copiii îşi vor da seama în mod progresiv că idila lor este imposibilă şi vor şti să găsească o soluţie în perioada preşcolară. Dar dacă relaţiile conjugale sunt marcate de profunde neînţelegeri, problema va fi mai greu de rezolvat pentru copiii dumneavoastră.

Dacă uniunea dumneavoastră este compromisă, ceea ce poate fi eficace pentru a vă ajuta copiii să rezolve problema idilei familiale pe care o trăiesc, este să consultaţi un consilier conjugal. Acest lucru trebuie luat foarte serios.

Copilul va încerca cu siguranţă să nască discuţii între dumneavoastră şi soţul dumneavoastră pentru a scoate un profit. Va încerca, într-o manieră infantilă, să plaseze obstacole între dumneavoastră. Dacă există dificultăţi majore în menajul dumneavoastră băieţelul poate reuşi ca mama să îl trateze mai mult ca pe un iubit în miniatură decât ca pe un copil. Dacă o mamă se delectează prea mult cu atenţiile fiului său, deoarece simte că soţul nu se mai interesează suficient de ea, ia naştere o reacţie care nu este sănătoasă pentru copil. Mama va avea tendinţa să diminueze rolul tatălui în ochii copilului, în loc să-i întărească prestigiul. Şi fetiţele pot juca acelaşi rol în acest joc “a diviza pentru a conduce”, încercând să-l întoarcă pe tată contra mamei.

În această perioadă părinţii nu trebuie să lase copilul care găseşte punctele slabe ale relaţiei conjugale să le valorifice pentru a-i despărţi. Trebuie ca amândoi să reziste a răspunde seducţiei romantice a copilului, primind în mod deschis avansurile sale. Trebuie să reacţioneze respingându-l în mod tandru. Mama trebuie să-l facă să înţeleagă pe băiat că îl iubeşte pe tata, că este soţia lui şi că

doreşte ca şi băieţelul să-şi iubească tatăl. Băiatul nu se va putea căsători cu ea când va fi mare deoarece este deja căsătorită cu tata şi este foarte fericită. Într-o zi va găsi femeia potrivită pentru el şi se va căsători cu ea. Pentru moment, el este băieţelul mamei dar şi al tatălui.

În acelaşi fel, tatăl ar trebui să-i explice clar fetiţei că o iubeşte mult, dar că mama este soţia lui. Nu va putea să se căsătorească cu el când va fi mare. El este deja căsătorit cu mama şi este foarte fericit. Dar ea este fata lui şi nimeni nu va putea ocupa locul privilegiat pe care EA îl ocupă în inima lui. Într-o zi va găsi un băiat pe măsură şi se va căsători cu el.

Nici tatăl nici mama nu au vreun motiv să respingă copilul în mod brutal. Nu trebuie să-l încurajaţi să creadă că într-o zi îi vor fi satisfăcute capriciile, dar puteţi acţiona cu tact pentru a-i prezenta situaţia reală. De asemenea nu trebuie ca micuţul să se simtă ridicol sau nebun pentru că a dorit asemenea lucruri. Reamintiţi-vă că aceasta este o etapă normală a dezvoltării sale şi o pregătire naturală a viitorului său mariaj.

Mai presus de toate nu trebuie să-l încurajaţi în mod activ să-şi facă asemenea vise. Acest lucru va da naştere unui ataşament mult prea puternic care va fi dificil de rupt mai târziu.

Dacă dumneavoastră şi soţul sunteţi oameni îndeajuns de calculaţi, a că ror uniune este fericită, copilul va depăşi fără probleme obstacolele acestui amor pe la vârsta de şase-şapte ani.

SENSIBILITATEA LA STIMULAREA INTELECTUALĂ

În timpul acestei etape de dezvoltare preşcolară, copilul traversează o perioadă pe parcursul căreia este foarte sensibil la stimularea intelectuală. Cu stimularea potrivită, îşi va dezvolta aptitudinile şi starea de spirit esenţială pe care o va păstra până la sfârşitul vieţii.

Inteligenţa unui copil se poate defini simplu ca fiind suma aptitudinil or deprinse. De fiecare dată când stimulaţi aceste aptitudini, faceţi să crească inteligenţa.

În testele de inteligenţă pentru copii, veţi găsi probe care testează capacitatea de a urma ordine, e a asculta atent o poveste, de a face un rezumat, de a-şi aminti cuvintele sau ordinea cuvintelor într-o frază, de a pune la un loc bucăţile unui puzzle, de a face din cuburi un desen care să corespundă aceluia care se găseşte pe foaie. Acestea sunt exemple de aptitudini de bază pe care un copil trebuie să le aibă între trei şi şase ani. Sunt anii în care "învaţă să înveţe".

Cum estimăm dacă copilul primeşte o cantitate suficientă de stimulări intelectuale şi emoţionale în timpul acestei perioade? Unul din modurile cele mai sigure este să-l trimiteţi la o grădiniţă de calitate în jurul vârstei de trei ani. Totuşi, cum procedaţi să alegeţi cea mai bună grădiniţă pentru copilul dumneavoastră? În calitate de psiholog, având numeroase raporturi cu tot felul de grădiniţe, trebuie să recunosc tristul adevăr că multe mame aleg grădiniţa în funcţie de comoditatea pe care o reprezintă pentru ele. Este aproape de domiciliu, sau există un autobuz special pentru acea grădiniţă. Sunt consternată în faţa unei astfel de atitudini.

Trebuie să facem diferenţa între diversele grădiniţe în funcţie de următoarele trei criterii: profesorii, echipamentul, programul. Cele mai importante sunt echipamentele şi personalul. O educatoare calificată şi experimentată, caldă şi destinsă joacă un rol determinant.

Nu ezitaţi să staţi de vorbă cu educatoarea, să-i puneţi întrebări asupra cunoştinţelor sale. Este dreptul dumneavoastră să ştiţi. În cele din urmă este copilul dumneavoastră acela pe care îl încredinţaţi îngrijirilor ei.

Marea majoritate a părinţilor nu ştiu mare lucru despre echipamen tul şi programul de studiu al grădiniţelor. Observaţi atunci când vizitaţi grădiniţe, dacă acestea au în dotare jocuri educative şi în aer

liber. În ceea ce priveşte metodele de studiu, ar trebui să ştiţi că există numeroase divergenţe în ceea ce priveşte grădiniţele.

Un grup este partizan al învăţământului tradiţional şi al acţivităţilor manuale care ajută copilul în dezvoltarea emoţională.

Copilul găseşte aici mijloace pentru a-şi dezvolta musculatura prin intermediul aparaturii în aer liber, jocurilor de construcţie cu cuburi mari sau a tricicletei. În interior se va putea juca cu argilă, să picteze cu degetele sau cu pensula, să deseneze şi să se servească de instrumente variate pentru dezvoltarea muşchilor scurţi, al simţului creativităţii şi emoţii lor. Copilul este ghidat de educatoare în învăţarea relaţiilor sociale cu ceilalţi copii.

O altă metodă este aceea pe care o putem numi “demersul cognitiv”. Aceasta pretinde că nu este nimic rău în metoda precedentă, dar că ar trebui îmbogăţită. Partizani i acestei metode sunt de părere că micuţul ar trebui supus la diferite tipuri de stimulare senzorială în aceşti primi ani, fără a face presiuni asupra sa sau a schimba atmosfera destinsă a primei sale copilării într-o clasă formală, inadaptată acestei vârste. Pentru acest gen de metodă cognitivă găsim material educativ nou si alte metode de învăţare. Mă refer la numărătoare, magnetofoane, material pentru imprimare, material pentru dezvoltarea limbajului, marionete sau material pentru învăţarea lecturii.

Pedagogii din grădiniţe par a fi împărţiţi între aceste două metode. Partizanii tradiţiei sunt de părere că trebuie să rămână fideli activităţilor cum ar fi jocurile de construcţie din cuburi, pictatului cu degetul, etc.

Ei cred ca a învăţa să citească un copil de grădiniţă înseamnă a face presiuni asupra lui şi într-un fel de “a-i fura copilăria”. Alţii insistă asupra faptului că micuţii sunt pregătiţi să înveţe să citească şi trebuie doar să le dăm ocazia.

Eu sunt în mod ferm partizana metodei cognitive. Nu văd motivul pentru care metodele folosite în grădiniţe trebuie să fie aceleaşi cu cele din 1930 sau 1940. Peste zece ani vom vedea dacă se vor mai găsi educatori care să creadă că furăm copilăria micuţilor, învăţându-i să citească. Am acumulat o masă considerabilă de date ştiinţifice care dovedesc că este important să stimulăm cunoştinţele unui copil, dacă dorim să-l ajutăm să atingă maximul de inteligenţă mai târziu în viaţă. Nu există nimic altceva decât legende şi poveşti care să afirme că stimulare a cunoştinţelor copilului implică riscul unei prăbuşiri pe plan emoţional.

Grădiniţa pe care o veţi alege pentru copilul dvs va practica, probabil, vechea metodă. Dacă aceasta practică arta şi activităţile manuale dar are totuşi educatori şi personal cal ificat, este bine. Copilul va profita. Dacă totuşi puteţi găsi o grădiniţă mai nouă, care favorizează stimularea cognitivă, este şi mai bine.

Faceţi-vă timp să vedeţi această grădiniţă în activitate. Lăsaţi copilul în seama cuiva şi vizitaţi grădiniţa timp de jumătate de zi. Nu luaţi copilul cu dumneavoastră, deoarece vă veţi petrece timpul supraveghindu-l, în loc să aveţi ocazia să observaţi ce face posibila lui viitoare educatoare. În acest mod luaţi contact cu un aspect autentic al activităţilor care se petrec zilnic în acea grădiniţă.

Dacă nu vi se permite să vizitaţi sau să observaţi, aveţi grijă!

Va trebui fără indoială să vă informaţi asupra tehnicilor şi metodelor de învăţământ parcurgând o lucrare despre grădiniţe. Altfel este posibil să nu re cunoaşteţi un învăţământ de calitate, văzându-l în acţiune în faţa dumneavoastră. Deseori, o educatoare foarte experimentată vorbeşte foarte puţin şi este mai tot timpul în spatele clasei; nu intervine decât dacă constată că este pe cale să izbucnească un conflict. Dacă nu sunteţi informată, aţi putea crede că educatoarea nu face nimic. Nu veţi reuşi să remarcaţi arta şi fineţea cu care ghidează grupul.

Un alt aspect important al grădiniţei, pe care îl puteţi aprecia fără a avea nevoie de cunoştinţe de specialitae este climatul care domneşte în clasă. Există o atmosferă caldă şi destinsă în care copiii se pot exprima liber? Sau atmosfera este tensionată unde se aplică pedepse şi constrângeri morale. Mă îndoiesc că aţi dori să înscrieţi copilul la o astfel de grădiniţă unde va fi supus unei atmosfere critice şi represive.

Chiar dacă trimiteţi copilul la grădiniţă sau recreaţi la dumneavoastră acasă un mediu asemănător, cu cât veţi şti mai multe lucruri despre tehnicile pedagogice, cu atât mai bine veţi pute a ghida şi direcţiona copilul. Dacă găsiţi o carte care să vă placă, asupra acestui subiect, ar fi o investiţie bună să o cumpăraţi.

Ultimul an de grădiniţă este un an decisiv în formarea copilului.

Datorită faptului că se oferă atâtea posibilităţi, iar copilul este aşa de pregătit să înveţe, este trist şi regretabil faptul că atâţia copii nu pot profita de acest lucru. Această situaţie deplorabilă ţine de faptul că există zone fără grădiniţe, sau că au fost desfiinţate din lipsă de spaţiu.

Ce soluţie trebuie să adoptaţi dacă nu există o grădiniţă publică în cartierul dumneavoastră? Un singur lucru vă spun: dacă mijloacele financiare vă permit, atunci găsiţi o grădiniţă privată de calitate şi înscrieţi copilul acolo. Mulţi părinţi fac împrumuturi pentru a trimite copiii la liceu sau la facultate, dar nimeni nu face aşa ceva pentru a-i trimite la grădiniţă. Totuşi aceşti primi ani de învăţământ sunt atât de importanţi încât, după părerea mea, aţi face mai bine să împrumutaţi bani pentru grădiniţă decât pentru universitate. Cum pregătiţi copilul pentru primul an la grădiniţă? Dacă urmaţi sfaturile pe care le dau în capitolul 11 (Şcoala începe acasă) , copilul va fi perfect pregătit. Dacă grădiniţa nu include şi ultima clasă, sugestiile pe care le-am făcut în capitolul 11 nu vor putea să o înlocuiască, nici să se substituie la tot ce aduce aceasta, în mod particular, contactele cu alţi copii de cinci ani.

În acest capitol am parcurs un teren imens, ceea ce nu are nimic surprinzător, deoarece se produce o enormă dezvoltare a copilului de la trei la şase ani. Să rezumăm ceea ce se întâmplă în timpul acestor ani.

Să aruncăm o privire asupra lucrurilor pe care copilul le-a putut învăţa în timpul acestui stadiu de dezvoltare.

- Şi-a satisfăcut nevoile biologice de dezvoltare musculară, pentru aproape toţi muşchii.
- A învăţat să-şi controleze pornirile instinctive.
- S-a separat de mama sa.
- A învăţat schimbul cu ajutorul căruia se fondează relaţii că semenii săi.
- A învăţat să-şi exprime sau să-şi reprime sentimentele.
- Apartenenţa sa la unul din sexe este definitiv precizată.
- Şi-a fixat atitudinea fundamentală cu privire la sexualitate.
- A rezolvat în mod progresiv idila din familie.
- A traversat o perioadă a dezvoltării sale în timpul căreia era foarte sensibil la stimula rea intelectuală, şi, este de dorit, a primit maximul acestei stimulări.

Acesta este copilul dumneavoastră. Dacă aţi urmat sfaturile din această lucrare, copilul ar trebui să aibă acum un concept despre sine cât mai robust şi bazele unei personalităţi săn ătoase şi stabile. Dacă totul s-a derulat normal, copilul ar trebui să aibă un sentiment fundamental de siguranţă, de încredere în sine şi o puternică conştiinţă a individualităţii sale. Pentru dumneavoastră, care l-aţi ajutat să-şi creeze baze solide în timpul acestor primi cinci ani ai vieţii esenţa muncii a luat sfârşit.

După ce v-am antrenat în acest fel de-alungul acestui studiu cronologic, voi trata în mod detaliat în următoarele două capitole un subiect vital pentru educaţia copilului. Nu numai pent ru aceşti primi

cinci ani, dar pentru tot timpul în care copilul va fi responsabilitatea dumneavoastră Este vorba de problema perpetuă a disciplinei.

PUTEM ÎNVĂŢA UN DELFIN SĂ SCRIE LA MAŞINĂ?

Disciplina este un subiect foarte delicat în zilele noastre, deoarece multe mame se simt derutate de opiniile contradictorii emise în acest sens. O carte vă sfătuieşte într -o anume direcţie, în timp ce alta indică exact contrariul. Şi părerile vecinelor sunt contradictorii. O mamă ajunge să se întrebe fără încetare dacă este prea severă sau, din contră, prea indulgentă cu copilul.

Mai întâi, ce inţelegem exact prin cuvântul "disciplină"? Este un cuvânt cu sensuri multiple şi implicaţii variate.

Dicţionarul o defineşte în felul următor: "(1) a instrui, a educa sau a antrena şi (2) a pedepsi." Ca sinonime propune: "a antrena, a forma, a educa, a instrui, a exercita, a regla, a corecta, a pedepsi." Dacă întrebaţi un grup de mame alese la întâmplare, marea majoritae va răspunde că disciplina este un set de reguli care au ca rezultat o conduită convenabilă din partea copilului. În spiritul oamenilor, disciplina este sinonimă cu a pedepsi, ca mijloc de a face un copil să se poarte bine.

Aş dori să propun şi eu o definiţie: "Antrenament". Cuvântul disciplină include cuv ântul discipol. Când disciplinaţi un copil îl antrenaţi în a deveni discipolul dvs, iar sarcina vă este de a -i fi profesor.

Trebuie, noi părinţii, să ne punem o întrebare: " Ce scop urmărim prin tot acest antrenament pe care îl aplicăm copiilor noştrii?" Dacă ne gândim în mod serios la această întrebare, marea noastră majoritate va răspunde că scopul este de a forma un adult care a învăţat să se stăpânească, să facă propriile alegeri, să îşi regleze conduita, să -şi exercite libertatea ca un individ respon sabil.

Mii de experienţe efectuate asupra animalelor, de la şoareci la delfini, au adus indicaţii asupra modului în care ne putem atinge scopul cu copiii noştrii. Cer mamelor care citesc această carte să nu se înşele. Nu am spus că nu există diferenţe înt re copilul dumneavoastră şi un delfin! Chiar dacă medicii au învăţat multe lucruri despre remedii şi vaccinuri experimentând mai întâi pe animale inferioare, şi noi am învăţat despre felul în care să ne tratăm copiii tratând în mod experimental animale in ferioare.

Mamele şi taţii, pe întreg teritoriul Statelor Unite, se străduiesc foarte mult pentru a -şi face copiii insuportabili. Aceşti părinţi bine -intenţionaţi nu îşi dau seama, bine înţeles. Dar atenţia, aprobarea şi afecţiunea pe care le acordă copii lor reprezintă puternice încurajări. Orice comportament al unui copil care antrenează atenţia şi reacţia părinţilor este incurajat şi fortificat.

Luaţi ca exemplu următoarea scenă observată într -un magazin: Un copil cere ceva pe un ton calm. Mama lui nu răspunde. Este ocupată, stând de vorbă cu o prietenă. Vocea copilului creşte în intensitate şi devine plângăcioasă şi presantă. Mama reacţionează în cele din urmă. Fără să vrea, l -a învăţat pe copil că dacă ridică vocea, dacă este mai dezagreabil, dacă insi stă mai mult, îi cresc şansele de a obţine ceea ce doreşte.

În mod inconştient, mama a urmat drumul cel mai direct pentru a -l învăţa pe copil să fie detestabil.

Într-o zi, un băiat de opt ani pe care îl vedeam la şedinţele de psihoterapie, avea un nod la şireturi. Mi-a cerut să i-l desfac. I-am spus: "sunt sigură că îl poţi desface şi singur."

- Nu, nu ştiu singur, trebuie să mi -l desfaceţi dumneavoastră!
- Ştiu că este greu să desfaci noduri, dar sunt convinsă că poţi, îi spun.
- Bine atunci, dacă nu vreţi are să mi-l desfacă mama.

Copilul deschide uşa sălii de aşteptare şi aleargă spre mama sa: “Mami, d-nul Doctor nu este drăguţă, n-a vrut să-mi desfacă nodul, desfă-mi-l tu!”
La început mama a rezistat, urmând sfaturile pe care i le dădusem înainte, în s copul de a învăţa copilul să fie independent. “Nu Richard, poţi să ţi-l desfaci şi singur.”

- Nu pot, nu pot! Desfă-l!
- Poţi s-o faci, trebuie doar să încerci.

Richard a făcut o criză de nervi. Se rostogolea pe podea, lovind din picioare şi strigând: “Nu pot, desfă-l!”
Atunci mama a cedat brusc: “ Bine Richard, am să ţi-l desfac.”
Am hotărât că este timpul să intervin: “Doamnă, greşiţi dacă faceţi acest lucru.”
S-a oprit, s-a gândit puţin, şi a spus: “ Nu Richard, nu-ţi voi desface nodul, poţi s-o faci şi singur.”
Richard a continuat să urle şi să dea din picioare încă câteva minute. Văzând că de data asta mama nu ceda, s-a ridicat dintr-o dată şi a revenit în salonul de consultaţii. L-am urmat şi am închis uşa în urma noastră. A rămas aşezat într-un colţ, cu spatele la mine, timp de câteva minute, tăcut şi supărat. Apoi s-a întors, a afişat un zâmbet maliţios şi mi-a spus: “Vreţi să ne jucăm cărţi?” “Sigur, dacă îţi aranjezi şiretul ne putem juca.”

Acest mod de a reacţiona la comportamentul infantil al lui Richard este un exemplu asupra a ceea ce trebuie să facem pentru a nu încuraja deprinderile rele. Aceleaşi metode se utilizează şi în dresajul animalelor. Aspectul cel mai important al antrenamentului este de a-i da copilului supărat încurajări pozitive.

De exemplu îi spuneţi unui copil de opt ani: “Aş vrea să-mi spui cuvinte cu voce tare, cât de repede poţi, unul după altul. Nu contează ce cuvinte. Orice îţi vine în minte. Hai, dă-i drumul!”

Inainte de a face acest lucru hotărâţi-vă ca de fiecare dată când copilul spune numele unui animal să spuneţi: “bine”, şi să nu spuneţi nimic altceva la celelalte cuvinte. Bineînţeles, copilul nu trebiuie să ştie nimic despre toate astea. El începe să spună cuvinte. La fiecare nume de animal, oricare ar fi, dumneavoastră spuneţi: “Bine!”. Faceţi socoteala răspunsurilor.

Faceţi această experienţă şi vă veţi da seama că numărul de “nume de animale” va creşte puţin câte puţin. Notaţi acest fapt interesant: copilul nu va fi nici măcar conştient de ceea ce se întâmplă, d ar va spune din ce în ce mai multe nume de animale. De ce? Deoarece, de fiecare dată îl încurajaţi spunând: “bine”.

Pentru a vă amuza, puteţi încerca acelaşi lucru şi cu adulţii. Data viitoare când discutaţi cu o altă persoană, sau într-un grup, hotărâţi-vă să încurajaţi un anume subiect. Subiectul contează mai puţin, poate fi: copiii, vestimentaţia, politica, etc. Alegeţi un subiect, şi de fiecare dată când acesta apare în discuţie, mnifestaţi un interes sporit spunând: “ce interesant!” sau “mai zi, mai zi!”. Dacă interlocutorul(ii) adoptă un alt subiect, păstraţi liniştea şi nu interveniţi în discuţie. Veţi vedea că veţi obţine acelaşi rezultat ca şi cu copiii de opt ani.

De fapt, noi suntem aceia care încurajăm la alţii anumite comportamente.

Gândiţi-vă la toţi copiii din lume, crescuţi în culturi diferite, cu limbi diferite. La aproximativ şase luni, un copil începe să gângurească. Aceste gângureli semănă foarte mult între ele indiferent dacă copiii sunt englezi, ruşi, chinezi, arabi sau swahili. Dar când aceşti copii vor avea doi ani, unii vor vorbi engleza, alţii rusa, alţii japoneza, alţii swahili, alţii araba, etc. Cum de este posibil acest lucru? Nici un copil nu se naşte cu gene care să-i permită să vorbească o anume limbă când va fi mare. Copii i din toată lumea învaţă să vorbească limbi diferite datorită unor principii psihologice de învăţare foarte bine stabilite.

Mai întâi, imită sunetele pe care le aud în jurul lor, fie ele în engleză, rusă, chineză, etc. Părinţii, fără să fie conştienţi, încurajază anumite sunete de bebeluş în funcţie de limba maternă. În acest fel, un bebeluş culcat în pătuţul său, care gângureşte fericit, va pronunţa, mai devreme sau mai târziu, un sunet asemănător cu ma….ma….ma…ma…, deoarece acesta este unul dintre sunet ele cele mai uşor de produs de corzile vocale ale micuţului. Ce se întâmplă în mod normal când o mamă aude sunete de genul: ma…ma…ma…? Este foarte probabil că va sări în sus de bucurie, va mângâia copilul şi va striga: "A spus Mama! Mă cunoaşte! Copilul meu mă cunoaşte!" În alţi termeni, prin atenţia şi dragostea sa ea încurajază această combinaţie paticulară de sunete care pentru ea înseamnă "Mama".

Urmând bine cunoscutul principiu al încurajării, copilul va pronunţa din ce în ce mai des această combinaţie particulară de sunete.

Încurajările părinţilor joacă un rol determinant în influenţarea comportamentului bebeluşilor şi copiilor. Trebuie să ştiţi ce fel de comportament sunteţi pe cale să influenţaţi (favorizaţi).

La prima abordare a acestei teorii, ea a apărut puţin cam trasă de păr, dar după multe experimente s-a dovedit fondată. De aici ne dăm seama de importanţa experimentelor pe animale în acest domeniu.

Să examinăm acum 9 lecţii importante pe care ştiinţa ni le-a predat, ca urmare a lungilor ani de cercetări asupra tehnicii încurajării:

1. Animalul trebuie să fie pregătit să înveţe.

Specialiştii nu încearcă să dreseze un animal când acesta este obosit, bolnav, sau când încearcă să evite procesul de învăţare. Animalul trebuie să fie pregătit să ascu lte ceea ce vrea să-i spună dresorul.

Într-o experienţă pasionantă, un psiholog a înregistrat semnalele emise de creierul pisicilor. Aceste semnale indicau că un sunet a fost transmis de-a lungul nervului auditiv şi a atins creierul. De fiecare dată când se producea un mic declic în apropierea urechii pisicii, aparatul montat la nivelul creierului indica o schimbare specifică. Apoi operatorul plasa în faţa pisicii un borcan de sticlă cu şoricei vii. Apoi producea din nou respectivul declic. De această dată aparatul nu mai indica nici o schimbare la nivelul creierului. Pisica nu mai auzea ceea ce la început era perfect audibil. Zgomotul nu mai atingea centrii cerebrali superiori.

De prea multe ori încercăm să învăţăm copiii câte ceva în momente în care aceşt ia nu sunt pregătiţi să înveţe. Să împrumutăm deci acest principiu şi să-l aplicăm şi în psihologie: nu încercaţi să învăţaţi copilul ceva când este obosit sau supărat, şi care oricum se pune în situaţia de a refuza învăţarea.

2. Animalul trebuie să fie în stare să facă ceea ce încercaţi să îl învăţaţi.

Dresorii sunt oameni realişti. Ei ştiu că pot învăţa un delfin să sară printr-un cerc dar mai ştiu şi faptul că nu-l vor putea învăţa niciodată să bată la maşină. Deci nu încearcă.

Este un lucru elementar, spuneţi dumneavoastră. Dar gândiţi-vă la tot ceea ce părinţii încearcă să-i înveţe pe copii, lucruri la fel de imposibile pentru ei, cum este şi scrisul la maşină, pentru un delfin. De exemplu: a fi curat la vârsta de nouă luni. Să stea liniştit la restaurant la vârsta de doi ani. Să fie politicos şi să aibă bune maiere la patru ani. Să asculte la doi ani ca şi când ar avea cinci. Lista este interminabilă.

Mulţi părinţi aşteaptă din partea copiilor lor să înveţe lucruri care depăşesc capacitatea lor şi uită de natura copilului şi de stadiul său de dezvoltare. Avem tendinţa de a aştepta de la el mult mai mult decât este el pregătit să ofere. Din acest motiv părinţii reuşesc mai bine cu un al doilea sau un al treilea copil. Învaţă pe parcurs la ce se pot aştepta din partea copiilor.

3. Dresorii evită pedepsele, le folosesc numai ca ultima alternativă, pentru a-l împiedica pe "elev" să se sinucidă sau să se rănească grav.
Trebuie ca şi noi să fim realişti. Dacă băieţelul dumneavoastră de doi ani se precipită în mod repetat să traverseze strada, nu aveţi altă soluţie decât să îl pedepsiţi. Administraţi-i o palmă la fund pentru a-l învăţa să nu se mai comporte într-un mod atât de periculos. Va trebui să-i impuneţi judecata dumneavoastră până când va fi capabil să gândească singur şi să stăpânească situaţia. Dar, este posibil totuşi, să învăţăm copilul multe lucruri fără a fi obligaţi să recurgem la pedepse.

De ce trebuie evitate? Deoarece adevăratul lor efect este de a suprima temporar o reacţie. Comportamentul sancţionat nu este descurajat în permanenţă; când efectul represiv se va atenua, comportamentul va redeveni identic cu cel anterior.

În acest fel, un psiholog a dresat un şoarece alb să apese un levier din propria sa cuşcă pentru a avea de mâncare. Levierul era legat cu un fir electric în aşa fel încât, de fiecare dată când şoarecele îl apăsa, simţea o uşoară descărcare. Şoarecele se retrage sub acţiunea acestui efect şi încetează să mai apese levierul. Dar totuşi îl apăsa de fiecare dată când îi era foame. Ace st comportament a fost suprimat temporar dar nu definitiv. Dacă pedeapsa nu era repetată şoarecele reîncepea să apese levierul ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Alte motive ar trebui să ne incite să ne pedepsim copiii cât mai rar. Fie că dresaţi un animal, sau că educaţi un copil, de fiecare dată când îl pedepsiţi îl învăţaţi să vă deteste şi să se teamă de dumneavoastră. Nu trebuie să învăţăm copilul nici ura, nici teama decât în cazurile absolut necesare pentru a-l proteja de el însuşi. De fiecare dată când un profesor pedepseşte un debutant, acest lucru devine un "stimul de aversiune", la fel ca o descărcare electrică. Debutantul va încerca pe viitor să-l evite pe profesor şi materia pe care acesta o predă.

Am îngrijit într-o zi un fizician care a ales această carieră ceva mai târziu. Într-un mod neaşteptat, a început să evite cursurile de fizică atunci când era la universitate. După mulţi ani, în timp ce îl tratam, a înţeles motivul atitudinii sale. Primul său contact cu fizica a fost într-o clasă a unui profesor despre care îşi aducea foarte bine aminte ca şi de nişte experienţe făcute cu clopote de sticlă şi curent electric. Îşi aducea aminte de profesorul cu faţa mică, sinistră, cu buzele subţiri şi un comportament meschin faţă de copii. Acesta îl umilea şi îl ridiculiza de fiecare dată când nu reuşea prea bine. Acest profesor simboliza "fizica" pentru pacientul meu. A învăţat să chiulească, într-atât de mult se asemăna pentru el acest profesor cu levierul din cuşca şoarecelui.

4. În locul pedepselor, dacă doriţi ca un copil să înceteze să acţioneze contrar dorinţelor dvs, utilizaţi tehnica extincţiei.
Când un psiholog vrea ca un animal să nu mai facă un lucru, încetează pur şi simplu să încurajeze acea acţiune. Dacă recompensează cu un pumn de grăunţe un şoarece alb pentru faptul că a apăsat o clapetă, şi dacă vrea ca animalul să înceteze s-o mai apese, va înceta să-i mai dea grăunţele. Mai devreme sau mai târziu, nemaifiind încurajat, animalul nu va mai apăsa acea clapetă. La fel se întâmplă şi cu copiii.

Să luăm ca exemplu un copil de patru ani care a descoperit efectul electrizant asupra părinţilor în momentul în care foloseşte cuvinte urâte. Se întoarce acasă, pentru pima oară "bogat cu această descoperire". Este copilul încurajat să-şi folosească repertoriul? Bineînţeles. De fapt, mama acţionează ca şi cum ar fi primit sarcina expresă de a-l încuraja (deşi acesta este ultimul lucru pe care îl doreşte). Manifestând atâta contrarietate în momentul în care copilul pronunţă cuvinte urâte, ea îl în curajază în mod efectiv. Atenţia pe care i-o arată este un adevărat stimul.

Cum îl poate face să înceteze? Ignorând pur şi simplu aceste cuvine şi rămânând calmă. Mai devreme sau mai târziu, când copilul va realiza că nu o mai poate irita pe mamă, va înc eta.

5. Profesorul trebuie să dispună de un stimul pentru începători

Pentru animale, acesta este reprezentat de hrană. Pentru copii, este vorba de dragostea şi atenţia dumneavoastră. Pentru ca acestea să joace rolul de stimul, trebuie să fiţi o persoană amuzantă şi agreabilă. Trebuie să consacraţi un anume timp să vă amuzaţi împreună cu copilul, încercând să-i dovediţi că dragostea şi afecţiunea dumneavoastră reprezintă recompense pentru purtarea sa bună. Puneţi-vă următoarea întrebare: "Cât timp îmi petrec alături de copil, amuzându-ne gratuit, fără să-i cer să facă ceva? Dacă răspunsul este "foarte puţin", atunci poate că nu îl încurajaţi suficient să dorească dragostea şi atenţia dumneavoastră.

Un băiat de 17 ani pe care îl îngrijam discuta despre sentimentele pentru tatăl său şi îmi spunea: "În primii 15 ani ai vieţii mele, practic nici nu l-am văzut pe tata duminica. Era atât de ocupat la serviciu încât nu avea de loc timp pentru mine. Acum, de când am toate aceste probleme încearcă să fie prietenul meu şi să recupereze timpul pierdut. Ar dori să mă fac bine şi să nu mai am probleme la şcoală. Câteodată am chef să-i spun: "Las-o baltă bătrâne! Pe unde ai umblat în toţi aceşti ani?"

6. Încurajaţi-vă copilul în tot ceea ce doriţi să-l vedeţi făcând şi nu acordaţi atenţie lucrurilor pe care le face şi nu vă plac.

De exemplu, unul din pacienţii mei care nu înţelesese acest principiu, a descurajat-o în mod involuntar pe sora sa de a scrie poezii. El era la universitate, pe când ea, încă la liceu. I-a trimis o poezie scrisă de ea şi i-a cerut părerea. El nu cunoştea nimic despre psihologia stimulării şi în acest fel a luat poezia vers cu vers scriind exact ceea ce îi plăcea şi ce nu, spunând: "uite un pasaj bun", sau "chestia asta e cam stângace", "îmi place stilul acestui vers". Rezultatul acestui efort critic foarte serios, a fost că fata nu a mai scris niciodată o poezie. De ce? Deoarece a fost descurajată la prima încercare, prin toate criticile negative pe care le primise.

Cum ar fi trebuit să reacţioneze, urmând principiile psihologiei stimulării? Ar fi trebuit să-i scrie tot ce îi plăcea la această primă poezie. Ar fi fost perfect cinstit. Poezia avea de fapt multe lucruri bune. Ar fi trebuit să treacă sub tăcere lucrurile care nu îi plăceau şi să nu facă nici un comentariu asupra lucrurilor ce trebuiau ameliorate. Dacă ar fi făcut acest lucru, ideea de a scrie poezii ar fi fost încurajată prin interes şi complimente, iar fata ar fi continuat să scrie.

Citind aceste lucruri, vă gândiţi probabil, că nici unul din profesorii dumneavoastră nu v-a tratat în acest fel. Ei nu pun în valoare ceea ce este bun, ci fac să iasă la suprafaţă numai lucrurile care au defecte. Din păcate acest lucru este foarte adevărat.

Este dramatic de constatat că dresorii de animale sunt pedagogi mai buni decât profesorii din şcoli. De aceea mulţi părinţi au dificultăţi în a-şi învăţa copiii să atingă scopurile dorite.

Nici noi nu am fost crescuţi folosindu-se aceste tehnici psihologice. De aceea nu prea ştim să le aplicăm în cazul copiilor noştrii.

7. Încurajaţi orice progres. Nu aşteptaţi ca micuţul să reuşască în totalitate pentru a-l încuraja.

Un copil de nouă ani, cu care practicam şedinţe de psihoterapie, avea o problemă la şcoală: persista în a-i lovi pe ceilalţi copii. Avea nivelul E (foarte slab) la sociabilitate.

Când a venit să mă vadă pentru prima oară, se bătea cu ceilalţi copii cam de zece ori pe lună. După trei luni de tratament, aceasta nu se mai întâmpla decât de două trei ori pe lună. Dar, când a primit carnetul de note, cotarea sa la sociabilitate era tot E. Profesoara i-a explicat mamei că a fost obligată să-i acorde acest calificativ deoarece încă se mai bătea cu colegii de şcoală.

Aceasta este o metodă foarte stângace de a reacţiona. Profesoara îi spunea: “Olivier , nu te pot recompensa cu o notă mai bună înainte de a nu ajunge să nu mai baţi nici un copil. Profesoara nu ştia că în acest fel nu făcea nimic pentru a recompensa această ameliorare lentă.

Băiatul a fost furios şi a abandonat. Făcuse un efort sincer, cu ajutorul meu, pentru a nu-şi mai lovi colegii. “La ce bun d-le Doctor? Nu am lovit decât trei copii luna asta , şi încă am aceeaşi notă proastă!” Din punct de vedere psihologic, avea dreptate. Nu a primit nici un fel de încurajare din partea profesoarei, în timp ce el făcea un efort meritoriu.

Dacă copilul dumneavoastră învaţă să citească, să meargă pe bicicletă, să cânte la un instrument, să-şi îmbunătăţească manierele sau să înceteze să-i lovească pe alţii, oricare ar fi scopul care se vrea atins, încurajaţi-l la fiecare pas. Interesaţi-vă şi de cel mai mic efort pozitiv din partea sa.

Putem găsi mereu un motiv să-i complimentăm pe copiii noştrii, dacă vom căuta cu atenţie. Un băieţel de grădiniţă era o adevărată teroare pentru educatoare şi pentru co legii săi; ne-am străduit foarte mult să găsim un lucru pentru care să îl felicităm şi în acest fel să îl încurajăm să adopte o atitudine pozitivă.

Într-un târziu am găsit. Într-o zi, în timpul siestei, am constatat că se odihnea liniştit (probabil foarte obosit de a fi făcut pe nebunul cu o seară înainte). Educatoarea a prins ocazia, o dată cu acest comportament neaşteptat de liniştit din partea lui şi i-a spus: “Jean, azi eşti cel mai cuminte copil din clasă!” Când mama a venit să-l ia acasă în acea zi, el i-a spus plin de mândrie: “Educatoarea a spus că eu am fost cel mai cuminte în timpul siestei!” Şi în ziua următoare şi-a făcut siesta la fel de liniştit.

Atunci când copiii noştrii sunt cuminţi, se poartă bine, nu prea le acordăm atenţie, în cea mai mare parte a timpului. Nu ne deranjază aşa că îi ignorăm. Nu facem nimic pentru a încuraja acest comportament pozitiv. Dar atunci cînd copilul iese în evidenţă cu ceva, ne atrage imediat atenţia. Cu alte cuvinte, nu facem decât să încurajăm comportamentul pe care nu îl dorim. Remediul constă în a ne face timp pentru a încuraja comportamentul dorit, în loc să ignorăm copilul când se poartă bine. Este foarte important, dacă aveţi un băieţel turbulent, dificil, care face tot felul de mofturi. Când vedeţi că se joacă liniştit, mergeţi la el, mângâiaţi-i părul sau sărutaţi-l şi spuneţi-i ceva de genul: “Câte-odată este atât de bine să te joci liniştit, nu?”

8. În prima perioadă, este important să încurajăm orice reacţie pozitivă. O dată ce progresul se află pe calea cea bună, putem să mai rărim încurajările.

Nu este neapărat nevoie să încurajaţi fiecare mişcare pozitivă. Ar fi prea greu pentru o mamă să găsească atâta timp. Dacă răreşte încurajările, oricum va ajuta copilul de a se orienta către comportamentul dorit.

9. Faceţi în aşa fel încât eventualul debutant să reuşască în primele etape ale activităţii care i-a fost încredinţată.

Începeţi cu sarcini uşoare şi apoi treceţi la cele mai dificile. Într-o seară, jucam cărţi cu băiatul meu de zece ani, când, celălalt băiat de patru ani şi-a manifestat intenţia de a juca şi el. I-am promis, bineînţeles, că voi juca cu el după aceea. Aţi încercat vreodată să jucaţi cărţi cu un copil de patru ani? A juca după reguli, reprezenta un efort prea mare la această vârstă, deoarece aceasta cerea prea mult la nivelul său de maturitate. El voia doar să joace cărţi.

Care a fost soluţia? Cum să fac ca el să câştige, jucând cu mine? Uşor. Am adaptat regulile la nivelul său de patru ani. Am “jucat” dând cărţi la întâmplare. El dădea o ca rte, eu alta. Foarte repede jocul a fost terminat. A “câştigat”. A anunţat pe un ton triumfător: “Am câştigat la cărţi!”. L-am ajutat astfel să reuşească în primele etape, pentru a-l învăţa să iubească jocul.

Dacă părinţii ar putea aplica toate aceste nouă principii ar avea mai puţin senzaţia de eşec în educarea copilului. Ar fi mai uşor să crească copii mai fericiţi şi mai încrezători în ei înşişi.

DISCIPLINA PRIN AUTOREGLARE

Am expus mai sus metode de disciplină sau de antrenament fondate cu ajutorul experienţelor efectuate pe animale. Ajungem acum la metode de antrenare care sunt specifice copiilor şi care nu pot fi aplicate câinilor, delfinilor sau papagalilor. Aceste metode au ca şi caracteristică comună întărirea conceptului despre sine al copilului. Animalele nu au un concept depre sine, în timp ce copilul are unul.

Este imaginea mentală pe care o are despre el însuşi. Va reuşi atât la şcoală cât şi în viaţă dacă va avea un concept despre sine puternic şi pozitiv. Să ne reamintim că scopul nostru final, atunci când disciplinăm un copil, este de a-l ajuta să devină un individ care se poate controla. Cu cât conceptul despre sine va fi mai puternic, cu atât va fi mai capabil să se autodisciplineze.

În calitate de părinţi ce puteţi face pentru a-l ajuta să-şi întărească acest concept despre sine şi să-l facem să progreseze către scopul pe care îl vizăm? Puteţi folosi următoarele metode:

- A ne aplica asupra universului zilnic al copilului şi a-l controla ne poate permite să nu mai avem nevoie de alte metode de disciplină.

Să presupunem că vizitaţi o grădiniţă şi că acolo găsiţi o clasă goală, fără nici un echipament educativ sau recreativ. Fără cuburi, fără camione, maşini, cărucioare, vopseluri, hârtie sau plastelină. Nimic cu care să se poată juca un copil. Acelaşi lucru şi în curte. Dacă o educatoare ar încerca să aducă copii într-un décor atât de gol, atât de puţin propice, ar avea de înfruntat probleme serioase de disciplină.

Aruncaţi un ochi la dumneavoastră acasă. Este casa dumneavoastră un loc cu puţin material educativ, dar plină de obiecte pentru adulţi, pe care copilul nu are voie să le atingă? Dacă da, aveţi toate şansele să întâmpinaţi multe şi inutile probleme de disciplină. Dar dacă din contră, casa dumneavoastră oferă un univers de lucruri interesante şi stimulante, veţi putea evita aceste probleme controlând universul zilnic al copilului.

Gândiţi-vă la drumurile lungi cu maşina. Cunosc părinţi pentru care aceste călătorii sunt adevărate coşmaruri, numai datorită faptului că nu ştiu să dea o ocupaţie copilului pe parcursul drumului. Nu se gândesc să ia cu ei jucării, sau surprize pe care să le dea când animozitatea între frate şi soră atinge paroxismul.

Acest gen de oameni nu prevăd pe parcursul călătoriilor opriri prin păduri, sau în locuri în care copiii pot coborâ pentru a alerga puţin. Şi părinţii se mai întreabă de ce copiii se bat, plâng şi fac drumul insuportabil. Puţin control şi organizare înainte de a pleca v-ar ajuta să nu vă folosiţi toată energia încercând să-i disciplinaţi pe copii.

Acest tip de control şi organizare lipseşte cel mai mult părinţilor. Cu cât mai mult organizaţi un mediu adecvat, cu atât mai puţine probleme veţi avea.

- Un contact personalizat cu fiecare copil favorizează dezvoltare unui concept despre sine sănătos.

Teoretic, părinţii ştiu că micuţii lor sunt unici, dar în practică, încearcă deseori să folosească aceleaşi metode de disciplinare pentru toţi, ca şi cum ar fi identici. Evident că nu sunt. Fiecare provine dintr-o combinaţie diferită de gene. Din punct de vedere biologic, unul dintre copii poate fi mai dur, iar un altul mai maleabil. Chiar în sânul aceleeaşi familii, fiecare copil creşte într-un univers diferit, în funcţie de locul său şi ordinea “sosirii”. Primul copil creşte înconjurat numai de adulţi, până la naşterea celui de-

al doilea; el este acela care îi învaţă pe părinţi cum se creşte un copil (aceasta explică de ce marea majoritate a copiilor care vin la psihoterapie sunt primii născuţi). Cel de-al doilea copil are mereu un altul în faţa lui, la care se poate uita, de la care poate învăţa.
La naşterea celui de-al treilea, al doilea devine copilul intermediar. Nu are avantajele primului născut, nici pe cele ale ultimului. Este puţin "eternul uitat". Al treilea devinde deci bebeluşul şi beneficiază de toate drepturile aferente rangului său. Şi aşa mai departe… Contează prea puţin numărul de copii din familie: fiecare creşte frumos şi bine într-un mediu ambiant care nu-i aparţine decât lui.
Combinaţia genelor, adăugată la poziţia ocupată în cronologia familiei subliniază faptul că fiecare dintre copiii dumneavoastră este diferit de ceilalţi. De aceea aveţi nevoie de metode educative diferite pentru fiecare în parte. Un copil tensionat şi îngrijorat nu va putea fi tratat ca un copil vesel şi destins. Din păcate, marea majoritate a părinţilor nu ţin cont de acest lucru. Ei caută metode de disciplinare absolute şi universale, care pot fi aplicate tuturor copiilor. Ori, este curios de constatat, că singurele metode universale care "merg" la toţi copiii sunt metodele negative, care antrenează un concept despre sine deficitar la toţi copiii, oricare ar fi personalitatea lor. Dar când avem de-a face cu metode pozitive care favorizează dezvoltarea egoului, acestea trebuie personalizate. Adică, trebuie să găsim timpul necesar pentru a studia caracteristicile individuale şi tendinţele fiecărui copil, fie ei introvertiţi sau extravertiţi, fatalişti şi puţin îngrijoraţi, sau serioşi şi introvertiţi.

- A da copilului libertatea de a explora mediul său şi a-şi asuma autodisciplina imediat ce este posibil, la fiecare etapă a dezvoltării, favorizează edificarea unui ego pozitiv.

Prima oară când observă linguriţa şi vă arată că doreşte să mănânce singur, lăsaţi-l să încerce. Mai puţină sau mai multă mizerie, la această vârstă, conteză prea puţin, deoarece este pe cale să înveţe să se disciplineze şi să se controleze.
Dacă veţi continua să-l hrăniţi, veţi încetini dezvoltarea independenţei şi autodisciplinei sale. La fel se întâmplă cu toate celelalte activităţi. De îndată ce va putea să se îmbrace singur, să dea drumul la apă sau să se spele pe dinţi, lăsaţi-l să le facă singur.
Ceea ce presupune, bineînţeles, răbdare. Fără nici o îndoială, nouă ne este mult mai uşor să îl hrănim sau să îl spălăm. Dar acest lucru nu este deloc benefic pentru el.
Copiii şi adulţii văd faptul de a se îmbrăca cu ochi diferiţi. Pentru noi un fermoir nu este decât o metodă de închidere care ne face îmbrăcatul mai rapid. Pentru copil acesta reprezintă un fel de jucărie. O cadă ne serveşte pentru a ne spăla, dar pentru copil, este locul în care se poate juca în apă. Aşa că trebuie să ne înarmăm cu răbdare şi să-i acordăm timpul necesar pentru a face lucrurile în maniera sa.
A permite unui copil să acţioneze singur, presupune din partea noastră că suntem hotărâţi ca acesta să crească. Când aud o mamă numind bebeluş copilul său de doi ani, sunt convins că în mod inconştient ea nu vrea ca acesta să crească. Deseori ezităm să ne lăsăm copiii să se descurce singuri, deoarece în străfundul nostru, undeva, nu ne dorim să-l vedem schimbându-se. Şi totuşi putem aduce multe lucruri bune copiilor dacă le respectăm dorinţa instinctivă de libertate şi dacă le lăsăm posibilitatea de a se dezvolta.

- A trata sentimentele în mod diferit faţă de acţiuni, favorizează în cazul copiilor, identificarea unui ego pozitiv (vezi capitolul 4)
- A ne încrede în forţa atotputernică a imitaţiei inconştiente este un element decisiv în formarea unui concept despre sine pozitiv la copil.

Copiii sunt imitatori extraordinari. Datorită acestui dar avem la îndemână un instrument educativ foarte eficient. Dacă putem oferi modele vii ale unei personalităţi cu trăsături pozitive, copiii noştri vor învăţa printr-o imitare inconştientă.
Dacă înţelegem acest concept, el ne va scuti de conflicte inutile cu copilul. Dacă le arătăm bunele maiere la masă, oferind propriul exemplu, mai târziu ne vor imita. Nici la doi nici la patru ani, dar ne vor imita. Dacă perseverăm în aceste încercări şi nu abandonăm la primele semne de dificultate, copiii vor imita şi această perseverenţă. Dacă dorim ca ei să respecte drepturile altora, ar trebui să începem prin a le respecta noi pe ale lor. Bunul exemplu este cea mai eficientă formă de învăţare pe care le-o putem oferi; dacă îl certăm pentru faptul că nu respectă sentimentele celorlalţi, prin aceasta îi arătăm că noi nu le respectăm pe ale sale. Acţiunile noastre reprezintă un mijloc educativ mult mai vast decât cuvintele noastre.
Unul dintre bolnavii mei, în vârstă de 16 ani, şi-a văzut tatăl, în cursul unui exces de furie înspăimântător, aruncând cu sticle prin casă şi lovindu-şi soţia. Într-un târziu aceasta a divorţat. Acest băiat repeta acelaşi tip de comportament vis-à-vis de mama sa, iar aceasta la adus la psihoterapie. Când era supărat pe ea, arunca cu sticle în ea. Copiii fac ceea ce văd făcându-se!
Nu numai că micuţul imită în mod inconştient comportamentul părinţilor săi, dar impregnează şi atmosfera din casă: amicală şi cooperantă, ostilă, sau de convenienţă. Atmosfera căminului este baza a tot ceea ce încercăm să-l învăţăm prin disciplină. Este sarcina părinţilor să supravegheze această ambianţă, cât şi modelele specifice pe care le furnizează. În fiecare zi învăţăm copilul câte ceva prin limbajul mut al comportamentului nostru. Îi oferim modele pe care le imită în mod inconştient.

- Susţinerea afectivă a părinţilor ajută copilul să învingă sentimentul de inadaptare şi să-şi construiască un ego solid.

Toţi copiii se simt inadaptaţi din cauza dimensiunilor şi lipsei de experienţă în contactul lor cu lumea. Mulţi adulţi minimizează aceşti factori şi sentimentele care decurg din ei.
Copiii sunt mici, neputincioşi şi inferiori părinţilor şi altor adulţi în înfruntarea cu lumea înconjurătoare. Dacă nu credeţi acest lucru încercaţi următoarea experienţă: mergeţi în genunchi o perioadă. Analizaţi ce simţiţi faţă de lumea giganică a adulţilor. Acest sentiment de neputinţă pe care îl aveţi corespunde a celui resimţit de copii. De aceea au nevoie de susţinere afectivă şi de încurajări din partea părinţilor pentru a putea depăşi acest sentiment.
După cum am mai arătat, putem oferi acest tip de ajutor copilului prin tehnica reflectării sentimentelor, arătându-i că înţelegem într-adevăr ceea ce simt. Este singurul gest pe care îl putem face pentru a îndepărta acest sentiment. Faptul că un adult îi arată că înţelege ceea ce simte îl face într-un mod surprinzător să se simtă mai sigur.
Din păcate, mulţi adulţi îşi imaginează copilăria ca pe o perioadă fără griji. Avem deci tendinţa de a minimiza importanţa acestui sentiment de insecuritate şi teamă. Avem tendinţa de a-l include printre problemele de mică importanţă care îi tulbură pe copiii noştri, comparativ cu adevăratele probleme cu care ne confruntăm în viaţa adultă. Unul dintre micuţii mei bolnavi de şase ani a rezumat acest lucru foarte bine. Discutând despre un eveniment care îl bulversase şi la care tatăl său i-a spus că nu avea de ce să plângă acesta a strigat: “Pentru el era un lucru de nimic, dar pentru mine însemna mult!”
Când un copil este confruntat cu o sarcină nouă care antrenează un sentiment de inadaptare, putem să îl facem să înţeleagă că suntem conştienţi şi că înţelegem foarte bine acest lucru. Îi putem acorda un ajutor afectiv arătându-i că avem încredere în el şi suntem aliaţii lui. Cel mai important este să înţeleagă că nu este singur. De fiecare dată când are nevoie de dumneavoastră trebuie să vă poată cere ajutorul. Această problemă de disponibilitate nu trebuire tratată cu uşurinţă de către părinţi. Tatăl sau mama pot

fi prezenţi fizic în casă, dar copilul poate simţi că aceştia nu sunt cu adevărat acolo, în sensul de a fi disponibili dacă are nevoie de ajutor sau înţelegere.
Părinţii pot oferii un sprijin afectiv prin demonstrarea tangibilă a tandreţei lor. Copiii nu pierd niciodată, crescând, aceasta nevoie a semnelor de dragoste. O mângâiere, un pupic, un braţ în jurul umerilor, sunt manifestări tăcute şi esenţiale prin care arătăm unui copil că "suntem acolo", alături de el, de fiecare dată când are nevoie de noi. Părinţii neglijază deseori acele cuvinte magice încărcate de conţinut afectiv: te iubesc. Îşi spun de multe ori că dragostea lor este exprimată prin fapte, aşa că ce nevoie mai este şi de cuvinte?
Dacă aceasta este şi părerea dumneavoastră, daţi-mi voie să vă pun o întrebare: chiar dacă atitudinea soţului dumneavoastră vă arată dragostea pe care acesta o simte, veţi fi satisfăcută să vă petreceţi restul vieţii fără să auziţi vreo dată spunându-vă că vă iubeşte? Sigur că nu. Şi copiii împărtăşesc acelaşi sentiment. Au nevoie să vă audă spunând-o.
Atenţie. Nu trebuie niciodată să vă manifestaţi în mod fizic dragostea pentru copilul dumneavoastră sau să-i spuneţi: "te iubesc", atunci când nu simţiţi acest lucru destul de puternic. Nu vă pretaţi la efuziuni doar pentru că vă gândiţi că acestea sunt bune pentru el. Dacă o faceţi, copilul va percepe lipsa de sinceritate. Va realiza că gesturile şi cuvintele dumneavoastră nu corespund unui elan autentic. Acest lucru îl va tulbura şi îl va deruta deoarece va şimţi din partea dumneavoastră un mesaj bivalent. Prin cuvinte şi gesturi îi spuneţi că îl iubiţi dar sentimentele dumneavoastră îl lasă să vadă contrariul. Dacă, la un moment dat, nu simţiţi nici o afecţiune specială pentru el, mai bine nu spuneţi şi nu faceţi nimic, decât să jucaţi această comedie…

- Dacă lăsaţi copilul să înveţe din consecinţele naturale ale faptelor sale , îl ajutaţi să-şi întărească egoul

Aceasta este una dintre cele mai preţioase unelte pe care le avem la dispoziţie. Din păcate, puţini părinţi o folosesc. Să examinăm procesul acestor consecinţe naturale.
Un copil nu mănâncă ceea ce are în farfurie la micul-dejun. Se joacă cu mâncarea, face orice, în afară de a mânca. Mama nu se enervează şi nu îl ameninţă că îl va pedepsi. Ia doar mâncarea de pe masă la sfârşit şi lasă să acţioneze consecinţele naturale. La puţin timp după aceasta copilul va dori probabil ceva de ronţăit.
Mama îi poate răspunde: " Îmi pare foarte rău că îţi este foame. Vom mânca din nou la prânz. E păcat că trebuie să aştepţi atâta." Foamea care îl şicanează pe copil este consecinţa naturală a faptului de a nu fi mâncat nimic la micul-dejun. Aceasta va aduce o schimbare mult mai rapidă în modul său de a reacţiona decât orice dojană sau pedeapsă.
Una dintre problemele destul de des semnalate de părinţi este ac eea că copiii nu se prea înghesuie să se pregătească pentru a pleca la şcoală. Mamele mi-au spus că acest lucru se întâmplă aproape în fiecare dimineaţă. Ele se regăsesc epuizate nervos după ce copilul a plecat în sfârşit la şcoală. Este o încercare de lungă durată, marcată de împotrivirile copilului şi de insistenţele mamei.
Remarc faptul că acestor mame le-ar fi de ajuns să facă trei lucruri: să hotărască cu o seară înainte ce haine va purta copilul a doua zi şi să-l determine să-şi pregătească lucrurile dinainte. Să-l trezească la timp. Să-i pregătească micul-dejun la timp. Pentru restul, copilul poate face cum vrea. Poate să-şi facă toaleta şi să se îmbrace, poate să ia micul dejun, să-şi strângă lucrurile şi să plece la şcoală.
În mod inevitabil, când am expus acest plan unei mame, aceasta a spus cu o voce descurajată: "Ştiu ce se va întâmpla dacă încerc să procedez în felul acesta!"
- Da? Ce se va întâmpla?
- Va trage de timp în aşa fel încât va pierde autobuzul şcolii.

- Şi ce dacă?
- Păi, dacă îl pierde, va trebui să-l duc eu cu maşina.
- De ce?
- Dacă nu îl duc, va întârzia la ore.
- Şi ce dacă? Dacă s-ar duce pe jos?
- Drumul este foarte lung şi va ajunge obosit.
- Şi ce dacă?
- Nu va fi prea bine pentru el să ajungă la şcoală atât de târziu.
- Ei şi?

Am continuat s-o întreb "ei şi?". Am vrut să-i arăt în acest fel că dacă s-ar abţine de a proteja copilul de consecinţele faptelor sale, acestea l-ar putea învăţa multe lucruri.
Dacă aceste consecinţe naturale sunt agreabile, copilul persistă, în general, în modul său de a acţiona. Dacă sunt dezagreabile, copilul va simţi nevoia de a-şi schimba comportamentul, numai dacă părinţii nu se interpun pentru a-l proteja. Din păcate acest lucru se întâmplă cel mai des. Când părinţii intervin pentru a feri copilul de a suporta consecinţele neplăcute ale acţiunilor sale, acesta nu poate profita de valoarea lor educativă la momentul propice. Este un lucru nefast pentru egoul său, iar aceasta îl împiedică să poată conta pe el însuşi. Bine înţeles, trebuie să daţi dovadă de bun simţ utilizând această noţiune. Dacă lăsaţi un copil foarte tânăr să experimenteze consecinţele antrenate de acţiunea traversării unei străzi aglomerate, acest lucru poate fi nefast pentru sănătatea sau viaţa sa. Trebuie să interveniţi şi să-l împiedicaţi să alerge pe stradă. Dar atunci când consecinţele naturale nu reprezintă decât lucruri dezagreabile, păstraţi distanţa şi lăsaţi lucrurile să-şi urmeze cursul lor logic.
Ar fi ideal să ne putem baza în întregime pe acest concept al consecinţelor naturale ale comportamentului pentru a disciplina un copil. Din păcate aceste nu sunt întotdeauna suficiente. Uneori trebuie să creăm şi consecinţe artificiale pentru a sancţiona conduita copilului.
Dispunem de trei modele principale:

1. Putem priva copilul de un lucru la care ţine.

Să presupunem că micuţul dumneavoastră de cinci ani desenează pe pereţii camerei dumneavoastră. Acest lucru este normal la doi ani, dar reprezintă un act de ostilitate la cinci ani. Din nefericire pentru învăţarea disciplinei, această acţiune nu antrenează consecinţe neplăcute. Trebuie deci, să creaţi consecinţe artificiale şi arbitrare care vor impune copilului limite stricte.
Dacă, descoperind fapta, vă enervaţi foarte tare, îi puteţi aplica o pedeapsă imediat. Acesta este un tip de consecinţă artificială foarte neplăcut pentru copil. Sau îl puteţi priva de ceva plăcut, spunându-i: "Eşti destul de mare ca să ştii că nu se desenează pe pereţi. În acest caz nu vei mai avea acces la creioanele colorate timp de trei zile. Astfel îţi vei aminti că pentru desen se foloseşte hârtia, nu pereţii!"

2. Putem izola copilul, îndepărtându-l de grupul său social sau trimiţându-l în camera lui.

Să presupunem că micuţul de patru ani împiedică un grup de copii să se joace în grădină sau în casă. Îi puteţi spune: "Văd că nu eşti în stare să te joci cu prietenii tăi. Îi loveşti şi faci dezordine. Du-te şi te joacă singur în camera ta şi vino să-mi spui când vei fi în stare să te controlezi."
De fiecare dată când folosiţi izolarea ca pedeapsă, este esenţial să lăsaţi, dacă putem spune aşa, uşa deschisă. Nu trimiteţi copilul în camera lui ca şi cum ar trebui să rămână acolo pentru totdeauna. Scopul nu este să-l încarceraţi definitiv, ci de a provoca o schimbare în comportamentul său. Să ştie că atunci când îşi va schimba atitudinea, va putea reveni la joacă.

3. Putem da o bătăiţă unui copil.

Ţin să precizez în mod clar că există un mod “bun” şi un mod “rău” de a aplica o bătăiţă. Numesc mod “rău” faptul de a administra o bătaie în mod sadic şi crud, care inspiră copilului ură şi dorinţă de răzbunare. Este pedeapsa administrată cu un furtun, curea, sau orice altă armă de “adult”. De asemenea, în această categorie se încadrează şi palmele umilitoare.

Metoda “bună” de a corecta un copil nu are nevoie de accesorii. Mâna tatălui sau a mamei care loveşte de două, trei ori fundul copilului este suficientă. Dacă este bine administrată, reprezintă un lucru pozitiv. Însănătoşeşte atmosfera, şi este preferabilă unei predici sau unei morale culpabilizatoare.

Aţi auzit probabil vechea zicală: “ Nu loviţi niciodată un copil când sunteţi nervoşi”. Consider că din punct de vedere psihologic este un sfat foarte prost, şi propun opusul său: “Nu loviţi un copil decât dacă sunteţi nervoşi”. Un copil înţelege foarte bine acest lucru. Ştie că sunteţi furios contra lui şi ştie şi de ce. Ceea ce un copil nu înţelege este că dacă o supără pe mamă la ora zece dimineaţa, aceasta îi spune: “ Foarte bine, tatăl tău va rezolva această problemă când se va întoarce de la serviciu!” Iar când tatăl ajunge acasă este însărcinat cu administrarea unei corecţii despre care se crede că va servi drept lecţie copilului. Ori aceste corecţii administrate cu sânge -rece, copilul nu le poate înţelege şi nici ierta.

Ceea ce recomand este corecţia de tipul “Buf! Au!” “Buf -ul” dvs, urmat imediat de “Au -l” copilului. Nu o aplicaţi decât atunci când sunteţi furioşi şi aveţi dorinţa de a rezolva problema “pe loc”. În zilele noastre, multe mame par să se teamă să “atingă” copilul. Vorbesc şi ţipă mult, încearcă să negocieze cu copilul. Este o enormă greşeală, deoarece aceasta le distruge autoritatea de părinte.

Ceea ce trebuie făcut, este să -i spuneţi copilului o dată sau de două ori ce trebuie să facă sau să înceteze de a face. Atunci, dacă refuză să asculte şi vă irită aplicaţi -i corecţia pe loc.

După ce aţi făcut acest lucru vă veţi simţi puţin contrariată şi vinovată de a vă fi pierdut sângele -rece. Curaj, nu este totul pierdut. Puteţi să -i spuneţi copilului, găsind cuvintele potrivite: “ Vezi tu, mami a făcut o prostie. M-am enervat şi asta mă supără.” Şi replecaţi cu piciorul drept fără să vă mai loviţi de culpabilitate, frustrare şi contrarietate.

Aşteptaţi să vă reveniţi după acest incident. Se poate întâmpla în cinci minute sau în cinci ore. Dacă constataţi că v -aţi înşelat, este important ca micuţul să ştie şi el acest lucru. Mai ales, nu îl lăsaţi să creadă că l-aţi “corectat” numai pentru binele lui. Este atât de fals încât îşi va da seama imediat.

Scopul principal al aplicării corecţiilor, orice ar spune părinţii, este de a-i uşura pe aceştia. Cu toţii avem nevoie de asta, din când în când, atunci când copii “ne calcă pe nervi”

Dacă am fi fost părinţi model, am fi cu toţii atât de maeştrii încât nu am aplica niciodată corecţii, în afară de cazurile excepţionale. Ori, nu su ntem perfecţi sută la sută. Nu suntem capabili să ne păstrăm calmul în orice circumstanţe, impunând disciplina noastră. Natura, se pare că a hotărât altfel. Atunci când copiii fac prostioare, ne pierdem sângele rece şi îi lovim. Dar nu avem de ce să ne sim ţim vinovaţi. Noi ne uşurăm şi ei de asemenea, atmosfera se purifică. Atât părinţii cât şi copiii pot porni din nou la drum mai liniştiţi. Administrând corecţiile extirpaţi din relaţiile dumneavoastră cu copiii mânia, furia şi toate sentimentele negative. Vă puteţi reasuma autoritatea părintească.

Unii dintre cititori pot găsi jenantă ideea că bătăiţele sunt administrate în special pentru a -i uşura pe părinţi. Poate că încă trăiţi cu iluzia că unicul scop al bătăii este de a exercita o influenţă benefică asupra copilului. Dacă este şi cazul dumneavoastră atunci va trebui să o schimbaţi.

În cele din urmă, noi părinţii suntem fiinţe umane, de aceea vă spun: “ Descărcaţi -vă aplicând câte o corecţie din când” dacă este necesar. Dar sper că dacă veţi urma sfatur ile din acest capitol, veţi fi mai puţin obigaţi să le aplicaţi.

Dacă sunteţi totalmente cinstiţi cu dumneavoastră înşivă, admiteţi că uneori vă cam lăsaţi duşi de val şi realizaţi abia mai târziu că n-ar fi trebuit să vă arătaţi atât de violenţi. Dacă într-o zi se întâmplă să fiţi nervoşi din cauza vecinilor sau pentru un motiv oarecare se poate să vă descărcaţi pedepsind copilul.
Ce este de făcut în acest caz? Bine înţeles, puteţi oricând să jucaţi rolul personajului infailibil şi virtuos şi să spuneţi că micuţul merita din plin ceea ce a primit. Sau puteţi avea, pur şi simplu, curajul de a-i spune, de exemplu: "Ştii, puiule, mama s-a enervat şi te-a certat foarte tare. Acum îmi dau seama că nu greşisei prea mult. Am fost foarte nervoasă astăzi, dar nu din cauza ta. Trebuie să-mi cer scuze."
Copilul va simţi crescând în el un val de solicitudine pentru dumneavoastră, văzându-vă că recunoaşteţi a fi o fiinţă umană, deloc infailibilă. Rezultatul va fi foarte plăcut pentru egoul său şi al dumneavoastră!
Să facem bilanţul! Despre consecinţele naturale ale conduitei proaste a unui copil am spus că pot fi înlocuite cu consecinţe artificiale. Dar chiar dacă aceste consecinţe sunt artificiale, folosirea lor trebuie supusă unor reguli de bază.

a) Consecinţele artificiale trebuie să fie destul de logice.

Acelaşi tip de comportament trebuie să antreneze aceleaşi consecinţe. Dacă într-o zi confiscaţi cariocile deoarece copilul desena cu ele pe pereţi, iar a doua zi îi adresaţi un zâmbet îndulgent pentru a fi făcut acelaşi lucru, îi va fi foarte greu să înceteze de a mai mâzgăli pereţii.

b) Consecinţele artificiale trebuie să fie immediate

Cu cât mai repede survine o consecinţă în urma acţiunii care o produce, cu atât mai profitabilă va fi pentru copil. Când rezultatele dezagreabile survin cu întârziere, este greu pentru copil să stabilească raportul între cele două fapte.
De exemplu, dacă micuţul a făcut o prostie dimineaţa, consecinţele ei trebuie să fie immediate; nu aşteptaţi sosirea tatălui de la serviciu. Spuneţi-i: "Prea bine, nu te vei uita la televizor toată ziua, începând de acum!"

c) Dacă privaţi un copil de un lucru care îi place, perioada privaţiunii trebuie să fie rezonabilă.

A priva un copil de televizor o lună întreagă este un lucru nebunesc. În acest caz pedeapsa îşi pierde sensul. Nu-l mai împinge nimic spre a-şi ameliora conduita. În schimb a-l priva de televizor câteva zile (sau mai puţin) este o pedeapsă inteligentă care îl incită să se îndrepte.

d) Nu pedepsiţi niciodată un copil privându-l de ceva care îi este esenţial.

Am cunoscut părinţi care şi-au pedepsit copilul privându-l de petrecerea prevăzută pentru aniversarea sa, sau de o vizită proiectată de mult timp într-un parc de distracţii. Asemenea privări nu schimbă mare lucru în comportamentul copilului. Riscă, mai degrabă, să provoace ostilitate şi dorinţa de răzbunare. După cum spunea chiar un copil, privarea de o serbare de aniversare constituie "o pedeapsă crudă şi anormală". Este perfect adevărat.

e) Consecinţele artificiale dezagreabile trebuie să fie pe cât posibil în raport cu comportamentul rău ce le-a cauzat.

Dacă un copil a desenat pe pereţi, pedeapsa în raport cu fapta ar fi privarea de creioane şi carioci. În acest caz va admite logica şi dreptatea pedepsei.

f) Daţi-i copilului un model pozitiv a ceea ce trebuie să facă.

Dacă vă uitaţi o zi întreagă la mame cu copii, veţi observa că un mare număr dintre ele îşi petrec aproape tot timpul spunând copilului ce să nu facă. Dacă ceea ce am spus pare surprinzător, să studiem exemplul următor. Cunosc un fabricant de marionete, pe numele său Preston Hibbard, care dă reprezentaţii cu păpuşi. Cunoaşte foarte bine psihologia copiilor, care adoră spectacolele sale. Într-un moment al reprezentaţiei, personajul principal, prinţul, se află pe cal, iar regizorul spune copiilor: "Atenţie, să nu spuneţi cuvântul "Hopa" deoarece, de fiecare dată când calul aude "Hopa" se scutură şi îl aruncă jos pe prinţ. Aţi înţeles bine, nu spuneţi calului "Hopa"!" Abia a terminat de explicat copiilor

ce trebuie să NU facă, că micuţii strigă plini de veselie: “Hopaaa” Multe mame nu par să înţeleagă efectul produs atunci când spunem unui copil să Nu spună: “Hopa”. Sunt uimite şi nefericie, când copilul începe să le strige în faţă exact acest cuvânt.
Când ne adresăm unui copil pentru a-i dirija acţiunile, trebuie să-i spunem ceea ce trebuie să facă şi să ne abţinem de a-i spune ceea ce nu trebuie să facă.
În loc să spuneţi: “ Nu mai arunca cu nisip”, puteţi să spuneţi: “Nisipul este făcut pentru jucat, nu pentru aruncat”

g) Daţi dovadă de bun simţ în situaţiile periculoase.

Prin situaţii periculoase, înţeleg de exemplu, ca un copil de şase ani să traverseze strada fără să se asigure, să se joace cu focul, cu apa clocotită, cu cuţitele sau otrăvurile. Adaptând în mod inteligent copilului rutina zilnică, se pot elimina unele din aceste riscuri. Dacă grădina este bine închisă, nu are nici o şansă să iasă pe stradă. Dacă toate produsele toxice sunt în afara razei sale de acţiune, nu trebuie să vă faceţi griji pentru pericolul otrăvirii.
Dar această adaptare controlată a mediului copilului nu este suficientă pentru a garanta siguranţa în faţa tuturor eventualelor pericole. Pentru a-l ajuta să scape din situaţiile riscante trebuie să-i “implantaţi” o teamă rezonabilă şi sănătoasă faţă de pericol, fără a-i da însă un exces de fiori.Lăsaţi-l să descopere consecinţele nefaste ale actelor sale în situaţii care nu sunt periculoase. Se va arăta mai dispus să vă asculte cu încredere când îi semnalaţi o ameninţare, decât dacă l-aţi proteja excesiv şi l-aţi împiedica să descopere singur consecinţele faptelor sale.
Pentru foc, de exemplu, cred că este bine să învăţaţi copilul să aprindă chibrituri şi să recunoască importanţa focului cât mai curînd posibil. Lăsaţi-l să înveţe cum să se servească de chibrituri pentru a aprinde un foc. Este mult mai preferabil aşa, decât a-i interzice categoric orice contact cu chibriturile, lucru care ar face din foc un subiect tabu. Este posibil ca micuţul să vrea să se joace cu focul numai pentru că este interzis.
Urmând aceste şapte principii pozitive, veţi face minuni pentru a întări egoul copilului şi pentru a-l ajuta să-şi impună singur disciplina.
Înainte de a începe descrierea metodelor educative ce trebuie evitate, vreau să precizez că toţi părinţii pe care îi cunosc, incluzându-mă pe mine, le-am utilizat, măcar în parte, la un moment dat şi că le vom mai utiliza încă (poate chiar mâine), înainte ca micuţii noştrii să fie mari şi responsabili. Uneori din cauza ignoranţei, alteori datorită faptului că nu suntem fiinţe perfecte. D oresc totuşi să trec în revistă aceste metode, măcar pentru ca cititorii mei să nu facă apel la ele din ignoranţă. Iată deci, cele 12 porunci ale părinţilor:

1. Nu umiliţi copilul.

Dacă vi se întâmplă să spuneţi: “Cum poţi să fi atât de idiot?” sau “ Eşti un prost”, “Nu eşti bun de nimic!”, puteţi leza egoul copilului.

2. Nu folosiţi ameninţări.

Ameninţările slăbesc conceptul despre sine. De fiecare dată când ameninţăm un copil, îl învăţăm să se simtă rău în propria piele şi să-i fie teamă de noi sau să ne detes te.
Ameninţările au un efect psihologic negativ asupra copilului. Dar mamele nu trebuie să generalizeze şi să creadă că ameninţare este faptul de a spune “nu” unui copil. Din potrivă. Când un copil “o ia pe arătură” şi dvs. trebuie să-i impuneţi o limită, chiar dacă aceasta se va concretiza într-o bătăiţă, faceţi-o! Dar nu îi spuneţi dinainte copilului ceea ce îi veţi face dacă nu este cuminte. Ameninţările angajază viitorul, în timp ce copiii trăiesc în prezent. De aceea ameninţările nu au efect dacă este vorba de a ameliora comportamentul unui copil.

3. Nu faceţi copilului promisiuni disproporţionate.

Cazul cel mai incredibil de “corupţie” a copilului, pe care îl cunosc personal, este acela al unui tată care a promis fiului său de 15 ani că îi va cumpăra un Porsche la ieşirea din liceu dacă va avea numai note peste opt. Care poate fie efectul unei asemenea promisiuni? Acesta deplasează motivaţiile profunde ale copilului din interior spre exterior. În loc ca băiatul să vrea să înveţe pentru satisfacţia sa personală, nu mai învaţă decât pentru a obţine recompensa exterioară.

Dacă vă găsiţi într-un magazin în care mamele au ieşit la cumpărături împreună cu copiii lor veţi auzi probabil pe mame oferind şi pe copii acceptând promisiuni de recompense dintre cele mai variate. Copilul o înfurie pe mamă făcând dezordine prin rafturi, iar aceasta îi promite: “Dacă eşti cuminte şi nu pui mâna pe nimic, am să-ţi cumpăr o jucărie.” Acest lucru nu va fi profitabil pentru edificarea unui ego sănătos la copil şi nici pentru crearea unui individ dotat cu autodisciplină, care respectă drepturile celorlalţi.

4. Nu smulgeţi promisiuni copilului

Să privim împreună următoarea scenă: Micul Bernard a făcut un lucru rău. Mama îi spune: “Promite-mi că nu mai faci niciodată!”. Bernard, abil, oferă mame promisiunea dorită. O jumătate de oră mai târziu deja recidivează. Mama este contrariată şi abia stăpânindu-şi furia, acuză: “Bernard, totuşi mi-ai promis!”, fără să ştie că promisiunile nu au nici un sens pentru copii. Promisiunea, la fel ca sora ei, ameninţarea, angajază viitorul. Iar copiii trăiesc în prezent. Dacă este vorba de un copil foarte sensibil, această promisiune pe care i-o smulgem îl va învăţa doar să se simtă vinovat dacă nu o respectă. Sau, dacă nu este foarte sensibil, îl va învăţa să fie cinic şi să înlocuiască o schimbare adevărată în comportamentul său prin cuvinte goale.

5. Nu protejaţi excesiv copilul

O atitudine prea protectoare slăbeşte egoul. În acest fel copilul poate învăţa următorul lucru: “Nu poţi face mare lucru pentru tine însuţi. Trebuie să fiu mereu alături de tine pentru a te îngriji.” Marea majoritate a părinţilor nu par să aibă prea mare încredere în copil. Deviza dvs. ar trebui să fie: să nu fac niciodată pentru un copil ceea ce poate face el însuşi.

6. Nu trebuie să-i vorbiţi prea mult copilului

Discursurile lungi înseamnă pentru copil: “ Nu eşti în stare să înţelegi prea bine, iar în acest caz trebuie să asculţi tot ce am de spus.” Următoarele două remarci, făcute de către tineri, ilustrează foarte bine reacţia lor în faţa adulţilor care vorbesc prea mult. Un băieţel de cinci ani îl întreabă pe tatăl său: “Tati, de ce îmi dai mereu un răspuns atât de lung, când eu îţi pun o întrebare atât de micuţă?”

Un alt copil de aceeaşi vârstă a fost surprins amenințând un coleg: “ Am să te bat şi am să te tai în bucăţi! Stai să-ţi explic!”

7. Nu cereţi copilului ascultare oarbă şi imediată

Să presupunem că soţul dvs. vă spune: “Dragă, lasă baltă ce faci acum şi adu-mi o cafea imediat!” Cred că mai degrabă aţi avea poftă să-i daţi cu cafeaua în cap. Şi copilul are exact acelaşi sentiment atunci când îi cereţi să înceteze imediat ceea ce face pentru a executa ceea ce doriţi dvs.

Să dăm copiilor noştrii măcar timpul să reacţioneze. Puteţi să spuneţi: “Pierre, în zece minute va trebui să vii la masă.” Ascultarea imediată poate corespunde egoului unui cetăţean al unei ţări totalitare, dar nu va trebui să figureze în repertoriul nostru pedagogic dacă dorim să formăm indivizi liberi şi autodisciplinaţi.

8. Nici prea indulgenţi nu trebuie să fim

A ceda la toate rugăminţile copilului constituie ceea ce mulţi părinţi numesc " a răsfăţa". În fond, a ceda prea uşor semnifică faptul că părinţilor le este teamă de a spune "nu", de a fi fermi, în limitele pe care le fixează, ceea ce dă copilului sentimentul că toate regulile sunt flexibile şi că este suficientă o mică forţare pentru a le depăşi. Acest lucru poate merge în interiorul celulei familiale, dar pregăteşte copilul pentru o "trezire" teribilă la contactul cu lumea. A acorda prea mult unu i copil, echivalează cu a-i sufoca şansele de a deveni indepentent şi autodisciplinat.

9. Trebuie să vă arătaţi coerenţi vis-à-vis de reguli şi legi

Dacă în ziua de luni, mama, foarte destinsă, lasă copilul să facă tot ce doreşte şi trece cu vederea greşelile, pe care marţi le pedepseşte aspru, efectul produs asupra copilului este acelaşi ca şi când culoarea roşie a semaforului ar arăta într-o zi STOP şi în altă zi TRECEŢI. Copilul are nevoie de o oarecare uniformitate şi de un minimum de certitudine asupra a ceea ce se aşteaptă de la el.

10. Nu fixaţi reguli inadaptate vârstei copilului

Dacă vă aşteptaţi din partea unui copil de doi ani să fie la fel de ascultător ca şi când ar avea cinci ani, nu veţi reuşi decât să-i treziţi răutatea si ura împotriva dvs. Aceasta înseamnă a-i cere o maturitate şi o conduită de care nu este încă în stare, ceea ce are un efect nefast asupra dezvoltării conceptului despre sine.

11. Nu folosiţi metode culpabilizante şi moralizatoare

Asemenea metode formează un ego inadecvat. O metodă de disciplină care inspiră un sentiment de culpabilitate este aceea care transmite copilului un mesaj de genul: "Este foarte rău ceea ce ai făcut. Nu eşti un copil cuminte. Cum ai putut să faci aşa ceva mamei tale, după tot ce a făcut ea pentru tine?"
Data viitoare când vă veţi simţi tentată să faceţi morală unui copil de mai puţin de şase ani, dece să nu-i ţineţi un mic discurs în spaniolă sau germană sau să bâlbâiţi ceva ininteligibil? Acesta va avea acelaşi efect ca şi o predică moralizatoare. În orice caz acest lucru nu îl va face să înţeleagă că a greşit.

În fiecare zi, zeci de mii de reproşuri sunt pronunţate de către părinţi la adresa săracilor copii. Dacă ar exista microfoane ascunse care să înregistreze exact focul care hrăneşte aceste reproşuri, mamele ar fi uimite ascultând ce spun în fiecare zi copiilor. Benzile înregistrate constituie mici predici moralizatoare, ţipete, certuri, remarci umilitoare şi injurii.

Un fenomen interesant se manifestă la copiii supuşi acestui tir de baraj verbal. Urechil e lor se închid. Este unicul mijloc de apărare pe care îl au contra acestui flux de cuvinte. Cum nu poate în mod natural să "taie sunetul" în mod complet, înregistrează oricum, şi chiar foarte bine, breşele deschise în egoul său.
Reprobarea verbală are foarte mică influenţă asupra comportamentului copilului.

12. Dacă nu aveţi intenţia să le vedeţi executate, nu mai daţi ordine

Iată o scenă clasică: o mamă spune copilului: "nu te mai căţăra pe scaun!" Copilul continuă să se caţere. "Ţi-am spus să nu te mai caţeri pe scaun, Richard!" Copilul, fără a-i acorda atenţie, continuă. "Richard, Tu auzi bine? Ţi-am spus să nu te mai caţeri pe scaun!" Copilul încă nu acordă atenţie mamei, care nici nu mai încearcă să îl împiedice. În acest fel îl învaţă să nu ţină cont de ordine şi comenzi. Pentru a evita acest gen de formare negativă, nu-i cereţi nimic, nu ordonaţi nimic din ceea ce nu sunteţi hotărâţi să vedeţi pus în aplicare.

Am avansat foarte mult în acest capitol asupra disciplinei şi aş dori, foarte repede să trec în revistă tot ce am discutat despre acest subiect.

Doriţi ca micuţul dvs. să devină un adult capabil să-şi asume rolul singur, o fiinţă responsabilă de autodisciplina sa. Pentru a realiza acest lucru, începând de la vârsta preşcolară şi terminând târziu în adolescenţă, copilul are nevoie de o disciplină impusă de către părinţi pentru a-l ghida spre autodisciplina dorită.

Am definit disciplina ca fiind o învăţătură dată de către părinţi, o ucenicie din partea copiilor. Disciplina, ca şi proces de învăţare, este supusă unor principii psihologice care guvernează învătarea atât la animale cât şi la oameni.

Unele dintre aceste principii psihologice se aplică şi la animale şi la oameni. De aceea, este foarte judicios din partea părinţilor să ştie care sunt acestea şi să le folosească în mod inteligent.

Există şi alte principii psihologice de învăţare, care se aplică specific fiinţelor umane iar părinţii trebuie să fie foarte interesaţi în a le cunoaşte. Altfel, vor utiliza metode care sunt sortite eşecului şi care nu vor aduce decât decepţii, atât lor cât şi copiilor.

Dacă utilizăm metode de învăţare pe care experienţa ştiinţifică le-a dovedit eficiente, suntem în măsură să instruim copiii să se autodisciplineze, fără a mai fi nevoie ca disciplina să le fie impusă din exterior.

Şi care va fi rezultatul, dacă învăţăm să folosim metode eficiente şi să le evităm pe cele neeficiente? Vom obţine în acest caz "Copilul Model"? Sper că nu. În calitate de psiholog, nu sunt atrasă de noţiunea de "copil Model". Acesta nu este nici fericit, nici autodisciplinat. Este un copil care ne arată o faţadă. Prin intimidare a fost adus la un anume comformism exterior, dar în el subzistă o rană afectivă şi emoţională considerabilă. Dacă obţinem un copil de vârstă preşcolară calm şi respectuos în orice moment, care nu se revoltă şi nu ne scapă de sub control, fericit să îndeplinească tot ceea ce părinţii îi cer, nimeni să nu-i inspire sentimente negative, să nu manifeste nici un interes pentru problemele sexuale, care nu minte niciodată, nu se bate cu fraţii sau colegii, este virtuos, altruist, are principii morale, este conştiincios, curat, îi respectă pe ceilalţi, atunci nu avem de-a face cu un copil.

În timp ce îi învăţăm pe copiii noştrii disciplina şi îi ghidăm către scopul final, să nu uităm niciodată că sunt încă nişte copii.

Metodele noastre de disciplină trebuie să permită calităţii dinamice a copilăriei să se canalizeze în norme sociale unanim recunoscute. Aceste metode nu trebuie niciodată să elimine această calitate vitală şi dinamică care îi face pe copii să se poarte ca nişte… copii.

COPILUL ŞI VIOLENŢA

După tragicele evenimente produse în aceşti ultimi ani, părinţii se preocupă mai mult de subiectul violenţă. Am asistat la asasinate, acte teroriste, manifestaţii de mase pe tot cuprinsul Terrei. Televiziunea, arătând aceste evenimente publicului larg, a pus accentul pe instinctele violente ale contemporanilor noştrii. Nimeni dintre noi nu doreşte să aibă copii care să se transforme în indivizi violenţi. Cum putem împiedica acest lucru?

Prea mulţi oameni din zilele noastre vorbesc despre violenţă într-o manieră vagă şi prea generală. O carte apărută recent, vorbeşte despre acest subiect de-a lungul a 356 de pagini, fără ca autorul să dea vreo definiţie precisă. Pentru mine, violenţa reprezintă sentimentul de furie sau de ostilitate sub forma sa cea mai intensă, cea mai distructivă şi aş defini-o astfel: "Furie exprimată prin acte vehemente care are ca scop rănirea fizică sau distrugerea altei persoane"

Trebuie făcută diferenţa între actele de violenţă şi sentimentele violente, care sunt două lucruri distincte. Remarcaţi că definiţia violenţei se raportează acţiunilor ostile. Ne dorim cu toţii ca micuţii noştrii copii să poată controla aceste acte în timpul copilăriei şi mai târziu în viaţă.

Doi copii se joacă la grădiniţă. Unul dintre ei vrea să se joace cu un camion, celălalt refuză să i -l dea. Primul, ia un cub de jos şi îl loveşte pe celălalt în cap. Aceasta este o acţiune violentă. Nu ne dorim ca copiii noştrii să reacţioneze în acest fel.

Săptămâna trecută, într-un cartier din Los Angeles, în mijlocul nopţii, a izbucnit o violentă dispută între un judecător şi soţia lui. În momentul culminant al discuţiei judecătorul îşi loveşte soţia de mai multe ori cu un cuţit. În mod normal, un judecător nu este genul de persoană pe care o asociem cu ideea de violenţă, dar, în acest caz, este vorba de un act de violenţă. Nu ne dorim ca micuţii noştrii să fie incapabili să-şi controleze impulsurile când vor fi mari.

În ceea ce ne priveşte, marea noastră majoritate, când ne gândim la violenţă, vedem un cuţit sau un pistol. Există alt tip de violenţă pe care deseori îl neglijăm. Violenţa contra propriei persoane. Sinuciderea este deasemenea un act de violenţă.

Sentimentele violente, pe de altă parte, sunt diferite, deoarece pe acestea le putem controla. Am încercat pe tot parcursul acestei lucrări să arăt ceea ce ne vine în mod spontan în minte: bucurie şi fericire, depresie şi tristeţe, dragoste, furie şi ostilitate. Din acest p unct de vedere sentimentele violente nu sunt diferite de celelalte.

Dacă suntem perfect sinceri cu noi înşine, vom admite că, din când în când, simţim ceva agresivitate. Din când în când, soţul şi soţia încearcă sentimente de furie unul contra celuilalt. Când un copil face un lucru care ne înfurie, simţim mânie. Orice femeie care afirmă că nu a avut niciodată nu asemenea sentiment faţă de copilul ei, îşi face iluzii. Este o reacţie normală. (Bineînţeles, dacă constataţi că sunteţi stăpâniţi majoritatea tim pului de astfel de sentimente, consultaţi un psiholog care vă va ajuta să vă restabiliţi afectivitatea în relaţiile familiale).

Şi copiii reacţionează în acelaşi fel. Şi este normal. Un copil furios este fără îndoială stăpânit de violenţă.

La fel se întâmplă şi în relaţiile dintre indivizi sau grupuri sociale. Violenţa este un prost mijloc de a rezolva conflictele între oameni, fie ei soţ şi soţie, student şi administraţia universităţii, alb sau negru.

Noi dorim ca diferendele şi conflictele să fie solu ţionate fără a se face recurs la legea junglei. De aceea trebuie să facem tot ceea ce ne stă în puteri pentru a ne ajuta copiii şi pe noi înşine să controlăm acţiunile violente.

Nu dorim numai să înfrângem aspectul negativ al acestor acţiuni asupra copiil or noştri. Vrem să-i şi învăţăm valorile pozitive de dragoste, cooperare, interes sincer pentru fericirea altora, compasiune pentru cei care suferă. Dorim să înveţe să se folosească de raţiune şi de negociere în rezolvarea conflictelor umane.

Cum acţionăm în acest sens? Nici un studiu ştiinţific nu indica faptul că fiinţele umane sunt violente din naştere. Oamenii "învaţă" violenţa. Bineînţeles, cei care îi învaţă nu sunt conştienţi de acest lucru. Este trist de constatat că micuţii învaţă această violenţă de la părinţii lor. Totuşi nici unul dintre părinţi nu se apucă să-i înveţe în mod deliberat. Dar rezultatul este acelaşi.

Copilul învaţă prin imitare şi identificare. Copilul face ce vrea! Exemplul cel mai frapant pe care mi-a fost dat să-l văd este acela descris în capitolul 9, despre băiatul care arunca cu sticle în mama sa. După ce îl văzuse pe tatăl său făcând-o, nu făcea decât să îl imite. În cele mai multe cazuri, tatăl şi nu mama, dă exemplul negativ.

Însă, nu rebuie să vă faceţi griji dacă vă mai enervaţi din când în când, sau mai aruncaţi cu câte un obiect. Aceste lucruri nu sunt suficiente să facă din dvs. un individ periculos.

Îmi vine în minte un incident survenit la una din prietenele mele. Era una din zilele acelea în care totul merge pe dos: boilerul nu mai mergea, copiii erau insuportabili, etc.

Soţul ei şi prietena mea aveau musafiri în acea seară şi ea a pregătit un somon în aluat pentru cină. În momentul în care soţul se întorcea de la serviciu, crusta de aluat ce acoperea somonul a luat foc. A fost ultima picătură. A scos tava din cuptor şi a aruncat-o în perete, mâncarea împrăştiindu-se peste tot. Soţul a intrat în bucătărie când ea încerca să facă puţină curăţenie. Reacţia acestuia când i s-a povestit întâmplarea a fost următoarea: "Bine, draga mea, asta e reacţia unei fiinţe dotate cu raţiune în faţa unei situaţii frustrante?" Am întrebat-o mai apoi ce a simţit la aceste cuvinte. Mi-a răspuns: "Dacă ar mai fi rămas ceva în tava de somon, i-aş fi aruncat-o în cap cu mare plăcere!"

O cunosc foarte bine pe această femeie. Nu este o persoană violentă. Dar în acea zi a fost. Deci? Nu a fost nici prea agreabil şi nici uşor să cureţe bucătăria şi pereţii. Dar nu a fost nimeni rănit şi asta este un lucru bun. Nu trebuie confundată o furie o cazională cu o natură veritabil violentă.

O altă modalitate de a învăţa un copil să fie violent este de a tolera violenţa lui, nepunând limite suficient de ferme actelor de ostilitate.

De exemplu, când un copil îi loveşte pe alţii, părinţii nu sunt pre a fermi. Mama strigă la copil: "Opreşte-te!", dar nu merge până la capăt, oprind efectiv copilul. Copilul ştie perfect că mama sa nu are intenţia de a persevera în această interdicţie şi în consecinţă va continua să lovească. În cele din urmă, mama insistă şi îl împiedică să se mai bată. Dar între timp l-a încurajat în atitudinea sa combativă.

Am avut chiar experienţa unor părinţi care se lăsau loviţi de către copiii lor. Dacă le interziceau ceva, aceştia se enervau şi îi loveau cu piciorul. Mama spunea: "Eşti rău!" dar nu îl împiedica în mod concret să lovească. În asemenea cazuri părinţii folosesc o pretinsă psihologie a copilului pentru a-şi scuza teama de a spune nu copilului şi de a-i aplica limite ferme. Pretind deseori că nu vor să-l inhibe.

Copiii au nevoie să fie inhibaţi în unele din acţiunile lor. De exemplu când este vorba să-şi lovească prietenii sau părinţii. Au nevoie să fie împiedicaţi de a fi cruzi cu animalele, sau să fie distructivi. Trebuie împiedicaţi deasemenea să ia bani din portof elul mamei sau să fure din magazine. Părinţii comit o greşală gravă dacă nu-i învaţă pe copii să fie inhibaţi în faţa unor astfel de acţiuni. Ceea ce trebuie să ne dorim este ca sentimentele lor să nu fie inhibate. Aici este bunul simţ şi psihologia valabilă.

Dacă părinţii nu impun limite ferme la manifestările fizice de ostilitate, copilul nu poate interioriza aceste limite şi nu poate învăţa să controleze aceste impulsuri. Atenţie la modul în care trataţi acest subiect.

Este vital pentru un copil să poată interioriza limitele definite împotriva violenţei fizice.

Când vorbesc de limite stricte, acest lucru nu implică administrarea unei bătăi. A lovi un copil violent seamănă suspect de mult violenţei căreia i se răspunde prin violenţă.

Să ne imaginăm că micuţul dvs. aplică lovituri sau distruge ceva. Dacă vă puteţi controla şi rămâne calmi, luaţi copilul în braţe, ţineţi-l ferm şi imobilizaţi-l. În acelaşi timp priviţi-l drept în ochi şi spuneţi- senin: "Nu trebuie să faci aşa ceva! Nu pot să-ţi permit să faci asta. Ai voie să spui că te enervează, dar nu trebuie să loveşti!"

Când vine vorba de a impune limite stricte comportamentului violent, constatăm mari diferenţe în funcţie de copil. Într-o manieră generală, fetele au o mai mică tendinţă decât băieţii de a se deda la asemenea acţiuni. Dar unii băieţi sunt mai uşor de educat decât alţii care au nevoie de mai multe luni pentru a învăţa să-şi controleze impulsurile.

Uneori părinţii, aprobă în mod inconştient actele ostile şi antisociale ale copiilor lor. Este cazul acelora care se ceartă cu părinţii, lovesc alţi copii, îşi însuşesc obiecte care nu le aparţin şi fug dacă părinţii încearcă să-i disciplineze. Părinţii se bucură în sinea lor de această încurajare inconştientă.

Tatăl sau mama spun pe un ton admirativ: "E teribil! Bineînteles, uneori exagerează şi nu ne ascultă. Dar trebuie să recunoaştem că are caracter."

Acest gen de comportament din partea părinţilor este în mod obişnuit semn că ei înşişi au avut în timpul copilăriei veleităţi de rebeliune şi de atitudini antisociale, în acelaşi timp în care se arătau cuminţi. Deveniţi adulţi, aceştia încurajază în mod inconştient copilul spre exteriorizarea actelor ostile şi antisociale pe care ei nu au îndrăznit să le pună în practică atunci când erau cop ii. Încurajarea părinţilor întăreşte comportamentul copiilor. Învăţătura pe care o putem trage este clară: dacă nu doriţi ca micuţul dvs. să se dedea la acţiuni ostile şi violente, impuneţi limite stricte impulsurilor sale şi ajutaţi-l să accepte în mod personal aceste limite.

Destul de curioasă, a treia metodă de a forma un copil spre a deveni un adult ostil şi violent poate rezulta dintr-o educaţie foarte diferită celor două tipuri prezentate anterior. De această dată este vorba de părinţi care limitează în mod sever acţiunile ostile sau violente, ceea ce este un lucru bun. Dar, din păcate, aceşti părinţi, fac tot ceea ce pot pentru a împiedica orice fel de exprimare a sentimentelor violente. Ceea ce este o greşeală gravă. Copiii nu se pot împiedica să ai bă din când în când asemenea sentimente. Dar părintele în cauză nu-i permite de loc să le exteriorizeze. El pretinde, că interzicând în mod strict exprimarea acestor sentimente de către copil, îl va împiedica să le mai aibă. Iar noi ştim că acest lucru este imposibil, fie că ne place fie că nu. Tot ceea ce părintele respectiv reuşeşte să facă în acest fel este de a-l învăta pe copil să-şi reprime aceste sentimente şi să le refuleze în mod subconştient.

În cazuri asemănătoare, mama îl învaţă să devină un c opil model. La exterior, copilul este un dulce, gentil şi politicos. În adâncuri însă fierb sentimente de violenţă şi ostilitate. Este ca o oală de presiune fără supapă de siguranţă. Aceste sentimente reţinute mult timp vor duce în cele din urmă la o explozie.

Acum câţiva ani, un tânăr student care dorea să ajungă preot, şi-a omorât cu un pistol ambii părinţi. Vecinii au fost scandalizaţi şi stupefiaţi. Tânărul avea reputaţia de a fi adolescentul ideal, liniştit, ascultător şi respectuos. Vecinii nu-i cunoşteau decât faţada. Ei nu puteau să vadă sentimentele de mânie care fierbeau sub această suprafaţă calmă.

Acordaţi-i copilului un mijloc inofensiv pentru a-şi exprima sentimentele de mânie. Lăsaţi-l să le formuleze şi să le spună, sau înlocuiţi obiectul mâniei sale cu un substitut acceptabil: "Ştiu că eşti supărat pe fratele tău şi că ai chef să îl iei la palme. Nu pot să-ţi dau voie, dar poţi lovi în schimb sacul de box"

După această scurtă călătorie în ţara lui "nu trebuie", începeţi deja, fără îndoial ă să aveţi o idee destul de precisă despre ceea ce ar trebui făcut pentru a evita ca micuţii să nu devină adulţi violenţi.

- Nu fiţi violenţi, sau copilul vă va imita.
- Faceţi diferenţa între acţiunile violente si sentimentele violente.
- Fixaţi limite acţiunilor copilului.
- Daţi-i posibilitatea să-şi exprime sentimentele ostile şi violente.
- Încurajaţi-l să-şi exprime sentimentele prin cuvinte. Folosiţi tehnica descrisă în capitolul 4 pentru a-l ajuta să-şi controleze sentimentele.

Să abordăm acum două chestiuni care îi privesc direct pe părinţi: armele periculoase şi violenţa simulată.

Mai întâi despre armele periculoase. Să spunem foarte clar că nu este indicat să aveţi arme în casă. Acestea nu pot decât să cauzeze accidente tragice şi constituie o incitare permanentă la violenţă. Este trist şi îngrijorător de constatat că Statele Unite par lansate într-o cursă naţională a armamentului, iar mulţi dintre cetăţeni îşi pot cumpăra orice fel de armă doresc. După o statistică recentă, numărul americanilor adulţi care cumpără armament creşte într-un ritm îngijorător. Marea majoritate a acestor arme de foc sunt destinate protecţiei individuale. Raţionamentul persoanei care o cumpără este cam următorul: "Faptul de a avea o armă în casă mă va proteja, pe mine şi famili a mea, în caz că cineva va încerca să ne facă rău." Este un raţionament stupid, fondat pe un sentiment de teamă iraţională. Este genul de raţionament pe care îl avea şi tatăl din romanul "Jonny Get Your Gun ", explicând fiului său: Îşi amintea de acea seară, aşezat lângă tatăl său. I-a arătat pentru prima oară un pistol şi i-a spus: "Un pistol este un lucru bun, pentru că într-o bună zi vei avea nevoie să te aperi, pe tine şi pe mama ta. Poate că în acea zi te vor ataca doi sau trei. Nu vei avea nici o şansă să scapi. Atunci vei domina situaţia graţie armei tale. Când o vor vedea se vor opri. Având pistolul la tine nimeni nu îţi va face necazuri."

În loc de a proteja împotriva unui intrus, prezenţa unui pistol în casă, mai ales a unui pistol încărcat, nu este decât o invitaţie la o tragedie sau la o crimă. Prezenţa unei arme care poate cauza moartea este o invitaţie la o acţiune violentă în cazul disputelor între părinţi, sau o posibilitate de moarte tragică când copiii se joacă cu o armă "presupus" neîncărcată.

Este deplorabil faptul că oricine poate atât de uşor să îşi procure arme. Ar da părinţii pistoale încărcate unui grup de copii care se joacă în grădină? Sigur că nu. Şi totuşi, societatea noastră permite unor oameni care nu au mai multă minte decât un copil de doi ani să-şi procure un pistol. Legislaţia autorizează pe asasini, pe criminali, pe tinerii delincvenţi, pe bolnavii mental să-şi procure arme. Este o situaţie dementă care face aproape imposibilă creşterea copiilor într-o atmosferă liberă de violenţă.

Fără nici o îndoială, multe mame sunt foarte neliniştite din cauza exploziei de violenţă care se manifestă în societatea noastră, şi în consecinţă, au tendinţa de a interzice orice manifestare simulată de violenţă la copiii lor. Le interzic să se joace cu pistoale de jucărie, cu soldaţi de plastic, sau să vadă la televizor filme în care este prezentă violenţa. Unii părinţi merg pâna la a interzice desenele animate care implică violenţă: de exemplu, animale care se lovesc în cap sau trag focuri de armă. Teama de violenţă în jocuri se găseşte încurajată de o serie de articole apărute recent în revistele feminine, criticând jucăriile în formă de arme, violenţa la televizor, incluzând desenele animate. Aceste articole nu au fost scrise de psihologi sau psihiatri, a căror părere o putem solicita pentru acest subiect, ci de ziarişti, exprimând puncte de vedere ne-specialiste.

Cred că au alarmat în mod inutil un mare număr de mame. Această mare teamă de violenţă în jocuri şi spectacole este disproporţionată.

De unde vine această tendinţă de a supra-proteja copilul? Mamei îi este teamă de propria ei irascibilitate. Se teme că nu o va putea controla şi că este posibil să degenereze în acte violente.

Este o greşeală. Copilul are nevoie de violenţa fictivă din desenele animate şi din jocuri. Dacă părinţii nu i-o oferă o va crea singur. Dacă mama interzice pistoalele, copilul le va fabrica din bucăţi de lemn, sau se va servi de degetele întinse: "POC!, esti mort!" De secole copii adoră să se joace cu soldăţei. Dacă părinţii care îi protejază prea mult îi împiedică să cumpere îşi vor fabrica.

Prin coincidenţă, scriu aceste rânduri într-o sâmbătă dimineaţa, în timp ce fiul meu se joacă in sufragerie cu soldăţei de plastic pe care tocmai i-a cumpărat. A hotărât că soldaţii albaştrii sunt "cei răi" şi soldaţii verzi "cei buni" şi îi pune să se înfrunte plin de bucurie. Nu este un copil violent. Nu va deveni un bărbat violent. Am veghet asupra acestui lucru. Este un băieţel cu un grad de agresivitate normal.

Este important de a face diferenţa între un copil violent şi un copil agresiv, lucruri pe care părinţii le confundă adesea. Antonimul cuvânului violent este pasibil. Antonimul cuvântului agresiv este pasiv.

Nu trebuie ca micuţii noştrii să se transforme în bărbaţi violenţi. Este totuşi necesar să învăţăm băieţii o anume doză de agresivitate, deoarece nu este de dorit ca un bărbat să fie pasiv. Ar fi un handicap al rolului său de bărbat. O mamă care protejază băieţelul într-un mod maladiv, contra tuturor formelor simulate de violenţă nu îi face nici un serviciu. Dacă îi interzice soldaţii, pistoalele, desenele animate, filmele "cu violenţă", îl va transforma într-o "fetiţă" pasivă. Nu îl ajută să capete forţa şi agresivitatea normală de care are nevoie în contactul cu ceilalţi copii de aceeaşi vârstă.

Am văzut de-a lungul carierei mele, mulţi băieţei pasivi. Aveau nevoie de psihoterapie deoarece ceilaţi băieţi îi şicanau iar ei nu se puteau apăra singuri. Este paradoxal de constatat că, în dorinţa excesivă de a-i proteja de violenţă, părinţii au făcut din ei, fără să vrea, subiecţi pasivi şi incapabili să-şi asume masculinitatea. Când constată rezultatele dezastruoase ale educaţiei lor, aduc copilul la psihoterapie şi îmi spun: "Vă rog, doamnă psiholog, vindec aţi-mi copilul de ceea ce l-am învăţat!"

Atenţie să nu cădeţi în cealaltă extremă şi să permiteţi copilului să cumpere orice fel de armă de jucărie. Eu nu aş cumpăra nici un fel de pistol sau puşcă capabile să lanseze vreun fel de proiectile, oricare ar fi acestea. Un glonţ de plastic poate lovi în ochi un alt copil.

Să abordăm problema violenţei în mediile de informare. Să presupunem că dvs. urmaţi în general sfaturile prezentate în această lucrare. Faceţi deci ceea ce trebuie pentru a satisface nevoile psihologice esenţiale ale copilului.

Nu prea există motive să se simtă frustrat şi în consecinţă să nutrească sentimente de ostilitate şi violenţă. Îi aduceţi acasă un mediu interesant şi stimulativ, în aşa fel încâ să aibă toate posibilităţile de a se juca în interior şi exterior, de a citi, de a practica activităţi artistice şi de a face o grămadă de lucruri interesante şi instructive şi în plus mai e şi televizorul. Rămâne "lipit" de el 4-5 ore pe zi. Dvs. limitaţi în mod rezonabil timpul pe care îl petrece în faţa televizorului zilnic. Îl recompensaţi sau îl încurajaţi dacă se uită numai la emisiunile pentru copii. Dacă procedaţi în felul acesta, nu vă faceţi probleme că se mai uită şi la emisiuni ce conţin violenţă.

O opinie eronată care trebuie menţionată aici este aceea că micuţii învaţă violenţa văzând-o reprezentată la televizor. Nu există nici o dovadă ştiinţifică pentru a sprijini această afirmaţie. Copiii devin violenţi atunci când părinţii îi învaţă reacţionând aşa cum am descris în acest capitol.

- Când părinţii nu ştiu să le satisfacă nevoile psihologice şi le inspiră furie şi violenţă interioară.
- Când îi imită pe părinţii violenţi.
- Când părinţii îi încurajază să comită acţiuni violente, nearătându-se suficient de fermi când copiii lovesc alţi copii sau distrug obiecte.
- Când nu sunt lăsaţi să elibereze sentimentele violente.

Dacă evitaţi aceste greşeli, nu va trebui să vă temeţi de micul-ecran.

Părinţii reacţionează uneori ca şi când violenţa la televizor ar fi vreo noutate, iar copiii nu au mai văzut niciodată în istoria umanităţii scene de violenţă. Este o greşeală evidentă. Biblia este plină de crime, opera lui Shakespeare, la fel, chiar şi poveştile pentru copii sunt pline de monştrii violenţi care au existat cu secole înaintea apariţiei televiziunii.

Există uneori o mare distanţă între generaţii, între un adult care este impresionat de violenţă şi un copil care nu este. Copilul ştie foarte bine să facă diferenţa între violenţa de la televizor sau de la cinema şi violenţa efectivă, atunci când loveşte un alt copil, sau se arată crud cu un animal.

Din câte am auzit, există un vaccin anti-violenţă: acesta se numeşte dragoste. Să nu uităm că adulţii violenţi sunt persoane care au fost private de afecţiune în timpul copilăriei.

Terenul pe care dragostea sinceră pentru umanitate se poate dezvolta la copiii noştrii, este dragostea noastră părintească. Dacă practicăm meseria de părinte cu dragoste, vom îndeplini ce este mai important pentru a face din copiii noştrii adulţi siguri pe ei şi pacifi şti, în loc de indivizi ostili şi violenţi.

ŞCOALA ÎNCEPE ACASĂ

Conceptul de I.Q. este încă misterios pentru mulţi părinţi. Aceştia citesc articole despre experimentarea metodelor destinate creşterii I.Q. -ului unui copil şi se întreabă ce înseamnă acest lucru. Dacă în loc de I.Q., l-am numi " aptitudine de bază a învăţării" , lucrurile ar fi, fără îndoială mai clare.

Testele de inteligenţă, sau de I.Q., indică de fapt, dacă un copil va reuşi sau nu la şcoală, din următorul motiv: aceste teste dau o viziune de ansamblu asupra aptitudinilor de bază pe care copilul le -a deprins. Cu cât este mai mare repertoriul acestor aptitudini, cu atât I.Q. -ul este mai ridicat şi cu atât mai mari sunt şansele de succes. Copilul care intră la grădiniţă sau în primul an de şcoală primară cu un bun repertoriu de aptitudini, va învăţa mai uşor şi va reacţiona mai bine la ceea ce spune profesorul. El este mai susceptibil să reuşască atât la şcoală cât şi în viaţă.

Să ne amintim că aptitudinile se pot învăţa. De aceea scopul acestui capitol este de a explica cum puteţi învăţa copilul de vârstă preşcolară, în aşa fel încât să aibe cel mai bun start posibil în viaţă.

Deja de mult timp doctorii şi psihologii care lucrează cu copiii ştiu că primii cinci ani sunt cei mai importanţi pentru dezvoltarea afectivă, deoarece aceştia fasonează structura personalităţii lor adulte.

CUM ÎNVĂŢAŢI COPILUL SĂ GÂNDEASCĂ

Prima tehnică de învăţare şi cea mai necesară este este să învăţăm copilul cum să gândească.

Ce este gândirea? Actul gândirii începe printr-o dificultate simţită şi recunoscută. Nu gândim decât atunci când suntem confruntaţi cu o dificultate sau o problemă.

Daţi-mi voie să citez un frumos exemplu despre ceea ce este gândirea la nivelul unui copil de patru ani:

Un grup de copii de patru ani se jucau amenajând o căsuţă într-o cutie mare de carton. Au construit un număr de mobile rudimentare din cuburi, dar cum spaţiul din interiorul cutiei era limitat, trebuiau să manevreze cu atenţie pentru a nu dărâma mobilele deja construite. Ceea ce se dovedea imposibil pentru Patrick, care era neîndemânatic şi nervos. După mai multe accidente, "tatăl" familiei a anunţat ca şi cum ar fi făcut o descăperire pasionantă: "Ne trebuie un căţel. Tu Patrick, vei face pe căţelul! Vei rămâne afară şi vei lătra de fiecare dată când se va apropia cineva. Du-te, şi latră tare!"

Acest exemplu arată că există trei demersuri în procesul gândirii. Primul este o dificultate în viaţă. În cazul copiilor problema era Patrick, care răsturna totul prin "casă". Al doilea demers al gândirii consistă în a forma o ipoteză sau o idee care va rezolva problema. "Tatăl" a descoperit ideea: "Patrick, tu vei face pe căţelul!" (Subînţelegându-se că vei rămâne afară din casă, bătrâne, şi nu vei mai răsturna nimic!) A treia etapă este soluţia problemei, când Patrick acceptă rolul căţelului. Acest exemplu ilustrează gândirea în cazul copiilor, dar aceste trei etape fundamentale sunt aceleaşi pentru toată gândirea, de la cea mai primitivă până la cea mai subtilă.

Există de asemenea două moduri fundamentale de a gândi, ceea ce Dr. Jerome Bruner, profesor de psihologie la Harvard, numeşte "gândirea mâinii drepte" şi "gândirea mâinii stângi". Prin "gândirea

mâinii drepte", acesta înţelege gândirea logică, analitică, raţională, gând irea conştientă care procedează cu grijă, pas cu pas, până la o concluzie logică. Este genul de gândire cultivat şi apreciat în şcoli şi care se încearcă de a fi implementat copiilor. Dar, există şi celălalt tip de gândire, deseori neglijat de şcoli: "gândirea mâinii stângi", care este intuitivă, cu întoarceri neaşteptate; aceasta implică din partea celui care gândeşte să unească într-o oarecare măsură conştientul cu subconştientul. Acest tip de gândire permite marile descoperiri ştiinţifice, sau inovaţii r adicale în domeniul afacerilor sau politicii. De aceea este necesar să încercăm să implementăm copiilor noştrii ambele tipuri de gândire.

GÂNDIREA MÂINII DREPTE

Ce trebuie făcut pentru a învăţa un copil de vârstă preşcolară "gândirea mâinii drepte"? Îi putem furniza materiale brute, cel mai important fiind experienţele senzoriale.

Putem clasifica părinţii în mai multe grupe, după modul în care încurajază copiii să se bazeze pe experienţele senzoriale.

Mai întâi sunt părinţii de genul "nu, nu şi nu", care descurajază activ explorarea lumii prin intermediul văzului, auzului, atingerii şi mirosului: "Pleacă de acolo, nu pune mâna, e murdar!" Apoi, urmează părinţii indiferenţi care iau o atitudine pasivă şi neutră cu privire la explorarea senzorială făcută de către copil. În al treilea rând găsim părinţi care încurajază în mod activ copilul să descopere lumea, cât mai complet cu putinţă, cu ajutorul simţurilor.

Sper că dvs. faceţi parte din cel de-al treilea grup. Încurajaţi copilul să atingă obiectele , să facă cunoştinţă cu texturi diferite. Ajutaţi-l să asculte toate sunetele care îl înconjoară şi să le cunoască. Ajutaţi-l să vadă frumuseţea lucrurilor cele mai curente.

Puteţi încuraja copilul să se folosească fără încetare de ochi, de urechi şi de m âini. Îl puteţi face conştient de frumuseţea lalelelor din grădină, de simetria frunzelor copacilor sau de diferenţa de colorit a acelor de brad.

Încurajaţi-l să atingă diverse texturi, de la cele mai rugoase la cele mai fine, texturile materialelor textile sau a lichidelor groase. Lăsaţi-l să cunoască blana unei pisici. O remarcă simplă, cum ar fi: "Simţi în aer mirosul frunzelor care ard?" îi poate da ocazia unei experienţe senzoriale foarte bogate, experienţă pe care nu o va putea face fără intervenţia dvs.

Vârsta preşcolară este momentul propice pentru a-l ajuta pe copil să facă cunoştinţă cu diverse lucruri. A lua cunoştinţă de lumea sensibilă constituie pentru copil bazele esenţiale ale gândirii sale. Trebuie să oferim copiilor tot felul de materia le care pot fi utilizate ca stimulanţi ai gândirii între trei şi şase ani. Să aibă la dispoziţie câtă hârtie vor, culori, creioane şi vopseluri. Foarfeci cu vârfurile rotunjite, teancuri de reviste vechi, cartoane de forme şi dimensiuni variate, lipici pen tru a face colaje, etc.

Mulţi oameni nu sunt prea gânditori, deoarece au puţine experienţe directe. Au spiritul încărcat cu ideile altora şi un vid de idei personale. Dacă credeţi că exagerez, puneţi în jurul dvs. următoarea întrebare şi puneţi-o şi dvs.: vă petreceţi măcar o jumătate de oră pe zi, gândindu-vă liniştiţi, ascultându-vă vocea interioară? Sau întreaga zi vă este acaparată de vocile exterioare ale altora, ale televiziunii sau cuvinte scrise?

In remarcabila "autobiografie" a lui Lincoln Steffen s, celebrul jurnalist, acesta propune o metodă pentru a deveni un critic de artă original şi judicios. Ceea ce propune merge foarte departe: vă sugerează să vizitaţi un muzeu şi să alegeţi trei opere de artă pe care le preferaţi. Faceţi acelaşi lucru timp de şase luni. La capătul acestei perioade, cu siguranţă nu veţi mai alege aceleaşi trei opere pe care le-aţi selectat iniţial. De fapt, în acest timp, v-aţi supus unui "curs" de critică a artei. Forţându-vă să

alegeţi trei opere de artă aţi îmbogăţit şi aţi făcut să evolueze bunul dvs. gust. La capătul a şase luni veţi fi capabili să selectaţi aceleaşi trei opere de artă pe care le-ar fi ales un critic autentic.

Interesant la această metodă este faptul că aţi ales acele trei opere datorită aprecierii personale şi nu pentru că altcineva v-a spus că ar fi frumoase.

Această sugestie reprezintă un model pe care îl putem aplica şi copiilor noştrii. Daţi-le nenumărate ocazii să experimenteze ei singuri lucrurile, mai degrabă decât prin ochii, gândurile şi sentimentele altora. Nu trebuie să aibă numai experienţă "la prima mână", trebuie ca aceasta să fie cât mai extinsă cu putinţă, pentru că gândirea este rezultatul experienţei.

Este de asemenea important să lăsăm gândirea abstractă să se dezvolte la copil pornind de la experieţe concrete.

Jucăriile educative sunt construite pe principiul de a lăsa copilul să descopere singur lucrurile. Ceea ce descoperă el însuşi se implantează cu mai multă forţă în spiritul său decât dacă i-ar fi fost explicat dinainte.

Să luăm un exemplu: vă lăsaţi copilul să se joace pictând cu culori diferite. I-aţi putea explica cum să amestece galbenul şi albastrul pentru a obţine verde. Dacă o faceţi, acest lucru îl privează de frisonul descoperirii personale. De ce să nu procedaţi altf el: daţi-i vopseaua galenă şi vopseaua albastră şi spuneţi-i: "de ce nu incerci să le amesteci ca să vezi ce se întâmplă?" Va încerca şi faţa i se va lumina: "Ia uite! Iese verde!"

Este destul de greu pentru părinţi să aplice această metodă a descoperirii personale ca metodă pedagogică, pentru că sunt obişnuiţi să-i spună tot timpul ce trebuie să facă. Îmi aduc aminte că la trei ani, unul din copiii mei m-a întrebat: "Mami, dacă plantez un baton în grădină, va creşte un copac?" Prima reacţie a fost să-i spun că nu se va întâmpla aşa, dar m-am abţinut şi i-am zis: "Hai să-l plantăm, să vedem ce se întâmplă." Ceea ce am şi făcut. Câteva zile mai târziu copilul mi-a spus: "Nu cred că va creşte!" Am plantat seminţe şi copilul a învăţat prin observare directă ce ea ce creşte când este plantat şi ceea ce nu creşte.

Ajutaţi copilul să găsească concepte "cheie" care îl vor ajuta să-şi organizeze lumea şi să-i găsească un sens. Copiii sunt asaltaţi de toate informaţiile pe care l-i le aduce anturajul. Sunt tot timpul pe cale să facă coerente toate aceste indicaţii fragmentare pentru a da o semnificaţie lumii înconjurătoare.

Ei încearcă să descopere relaţiile dintre cauză şi efect şi să clasifice informaţiile care au sens.

Prin "concept cheie" vreau să spun ideea care ajută un copil să asimileze un anume număr de fenomene diferite şi să le organizeze pe categorii. Prin intermediul acestor concepte cheie, un copil preşcolar poate înţelege sau menţiona următoarele:

- Greutatea este o forţă invizibilă care atrage obiectel e spre sol.
- Toate animalele dispun de mijloace de apărare contra duşmanilor lor.
- Când două obiecte sunt frecate unul de altul, acest lucru încălzeşte obiectele.

O dată ce copilul înţelege într-adevăr unul dintre aceste concepte cheie, el poate înţelege un întreg ansamblu de fenomene ambiante.

Putem explica aceste principii copilului comentându-i evenimente zilnice. Greutatea se poate explica uşor, arătându-i că, atunci când dăm drumul unui obiect, acesta cade în loc să se ridice în aer. Îi puteţi explica lipsa greutăţii în spaţiu, şi că oamenii ar pluti dacă nu s-ar afla pe o planetă a cărei suprafaţă îi atrage. Etc.

GÂNDIREA MÂINII STÂNGI

Să ne îndreptăm acum atenţia către gândirea mâinii stângi. De această dată este vorba de a ajuta copilul să-şi dezvolte partea intuitivă şi imaginativă a spiritului său, la fel de bine ca şi partea raţională logică şi conştientă. Cum să facem?

Mai întâi de toate să-i încurajăm spiritul creativ.

Este păcat că în zilele noastre această expresie este folosită greşit. Fiecare fabricant de jucării vorbeşte de a favoriza spiritul inventiv sau creativ apropos de orice joc, mai mult sau mai puţin interesant. Trebuie, în consecinţă să revenim la sensul original al cuvântului.

Când copilul dvs. creează ceva, înseamnă că porni nd de la materiale creează o structură pe care o concepe în mintea sa. De exemplu, sesizaţi diferenţa care există între a colora un album de colorat şi a desena pe o hârtie albă. Când copilul colorează un asemenea album, structura este deja existentă în carte. Copilul nu creează nimic. Singurul lucru pe care îl poate învăţa este să rămână în interiorul conturului. Nu există nici o creativitate. Dar atunci când copilul desenează pe o foaie de hârtie, creează structura sa personală, ieşită direct din spiritul său, pornind de la materiale şi nu de la structuri (hârtie şi creioane colorate).

De aceea este foarte important să-i punem la dispoziţie aceste materiale, care nu au o structură proprie. Imaginaţia copilului face să se nască o structură.

Să dăm un avertisment părinţilor care cred că toate aceste lucruri nu au prea mare importanţă decât în cazul în care doresc să facă din copilul lor un “artist”. Nu este vorba de asta. Nu este vorba să învăţaţi copilul să devină artist ci de a căpăta un spirit creativ. Îi daţi posibilitatea de a-şi întări încrederea în sine, văzând că poate impune o anumită ordine şi structură materialelor informe. Îi va creşte sensibilitatea , conştiinta realităţii, originalitatea şi facultăţile de adaptare. Aceste calităţi ale spiritului creativ îi vor fi necesare în orice activitate umană.

Am semnalat deja importanţa pentru sănătatea mentală a copilului de a -l lăsa să exprime în mod liber sentimentele. Acest lucru este foarte important pentru a atinge nivelul maxim de dezvoltare al inteligenţei. Puteţi ajuta copilul să aibă acces mai uşor la subconştientul său încurajându -l să exprime ceea ce simte. Trebuie învăţat că nu există nimic adevărat sau fals, bine sau rău, când este vorba de sentimente sau de gânduri. Adevărul şi falsul, bin ele şi răul rămân în sfera acţiunilor, a comportamentului exterior şi nu au nici o legătură cu sentimentele adânci. Cea mai bună metodă de a interzice orice urmă de originalitate este de a învăţa pe cineva, în copilărie, că unele idei şi sentimente sunt rele iar altele sunt bune. Şi totuşi, cu cât mai mult un adult este capabil de idei originale, noi şi revoluţionare, cu atât reuşita sa profesinală va fi mai mare.

David Ogilvy, unul dintre publiciştii cei mai inventivi şi dotaţi spune:

“Creaţia cere mai mult decât judecată. Esenţialul unei idei originale şi noi nu se poate exprima în cuvinte. Este vorba de o experienţă tatonantă, care animă intuiţii bruşte provenite din subconştient. Marea majoritate a oamenilor de afaceri sunt incapabili de idei originale, deoarece sunt incapabili să se elibereze de sub tirania raţiunii. Imaginaţia lor este blocată.

…Am inventat metode de a păstra contactul cu subconştientul meu, în caz că această magazie cu mărfuri vrac ar avea ceva să-mi comunice. Ascult multă muzică… Fac băi calde şi lungi…Mă ocup de grădină…Mă plimb mult pe la ţară. Iau pauze lungi pentru a -mi odihni creierul, plimbându-mă cu bicicleta. In tot acest timp simt un flux care vine din subconştient şi care este materia primă a creaţiilor mele publicitare.

Modalitatea de a ajuta copilul să devină acest tip de om cu spirit creator, este de a -l încuraja să-şi exprime sentimentele. Prin intermediul lor, un copil sau un adult accede la subconştient, de unde îi

vin elanuri creatoare şi idei mari. Un adult sec, pe dant şi plicticos nu are nici un raport cu subconştientul său deoarece a închis uşa vieţii sentimentelor.

Trebuie să deschidem aceste porţi ale vieţii afective ale copiilor şi să le menţinem deschise. Este indispensabil să alimentăm imaginaţia copilului. Epoca noastră are tendinţa de a se orienta mai mult asupra faptelor şi de a lăsa la o parte fantezia.

Putem de asemenea recurge la activităţi care nu folosesc limbajul verbal: muzica, dansul, artele plastice. Acest gen de activităţi dau copilului ocazia să exprime sentimentele şi să dezvolte imaginaţie şi fantezie.

Îi putem spune poveşti şi încuraja în a povesti. Există o mare diferenţă între a citi copilului o poveste şi a-i povesti ceva. Când sunteţi dvs. acela care povesteşte îl faceţi pe copil să cr eadă că poate inventa şi el o poveste.

Copiii se delectează în mod special cu poveştile în care descrieţi propriile dvs. experienţe infantile, mai ales cele "de când aveaţi vârsta lor". Luaţi -vă libertatea de a înflori puţin şi de a construi o povestioară care să fie cât mai interesantă.

Când povestiţi, aveţi grijă să variaţi ritmul. Vorbiţi repede la un moment dat, iar alte ori lent, pe un ton teatral. Schimbati deasemenea şi volumul vocii: când puternică, când şoptită. De fiecare dată când este posibil utilizaţi sunete şi efecte sonore.

Iată o bună modalitate pentru a încuraja copilul să povestească: serviţi -vă de o imagine ca punct de plecare. Găsiţi o imagine interesantă într -o revistă şi arătaţi-i cum să facă povestindu-i o istorioară cu punctul de plecare acea imagine. Arătaţi-i alta şi lăsaţi-l să încerce.

Altă metodă: povestiţi începutul şi lăsaţi -l să inventeze finalul. Când sunt mai mulţi copii în familie, pot participa cu toţii, spunând fiecare câte o frază.

Bineînţeles s-ar putea să vă spuneţi: "Nu sunt în stare. Nu sunt un bun povestitor." Dacă este şi cazul dvs. pot să vă fac o revelaţie încurajatoare: chiar dacă sunteţi cel mai neîndemânatic şi cel mai puţin dotat povestitor din lume, copilul vă va găsi formidabil! Nu veţi avea niciodat ă un public mai bun. Fiţi increzători şi încercaţi.

În final, pentru a dezvolta la copil o imaginaţie vie, este important ca părinţii să prezinte viaţa ca pe un joc. În acest sens atitudinile sunt foarte variabile. Unii sunt prea demni şi serioşi, alţii s unt prea jucăuşi şi farseuri. Rămâneţi dvs. înşivă. Nu încercaţi să fiţi altcineva, dar cu cât mai bine veţi şti să faceţi pe clownul, cu atât daţi curs mai liber imaginaţiei copilului.

Am încercat să expun în această carte ştiinţa meseriei de părinte.

Vreau să închei vorbind despre un cuvânt care ne antrenează dincolo de ştiinţă şi de bun simţ. Vreau să închei vorbind despre sentimente, vorbind despre dragoste.

Dragostea unei mame pentru copilul său este mai importană decât orice studiu sau document ştiinţific. Este mai importantă decât bun simţul pe care îl poate demonstra crescând şi educând copilul.

Cum spune Santayana într-un sonet care îmi place mult:

" Înţelepciunea nu înseamnă numai de a fi înţelept
Însemnă să deschizi ochii aspra a ceea c e se vede în tine
Înţelepciunea înseamnă să crezi ceea ce îţi spune inima."

Deci, în final, dvs., care sunteţi mama, credeţi în ce vă spune inima! Într -o zi puteţi ezita în faţa unei probleme puse de copil. Ştiinţa şi bunul simţ vă pot spune un lucru, iar inima vă poate spune altceva. Ascultaţi glasul inimii!